
AY ve IŞIĞI
YAKAMOZ
ÜMRAN TAN

1. AY IŞIĞI VE YAKAMOZ
2. 1. BÖLÜM PEMBE DÜŞLER
3. 2. BÖLÜM AKASYALAR
4. 3. BÖLÜM KALP ATIŞLARI
5. 4. BÖLÜM DALGA SESLERİ
6. 5. BÖLÜM KABAK ÇİÇEĞİ
7. 6. BÖLÜM KÜÇÜK İTİRAFLAR
8. 7. BÖLÜM YALAN
9. 8. BÖLÜM GEÇEN ZAMAN
10. 9. BÖLÜM AY IŞIĞI

AY IŞIĞI VE YAKAMOZ

TANITIM

Aşkından habersiz olduğu adam için kalbi atmaya başladığında 20 yaşındaydı Gülce. Çocukluğunu geçirdiği Bozcaadada beraber büyüdüğü adamla aynı kişiydi bu: Sancak Erkuran. Sonra bir gün karşısına geçmişti Sancak ve gözlerinin içine baka baka "Bana artık abi deme," demişti. Tek bir cümleyle kalbini altüst etmeyi başarmış ve bildiği her şeyi değiştirmişti.

Aynı günün gecesinde ise gitmişti Sancak Erkuran. Çünkü işi ve aşkı arasında bir tercih yapmak zorunda kalmış ve hayatını, vatanı uğruna feda etmişti. Yıllardır içinde büyüttüğü sevdasının küllerini kalbine hapsedip öylece gitmişti.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldadım arkamda sabitlediği bakışlarına anlam veremeyerek.

Gökteki görkemli ayın üzerimize saçtığı ışığa bakarken, "Ay ışığı," diye fısıldadı. Bu sefer de gözleri denizin üzerindeki parıltıya sabitlendi. "Ve yakamoz."

Ben öylece ona bakarken, arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

O gece, yüreğime vuran ay ışığı yakamozu yaktı.

***Yakamoz* yandı.**
***Ay ışığı* , yaktı.**
***Ay ışığı ve yakamoz,* ilk kez o gün bir yangının gölgesindeydi.**

•

Herkese merhaba, bu kurgumu ilk defa 2021 yılında arkadaşımla kullandığım ortak hesabımızda yayımlamıştım. Şimdi tekrar daha sağlam bir kurguyla kendi profilime aldım. Tam yaz aylarına uygun bir kurgu olduğu için zamanının geldiğini düşünüyorum. Bu ay sonu gibi bölümlerin gelmesini planlıyorum.
D*etaylar netleştikçe instagram hesabımda duyuracağım.*

Beni Instagram hesabımdan takip etmeyi unutmayınnn umrantn
Twitter umrantann

Sancak ve Gülce'nin hikayesini merak edenler?

Kendinize iyi bakın

1. BÖLÜM PEMBE DÜŞLER

Herkese merhaba, yeni bir maceraya daha başlıyoruz. Aslında ara verdiğimiz yerden devam ediyoruz. 2021'den bilenleriniz vardır kitabı, şimdi düzenleyerek tekrar paylaşıyorum. Umarım seversiniz, şimdiden keyifli okumalar dilerim.

Okumaya başladığınız tarih:

Oy ve yorumlarınızı bekliyorumm

"Bana dönüş yolunu bulduğun için teşekkür ederim."

Kitabın son satırını okuduktan sonra kapağını yavaşça kapattım. Yüzümde sersem bir gülümseme vardı ve ben buna engel olamıyordum. Parmak uçlarım kapağın kabartmalı dokusunda gezinirken iç çektim. Romantik kitaplar okumayı çok seviyordum, özellikle mutlu sonla bitenleri. Kitap boyunca yaşanan tüm acılara rağmen sonunda herkes mutlu ve çok âşık oluyordu. Ve bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Böyle bir aşk yaşayamayacağımı bildiğim için belki de okumaktan bu kadar zevk alıyordum. Çünkü aşk, yalnızca masallarda mutlu sonla biterdi. İçimde büyümeyi bir türlü beceremeyen romantik kız bunu anlamamakta dirense de durum buydu.

Bakışlarım kolumdaki saate kayınca gülümsemem silindi. *Gerçek hayata dönme vakti Gülce.*

Yine kendimi kitaba kaptırıp zamanı unutmuştum. Oturduğum banktan istemeyerek de olsa ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladım. Annem gelmeden eve geçsem olacaktı. Yoksa yine bin tane soru sorup duracaktı. Sürekli romantik kitaplar okumamdan pek hoşlanmıyordu. Annem hayatın acı gerçekleriyle sınanan bir kadın olduğu için aşk kitaplarını sevmezdi. *Hepsi koca bir yalan, aklını boş hikayelerle doldurma,* derdi.

Ders çalışmak haricinde bir şeylerle ilgilenmemi istemiyordu. Dizi ve film izlemek de buna dahildi. Aklımı boş hayallerle doldurmamdan korkuyormuş. Yüksek sesle ofladım. Biraz fazla gergindi ve şu an onun sorularına maruz kalmak istemediğim için adımlarımı hızlandırdım ve evimize doğru ilerledim. Neyse ki Bozcaada küçük bir yerdi ve eve kısa sürede varacaktım. Kıvrımlı sokaklarda yürürken cumbalı ve ahşap evlerin önünden geçiyordum. Akşam olmaya başlayınca insanlar sandalyelerini evlerinin önüne atıp dışarı çıkmaya başlıyordu. Turistlik bir yer olduğu için geleni gideni çoktu buranın.

Akşam olunca özellikle restoranlar dolup taşardı. Küçük ama renkli bir adaydı. Etrafı saran mis gibi çiçek kokularını, derince içime çektim. Etraf o kadar güzel kokuyordu ki... İlkbaharın sonlarında olsak da hava çok güzeldi. Aslında Çanakkale'de yaşıyor olsak da senenin büyük kısmını buradaki evimizde geçiriyorduk. Çünkü annem de ben de burayı daha çok seviyorduk.

Gözlerim tekrar kolumdaki saate kaydı. Saat henüz dört olmuştu, annemin gelmesine yarım saat vardı. Hafif bir rüzgar esince göğüslerime kadar uzanan hafif dalgalı saçlarım geriye doğru savruldu. Annemden bana miras kalan en güzel şey turuncu saçlarımdı. Saçlarım savrulmaya devam ederken üstümdeki yeşil elbise çıplak bacaklarıma yapıştı. Dizlerimin hemen üstünde biten elbisemi düzelttiğim sırada yakın arkadaşım Başak "Gülce," diye seslendi.

Başımı kaldırdığımda el salladı. "Gelsene."

Hülya ile beraber evlerinin önünde oturmuş dondurma yiyorlardı.

Onlara doğru ilerlediğimde Başak meraklı bir ifadeyle yüzüme bakarken "Nerelerdesin?" diye sordu.

Cevap vermeden önce yanında oturdum.

"Öyle geziniyordum, kitaba dalmışım."

Sinsi bir gülümsemeyle "Geçen sana verdiğim kitap mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, çok güzeldi." Çantamdan çıkarıp ona uzattım.

"Acelesi yok," deyip açılmamış dondurma paketini uzattı. "Yeni aldık, erimeden ye."

"Of, kitap muhabbeti yapacaksanız kalkarım."

Hülya'nın memnuniyetsiz sesini duyunca gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Dondurma paketini açarken "Niye?" diye sordum.

Sorumu duyunca omuz silkti. "Sıkıcı."

Hülya bizden bir yaş büyüktü ve pek uyuşmuyorduk. En sevdiği birinci şey dedikodu ikincisi ise bakım yapmaktı. Arta kalan zamanlarda ise ölümüne dizi izlerdi. Eksik kalan kaosunu Türk dizilerinde bulduğunu söylerdi hep. Geri kalan şeyler onun için boş ve anlamsızdı. Allah var, yaptığı bakımlar işe yarıyordu. Esmer teni ışıl ışıl ve pürüzsüzdü, düzenli yaptığı sporlar sayesinde fiziği de güzeldi. Kız kendine sağlam yatırım yapıyordu. Sosyal medyaya yönelse iyi bir influencer **bile olurdu.**

Başak "Sensin sıkıcı," dedikten sonra bana döndü. "Seni aradım ama ulaşamadım."

Çikolatalı dondurmamı yerken yüzümü buruşturdum. "Telefonum yine sessizde kalmış."

Dirseğiyle kolumu dürttü. "Bir gün de ulaşalım sana ya telefonun hep sessizde."

Haklıydı ama telefonumu sesli de kullanmak gibi bir huyum yoktu. Aniden çalınca korkuyordum.

"Haklısın," dediğim sırada Hülya araya girdi.

"Doğru söyle, tek başına ne yapıyordun?"

İmalı sesini duyunca kaşlarım çatıldı. "Kitap okuyordum dedim ya Hülya," diye çıkıştığımda bilmiş bir tavırla gülümsedi.

"Kesin öyledir."

"Ne diyor bu?"

Sert bir şekilde sorduğum soru üzerine Başak araya girdi. "Seni kendisiyle karıştırıyor, boş ver."

Hülya şuh bir kahkaha attı. "Daha neler? Keşke biraz bana çekseydiniz, o zaman erkekler, etrafınızda pervane olurdu. Aşkı kitaplarda bulmak yerine yaşardınız."

Sözlerini duyunca bile ürperdim. Annem de beni kıtır kıtır keserdi. Yirmi yaşında olmama rağmen kadın büyüdüğümü bir türlü kabul etmiyordu. Bir iki tane çıktığım çocuk olmuştu, bunu öğrendiğinde az daha inme inecekti. İlkinde çocukluk deyip geçiştirse de ikincisi erkek arkadaşımı öğrendiğinde çıldırmıştı. Hatırlamak dahi istemiyordum. Erkek konusunda son derece katıydı. Bir sevgilim daha olursa sonum şatoya kapatılan Rapunzel'den farksız olmazdı. Tamam biraz abartmış olabilirdim ama sevmiyordu işte böyle şeyleri.

"İstemez," diye homurdandım.

"Yarın erken saatte bütüm var ya, kahretsin."

Başak'ın sızlanarak söylediği sözler üzerine suratımı astım. Ben de erken kalkmaktan nefret ediyordum.

"Benim bütüm falan yok neyse ki."

Başak ofladı. "Nefret ediyorum bütlerden." Başak sosyoloji bölümünü okuyordu. Ben ise psikoloji okuyordum. İkimiz de bu yıl ikinci sınıf olacaktık. İlk yıllımızda tercih yapmak yerine mezuna bırakmıştık çünkü.

"Haftaya bir tane daha var, ona şimdiden çalışmaya başla. Son ana bırakma yine."

"Of senin gibi önceden başlayamıyorum ki ben Gülce. Biliyorsun yumurta dayanmadan mümkünatı yok çalışamam."

Hafifçe güldüm. "Ben stres anında kilitleniyorum, son güne bırakırsam geçemem."

Birbirimize gerçekten hiç benzemiyorduk. Başak daha rahat bir insandı. Ben ise onun tam tersiydim, özellikle ders konusunda. Muhtemelen bunda annemin de etkisi vardı.

"Ay siz çok sıkıcısınız, ne bütü ne ders çalışması ya? Yok mu dedikodu falan?"

Başak ile ikimiz aynı anda Hülya'ya ters ters baktık. Bizimle oturan oydu, muhabbetimize laf eden de oydu. Cevap vereceğimiz sırada bakkalın oğlu Ahmet'in sesini duydum. "Sancak abi geliyor bugün."

Kızlarla aynı anda başımızı balkonda konuşan Ahmet'e çevirdik.

"Aa bizim Sancak mı geliyor?"

Hülya'nın şaşkın sesini duyunca ona döndüm. Nereden onun Sancak oluyordu? "Sanırım, başka Sancak olmadığına göre."

Hülya elindeki çekirdekleri bırakıp ayağa kalktı. "Ay sonunda."

Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. Bunu fark edince şaşırmadan edemedim. "Neden bu kadar sevindin?"

Safça sorduğum soru üzerine esmer teni belli belirsiz kızardı.

"Hiç," dese de inanmamıştım. Şüpheyle, mavi gözlerimi kısıp yüzünü inceledim.

Hülya gözlerini kaçırsa da anlayacağımı anlamıştım. Hayret dolu bir sesle "Yok artık Hülya, adam senin abin yaşında," diye soluduğumda omuz silkti. Bir yandan da uzun kahverengi saçlarını düzeltiyordu.

"Abartma Gülce."

Yanımızda oturan Başak kıkırdamaya başladı. "Hülya iyice uçmuş. Sancak abi ona hayatta bakmaz."

Hülya kaşlarını çatarken ters ters bize baktı. Anlaşılan sözlerimiz hoşuna gitmemişti.

"Aman be, size bir şey anlatanda kabahat. Çocuk gibisiniz."

Kullandığı kelime hoşuma gitmediği için kaşlarımı çattım. Saçımı kulağımın arkasına iteleyip ters bir şekilde cevap verdim.

"O zaman gelme yanımıza."

Uzun saçını geriye doğru atıp yüzünü buruşturdu. "Meraklı değilim size, Mer ve işte olduğu için mecburen geldim."

Bu defa Başak araya girdi. "Gitsene o zaman, deli midir nedir?"

Başak'ın sert çıkışı üzerine bozulan Hülya hışımla yanımızdan ayrıldı. Arkasından şaşkınca bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Tavırlara bak ya."

Başak omuz silkip çekirdeğini çitledi. "Aman, her zaman ki Hülya, onu adam yerine koyup konuşursak böyle olur."

Sözleri üzerine kıkırdamaya başladım. Başak'ı gerçekten çok seviyordum, lafını esirgemeyen dobra bir kızdı. Açıkçası burada en

sevdiğim insandı.

"Of, sıcak oldu," diye söylenirken bileğindeki tokayla kızıl kahve saçlarını bağladı. İkimizin de teni beyaz olduğu için sıcak olunca domates gibi kızarıyorduk. Hafifçe iç çekerken gözlerim aşina olduğum sokakta gezindi. Burası, yıllardır yaşadığımız adanın eskiden Türk mahallesi olarak adlandırıldığı yeriydi. Bir ya da iki katlı olan renkli ahşap ya da taş evler birbirine fazlasıyla yakındı. Sokakları dar ve giriftliydi. Uzun zamandır burada oturdukları için herkes birbirini tanırdı. Eski mimari dokusu korunmaya özen gösterdiği için restorasyonlar dikkatle yapılırdı. Burayı sevsem de sonradan geldiğimiz için buradakilerin bizi kabullenmesi biraz zaman almıştı.

Ayrıca babam olmadığı için annem iki çocukla bir başınaydı. Adanın kadınları özellikle, güzel ama soğuk olan sert mizaçlı annemi pek sevmezdi. Annem insan canlısı olmadığı için işleri kolaylaştırmıyordu. Çok s onra babamın bize bıraktığı evde onun neden olmadığını öğrenmişlerdi tabii . Babam Ertuğrul Şafak şehit olmuştu çünkü. Boğazımı düğüm düğüm yapan bu ayrıntıdan sonra hepsinin bize karşı tavrı fazlasıyla değişti. Başta yüzünü çeviren herkes sonrasında mahcubiyetle bakar olmuştu. Özellikle ben ve abime karşı...

İç çektiğimde Başak bana döndü.

"Ne düşünüyorsun öyle içli içli?"

"Seni ne kadar sevdiğimi. Sanırım sen olmasan burada çok sıkılırdım."

Neredeyse yedi yıldır Başak ile arkadaştık ve geçen zaman aramızdaki bağları kuvvetlendiriyordu. Başak içten bir şekilde gülümseyince ufak beyaz dişleri göründü.

"Ben de seni seviyorum Rus güzeli."

Kullandığı tabir üzerine yüzümü astım. "Rus değilim ben, babam buralı unuttun mu?"

Aslında yarı Türktüm çünkü anne tarafım Ukrayna'lıydı. Anneannem zamanında Türkiye'den biriyle evlenmişti. Yine de annemin ve benim genlerimiz tamamen ona çekmişti.

Uzanıp saçlarımı tuttu. "Aşkım benim, kızıl saçların, bebek mavisi gözlerin ve kaymak gibi bir tenin var. Halis mulis Russun."

Yabancı uyruklu olduğumuzu hemen ele veren şeylerdi bunlar.

"Orası öyle," diye geveledim. Güzellik annemin sürekli başına bela olmuştu. Şimdi de benim... babam olmadığı için özellikle iki katlı bir belaydı. Neyse ki abim vardı, bu yüzden insanlar geri çekiliyordu. Y ine de bu durumdan memnundum. Genlerim sağlamdı çok şükür.

"Anne ya Sancak abi ne zaman gelecek?"

Ahmet balkondaki annesine bağırarak sormuştu. "Ne bileyim oğlum gelir birazdan."

Yüzünü astığında bana döndü. "Gülce abla saat ne zaman beş olur, o zaman gelecekti?"

Kolumdaki saate baktım. Neredeyse beş olmak üzereydi. Gülümseyerek iri iri açılmış siyaha çalan gözlerine baktım.

"Her an burada olurlar."

Gözlerindeki sevinç çok tatlıydı. "Yaşasın be, çok özledim Sancak abiyi. O bizimle hep top oynuyor."

Neşesi karşısında gülümsediğimde tekrar konuştu. "Sen de seviniyor musun?"

Sorusunu duyunca ne diyeceğimi bilemedim. Sancak abi benden 4-5 yaş büyüktü. Ayrıca annemle annesinin arası pek iyi değildi. Bu yüzden ona ve ailesine karşı nötürdüm.

"Bilmem," diyerek geçiştirdim onu.

"Ders çalışmam lazımken oturmuş dondurma yiyorum."

Başak'ın asık yüzüne bakarken "Bence kalk artık," deyip dondurma yemeye devam ettim evde yapacak işlerim yokmuş gibi. Bu üşengeçlik bizi bitirecekti. Keşke biraz anneme çekseydim, annem evin erkeği gibiydi. Abime bile iş bırakmazdı.

Davul sesleri duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "N'oluyor be?"

Başak heyecanla konuşmaya başladı. "Asker geliyor ya, kutlama yapacaklar. Eğlence çıktı bize de."

Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Ayağa kalktığımızda korna sesleri gelmeye başladı. Elbisemi silkelerken gözüm de arabalardaydı. Sancak abinin evi bizim karşımızda olduğu için arabalar sırayla dizilmeye başladı. Korna sesleri o kadar rahatsız ediciydi ki yüzümü buruşturdum. Keşke bu gürültü kirliliğine bir son verselerdi. Arabaların kapısı açılınca annesi Nazgül teyze ve erkek kardeşi Murat arabadan indi. En son babası da inince etraf iyice kalabalıklaştı. Bu yüzden tam olarak göremiyordum.

"Sancak mı gelmiş?"

Abimin sesini duyunca ona döndüm. Abim Alperen 1.85 boylarında olduğu için yüzünü görmek için başımı kaldırdım. Benim boyum bir alt beş ya vardı ya yoktu. Bu yüzden yanında kısa kalıyordum. O babamıza çektiği için saçları açık kahverengi, teni kumral gözleri ise koyu kahverengiydi. Babamın bir kopyası olan abim, çok yakışıklı biriydi ve kalbi en az yüzü kadar güzeldi. Bizim evdeki baba figürü abimdi. Sadece görünüşü değil sahiplenici tavrıyla da babama benziyordu. Neyse ki o asker olmak yerine annemin de müdahalesiyle mühendis olmuştu. Annem başka bir canımın kaybına dayanamam demişti. Haklıydı, bu yüzden abim onu dinlemişti. Bunun için ona minnettardım.

Uzanıp yanağımı sıktı. "N'aber güzelim?"

"Oturuyorduk öyle."

Davullar çalmaya devam ediyordu. Diğer arabadan da Sancak abinin yakın arkadaşları Mert ve Fatih çıktı. Ayrılmaz üçlü olarak takılırlardı genelde ama Sancak abi gittiğinden beri tek kalmışlardı. İnsanlar cama çıkarken bazıları da kalabalığa doğru geliyorlardı. Bir ara Sancak abinin önü açılınca onu görebildim ama hatırladığım gibi bulmadım. Nereden baksan bir yıldır onu görememiştim ve o bu sürede değişmişti. Her zaman güzel bir gençti ama şimdi ona bakınca askerde geçirdiği süre zarfında bir adama dönüştüğünü görebiliyordum. Abimden birkaç santim uzundu ve eski çelimsizliği yerini kalıplı birine bırakmıştı. Zaten uzundu şimdi kas yaptığı için kalıplı ve iri duruyordu. Ablası kulağına eğilip bir şey söyleyince yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. O sırada başını kaldırınca göz göze geldik.

İlk düşüncem gittikçe daha yakışıklı birine dönüşmüş olduğu olmuştu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti sanırım üçe falan vurmuştu ve sakallarını sinek kaydı olarak kısaltmıştı. Esmer teninde parlayan gözleri ise göl yeşiliydi. Yüz hatları daha köşeli olduğu için ona sert bir hava katıyordu. Yüzündeki gülümseme bu sertliği bir anlığına da olsa yumuşattı. Ufak bir nefes aldığımda ona dikkatli bir şekilde bakarken yakalandığım için gözlerimi kaçırdım. O sırada Başak kulağıma eğildi.

"Bizim Sancak abi gitmiş, yerine bambaşka biri gelmiş lan."

Sözleri üzerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Evet, ben de şaşırdım."

Başak kolumu dürttü. "Hayvan gibi yakışıklı olmuş kızım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Olmuş olmuş."

O sırada abim yanımızdan ayrılıp Sancak abiye doğru yürüdüğünde şaşkınca bakakaldım. Abim en son onunla küs değil miydi ya?

"Niye yanına gidiyor?" Aksi bir şekilde sorduğum soru üzerine Başak güldü. "Niye gitmesin?"

Başımı ona doğru çevirip dik dik açık kahverengi gözlerine baktım. "Unuttun mu nasıl kavga ettiklerini?"

Başak eliyle geçiştirdi. "Öncesinde samimi arkadaşlardı. O kavganın üstünden de aylar yıllar geçti, boş ver. Hem çocuklar mı onlar küs kalsınlar?"

Sözleri üzerine dudaklarımı sarkıttım. Annem gibi kinci biriydim işte, kolay kolay unutamıyordum. Abim o kavgaya rağmen nasıl unutmuştu onu da anlamıyordum. Yıllar önce k ardeşim dediği adamla sokak ortasında yumruk yumruğa kavga ettiklerini o unutsa ben unutmazdım. Başak kolumu tutup çekiştirmeye başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım. "N'apıyorsun kızım ya, çekiştirmesene."

"Hadi gel, biz de gidelim?"

Boş boş yüzüne baktım. "Niye?"

"Merak ediyorum."

Yaptığı açıklama üzerine gözlerimi devirdim. Başak iyiydi hoştu ama fazla meraklıydı. "Gelsene."

Nazgül teyze annemin aksine bana karşı iyi olsa da yanlarına gitmeye çekiniyordum. İsteksizce onlara doğru yürüdüğümde abimin Sancak'a "Hoş geldin," dediğini duydum.

Nazgül teyzenin abime hoşnutsuz gözlerle baktığını görünce iyice rahatsız oldum. O kavgayı tek unutmayan ben değildim anlaşılan. Ki o kavgadan sonra annemle araları iyice bozulmuştu. "Başak, kadın ailemi gördüğü yerde yüzünü ekşitiyor. Ne işimiz var yanında?"

Başak kısık sesle güldü. "Seni seviyor, gerisini boş ver."

"Hey Allah'ım," diye söylendim. Arkadaşım tam bir çatlaktı. Yanlarına vardığımızda konuşmalarını daha rahat duyabildik.

Fatih elini Sancak abinin koluna yerleştirdi. "Askerlik yaramış kardeşime."

Fatih abi güldüğünde Başak iç çekti. "Canına yandığım, gülünce ayrı yakışıklı oluyor." Başak'ın sözleri üzerine gülmemek için kendimi zor tuttum. Başak birkaç ay önce marketten dönerken elindeki malzemeler ağır olduğu için ona yardım eden Fatih abiye, abayı yakmıştı. Sırf yardım ettiği için kalbini adanın çapkınına kaptırmıştı resmen.

Eskiden abi dediği adama şimdilerde fena yanıktı, bir Hülya da buydu işte. Fatih abiyi her gördüğü yerde uzun uzun süzüp sessizce laf atıyordu. Fatih abi farkında mıydı bilmiyorum ama ondan herhangi bir tepki gelmemişti.

"Boyuna posuna kurban ya."

Başak yine methiyeler diziyordu. Fatih abi en az Sancak abi kadar uzundu ama onun kadar kalıplı değildi. Sarışın yakışıklı bir çocuktu.

"Evet ya, ben de gideceğim," dediğinde Başak yüzünü buruşturdu. "Nereye gidiyor bu be? Asla izin vermem."

Başak'ı susturmak için dürttüm. "Sussana ya, duyacak."

Beni duymazdan gelen Başak "Duyarsa duysun, işime gelir hem," dedikten sonra Sancak abiye döndü. Sıcak bir şekilde "Hoş geldin abi, sonunda geldin," dedi.

Sancak abi ufak bir gülümseme eşliğinde tok sesiyle cevap verdi. "Hoş buldum, Başak. Nasılsın?" Sesi de mi değişmişti bunun?

"Seni gördüm daha iyi oldum abim. Sen nasılsın?"

Başak'ın ailesi ve onların ailesi çok samimi oldukları için araları iyiydi. Sancak abi "İyiyim," dediği sırada gözleri beni buldu ve yüzündeki gülümseme silindi.

Çekingen bir gülümsemeyle "Hoş geldin Sancak abi," dediğimde gözlerimi kaçırdım. Sık kirpiklerle çevrili gözleri çok dikkatli bakıyordu ve bu beni utandırmıştı.

"Hoş buldum," dediğinde bana nasılsın diye sormadığını fark ettim. Bu durum bir an kaşlarımı çatmama neden oldu. Başak'a soruyordu ama bana sormuyordu. Neden? Aramızda herhangi bir sorun geçmemişti oysa... Of, takıldığım şeye bak, iyice saçmalıyordum. Sanki sorunca ne olacaktı?

Nazgül teyze gelip Sancak abinin koluna girdi. "Hadi gel oğlum, yemekler soğumadan eve çıkalım."

Abim araya girip "Neyse sonra görüşürüz," dediğinde, Sancak abi başıyla onayladı. Herkes yavaş yavaş dağıldığı için sadece biz kalmıştık. Mert ve Fatih abi de bize kısaca selam verip yanımızdan ayrıldığında, Başak iç çekti. Fatih abi kesin anlayacaktı bunun hayranlığını.

Başak'ı çekiştirirken ayağım yerdeki küçük taşa takıldı. Öne doğru hafifçe sendelediğimde Başak beni son anda tutmuştu. Düşmekten korktuğun için korkuyla iç çekmiş ve Sancak abinin bakışlarını üstüme çekmiştim. Sıcak bakan gözleri, son kez yüzümü buldu. Kalbimdeki ani tekleme nefesimi sekteye uğrattı. Bedenimin verdiği bu tepkiler, bir zamanlar ona duyduğum hayranlığın nedeni olduğunu biliyordum. Lise üçüncü sınıftayken, adını az defterimin kenarına yazmamıştım.

Küçük renkli kalpleri de unutmamak lazımdı... O zamanlar aklım beş karış havadaydı ve abimle yakın oldukları için yaz aylarında onu sık sık görüyordum. Ondan dolayı gelişen çocukça hislerdi işte. Sonra bir gün, abimle büyük bir kavga etmişlerdi. Ona dair olan toz pembe hayallerimin pembesi gitmiş tozu kalmıştı. O günden sonra benim için diğer insanlardan biri olarak kalmıştı. Başımla selam verdiğimde, öyle de kalacağını biliyordum. Abim ince çizgimdi.

Çattığım kaşlarımla yanıma gelen abime döndüm. "Küs değil miydiniz siz? Unuttun mu o kavgayı?"

Uzanıp yanağımı sıktı. "Arkadaşlar arasında olur öyle şeyler."

"Yine arkadaşsınız yani öyle mi?"

Başını yana doğru eğdi. "Sadece küs değiliz Gülce. Sonuçta kocaman adamlarız çocuk gibi küs kalacak halimiz yok."

Açıklaması beni tatmin etmemişti. Yüz ifademden bunu anlamıştı. "Çok konuşma da eve hadi naş naş."

Beraber eve gittiğimizde aklım saçma bir şekilde Sancak'a takılmıştı. Onların küs kalması daha iyi olurdu. Nedenini bilmiyordum ama öyle olmasını istiyordum işte.

•

Bölüm sonu!

Alıntı ve iletişim için Instagram umrantn

Yeni bölümde görüşmek üzere

2. BÖLÜM AKASYALAR

Herkese merhabaa, gelen ilgiden dolayı çok mutlu olan bir yazar bırakıyorum buraya

Hepinize çok teşekkür ederim

Keyifli okumalar dileriiim

•İkiye On Kala Depresyon Güzelim

"Nereye gidiyorsun Gülce?"

Annem hoşnutsuz bakan mavi gözleri, şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımdan başlayarak beni inceledi. Böyle baktığı zamanlar geriliyordum. Belli etmemeye çalışarak saçlarımı taradım. "Dışarı çıkacağım."

Aynadan yüzüne baktığımda kollarını bağladı. Huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı bir eylemdi. Benimle aynı renk olan saçlarını sıkı bir şekilde bağlamıştı. Bu sayede makyajsız olan güzel yüzü ortaya çıkmıştı. Henüz kırk yaşında olmasına rağmen hâlâ otuz gösteriyordu. Keşke daima tek çizgi halinde olan dudaklarında, ufak da olsa bir gülümseme görebilseydim.

"Bu dışarısı tam olarak neresi oluyor?"

Tarağı bırakırken saçlarımı düzeltip, elimden geldiğince rahat bir şekilde cevap verdim. "Hocanın istediği bir kitap vardı ona bakmak için kitapçıya gideceğim."

Okumamı her şeyden çok istediği için başıyla onayladı. "Tamam, bisikletle git ve çabuk gel," dedi.

"Gelirim."

Bakışları tekrar üstüme kaydı. "Bu kadar kısa giymenden hoşlanmıyorum."

Yaşadığım yer tatil yeriydi. İnsanlar bikiniyle bile dolaşıyordu. Üstümdeki kot şort burada fazla kaçmazdı. Bunu anneme defalarca söylediğim zamanlar olmuştu ve cevap hep aynıydı. "Başımızda bir erkek olmadığı için dikkat etmemiz gerekiyordu. Kendimize en ufak bir laf, söz getirmemeliyiz." Yabancı uyruklu bir annem olsa da içinde babaannem yatıyordu sanki.

İnsanlar istediği gibi yaşamalıydı. Fakat bunu anneme anlatamayacağımı biliyordum.

"Çok kısa değil aslında," dediğimde itirazım cılız bir şekilde çıkmıştı. Şu an annemle kavga etmek istemiyordu.

"Dikkat çekmeni istemiyorum kızım. Tek odağın derslerin olmalı."

Taviz vermeyen sesini duyunca yutkundum. Küçük dediği yaşımın yirmi olduğunun farkında mıydı acaba? "Tamam anne."

Annem odamdan çıktığında ufak bir nefes aldım. Üniversiteye başlamadan önce dışarı tek çıkmama bile karışıyordu. Tekrar aynı kısıtlamalara maruz kalmamak adına biraz fazla alttan alıyordum onu. Sıkıntıyla oflarken kalın askılı, uçuk pembe rengindeki bluzumu düzelttim. Düzleştirdiğim saçlarımı son kez düzeltip evden çıktım Abimin on yedinci yaş günümde aldığı, bebek mavisi rengindeki bisiklete bindim ve pedal çevirmeye başladım.

Sahile doğru pedal çevirirken deniz kokusu içime doluyor, rüzgar tenimi okşayarak, saçlarımın arasında dans ediyordu. Kendimi özgür hissettiğim tek zamanlardı. Annem acele et dese de havanın tadını çıkarmak istiyordum. Turistler henüz gelmediği için etraf sakindi.

Kitapçının önünde durduğumda yolun bu kadar çabuk bitmesine şaşırmıştım. Buranın kitapçısı bile kendine has restorasyona sahipti. Küçük ama güzeldi. İçeri girip kitaplara bakındım. Burada bulamayacağımı bilsem de bu kitapçıyı seviyordum. Burada zaman geçirmek hoşuma gidiyordu. Gözlerim romanların olduğu kısma kaydı. Onları almaya iznim olmadığı için ciğerci kedisi gibi bakmakla yetindim.

O kadar güzel romantik kitaplar vardı ki... Keşke hepsi benim olsaydı. Bir süre ellerime alıp hepsini inceleyip arka kapak yazılarını okudum. Beğendiklerimin fotoğraflarını çekip Başak'a attım. O rahatça alabiliyordu, beğendiği olursa alırdı. Ben de ondan alır, bulduğum fırsatlarda gizli saklı okurdum.

İstemeyerek de olsa kitapları bırakıp klasik ince bir kitap aldım. Bunları okumama annem bir şey demiyordu. Bunlar da benim pek dikkatimi çekmiyordu ama kitap, kitaptı. Hepsini alıp parasını öderken kasadaki Ayşen abla gülümseyerek "Çok güzel kitaplar geldi, gördün mü?" diye sordu.

İç çekerken "Gördüm," dedim.

"Çanakkale'ye gidince hepsini alacağım."

Sözlerim üzerine kahkaha attı. Ayşen abla otuz beş yaşlarında çok tatlı bir kadındı. Henüz evlenmediği için ailesiyle yaşıyordu ve en büyük aşkının kitaplar olduğunu iddia ediyordu. Zaten bize kitap aşkını da o aşılamıştı.

"Hadi görüşürüz."

"Kolay gelsin," deyip kitapçıdan çıktım.

Cebimden telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı taktıktan sonra sevdiğim şarkıyı ayarladım. Ardından tekrar bisikletime atlayıp biraz gezmeye karar verdim.

Ben ben gibi değilim, kayboldum rüzgârlarında

Aklım dursun, herkes bi' sussun bi' dakka

Şarkıya kısık sesle ben de eşlik etmeye başladım.

Kafamda kentsel dönüşümler

İçimde bi' yerde bi' gülüşünden

Sana deliyim ama gizledim her

Gidişinden, gidişinden

Şarkı o kadar güzeldi ki tekrara almıştım. O sürekli başa alıp çalarken dar bir sokağa girdim. Kapıdan sarkan akasyalar ise aklımı çeldi. Bisikleti durdurup bir dal kopardım ve burnuma götürüp kokusunu içime çekmeye başladım. Bu kokuya âşıktım. Kopardığım akasya dalını bisikletin önüne takılı küçük sepete koyup tekrar yola koyuldum. Şimdi koku da benimle beraber geliyordu. Eve gidince odama koyacaktım.

Yol biraz yokuş aşağı olduğu için bisiklet hızlanmaya başladı. Saçlarım geriye doğru savrulurken dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Kocaman kız olmuştum ama bisiklete bindiğimde küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Yolun sonu geldiği için tam köşeden döneceğim sırada arkadan bir ses duyduğumu sandım. Kulaklığımın biri düşerken başımı bir anlığına arkaya çevirdim ama bir şey yoktu. Tekrar önüme döndüğümde aniden karşıma biri çıktı. Korkuyla iç çekerken hiç düşünmeden frenlere asıldım. Hızlı giden bir bisiklette bunu yapmak akıl işi değildi. Ama o an pek sağlıklı düşündüğüm de söylenemezdi. Bisikletin kontrolünü kaybettiğim için yere savruldum. İyi haber kimseye çarpmamıştım kötü haber ise çok fena bir şekilde düşmüştüm.

"Ah!" diye acıyla bağırdım.

Bisiklet bacağıma düşmüş, yerdeki taşlar avucuma batarak etimi parçalanmıştı. Canım o kadar çok acıyordu ki gözlerim yaşardı. "Of ya."

"İyi misin?"

Ellerimi yerden yavaşça çekerken başımı kaldırdım ve iki gün önce gördüğüm gözlerle karşılaştım. Sancak yanımda diz çökmüş endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. Üstümdeki bisikleti kenara çektiğinde titrek bir sesle "İyiyim," diye geveledim. Yalanıma ben bile inanmamıştım. Canım deli gibi acıyordu iyi falan değildim. Bakışlarım dizime kaydı, diz kapağım da kanıyordu. Ama en çok avuçlarımın içi acıyordu.

Uzanıp kanayan elimi tuttu. Gözleri şimdi yaralı avuçlarımdaydı. Kısık bir sesle "Neden önüne bakmıyorsun ki?" dedi. Bunu normal bir şekilde söylese de kendimi azarlanmış küçük bir çocuk gibi hissettim.

Gözlerimi kaçırdığımda "Ses duymuştum," diye fısıldadım. Kulaklık varken ne sesi duyabilirdim sanki...

Bana tekrar baktığında dudaklarını birbirini bastırdı. O sırada yakınlığının farkına vardım. Yüzünü ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Koyu renk kirpiklerle çevrili göl yeşili gözleri yakından daha güzeldi. Sadece uzun süre bakamadım. Çünkü baktıkça o göl beni içine çekiyor gibiydi...

Bakışlarını elime indirdiğinde elim hâlâ elindeydi. Dokunduğu yerden dirseğime kadar yayılan uyuşukluk üzerine gözlerimi kırpıştırdım. Şu an nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Kötü yaralanmış, daha dikkatli olmalıydın Gülce."

Başımla onayladığımda çevik bir şekilde doğruldu. Kalkmak için hareket ettiğimde elini uzattı. Kemikli elleri büyük, parmakları biçimli ve uzundu. Kısa kollu tişört giydiği için kolundaki kasları son derece belirgindi. Boğazımı temizlerken "Tut hadi," dedi.

Yaralı elimi, avucuna doğru uzattığımda sıkıca tuttu. Başımı kaldırınca göz göze geldik. Kalbimdeki tekleme bu defa tanıdıktı ama beni yine hazırlıksız yakalamıştı. Tıpkı avucumdan göğüs boşluğuma doğru akan sıcaklık gibi... Bu sıcaklık, kalbimi ikinci bir deri gibi sarmalarken

soluğuma dolanan hisler ciğerlerimi nefessiz bıraktı. Sancak abi beni yavaşça ayağa kaldırdığında karşı karşıya geldik. Gözlerim bir an olsun gözlerinden ayrılmamıştı. Sanki hayatım boyunca yaşadığım her şeyi, sadece gözlerime bakınca görebiliyordu. Bu saçma bir düşünceydi ama telaşlanmama neden olmuştu.

Gözlerimi kaçırdığımda elimi çekmeye çalıştım. Fakat daha sıkı tutarak engel oldu. Yavaşça iç tarafını çevirip avucuma baktığında kaşları çatıldı. "Pansuman yapılması lazım."

Tekrar elimi çekmeye çalışırken "G-Gerek yok," dedim hızlıca.

Beni duymazdan gelerek "İleride eczane var," dedi.

Oyalanırsam geç kalacaktım ve annem beni soru yağmuruna tutacaktı. Sıkıntılı bir nefes aldığımda "Yoksa mikrop kapar," diye ekledi. *Ve dikkatsiz olduğum için annemden sıkı bir azar yerim.* Yok ben almayayım.

"Gel," dediğinde "Kendim hallederim," diye itiraz ettim.

Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Kaza geçirmene ben sebep oldum," dedi yavaşça. "Bırak yardım edeyim."

Güzel bir ses tonu vardı. Başımı iki yana doğru salladım. "Unuttun mu yola bakmayan bendim?"

"Elini pansuman yaptırmadan yanından ayrılmayacağım yoksa aklım kalacak." Aklı bende mi kalacaktı? Yanaklarım mı kızarmaya başladı benim?

"Şey," diye geveledığimde kararlı ifadesi karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu Erkuran'lar ailecek inatçıydı. Onunla baş başa vakit geçirmek istemediğim için son kez şansımı deneyerek "Gerçekten gerek yok," dedim.

"Uzatma Gülce. Gel hadi."

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımla onayladım. Sancak'ın dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. Gözlerimi hızla kaçırırken eğilip yerdeki bisikletimi kaldırdı. Elimi bıraktığı için rahat bir nefes aldım ve ellerimi indirdim. Bisikleti aramıza alarak yürürken yan gözlerle ona bakıyordum. Bir kez daha baktığımda o da bana baktı ve yine göz göze geldik.

"Nereye gidiyordun?"

Önüme dönerken kuruyan boğazımı temizledim. "Eve dönüyordum."

Kısa bir sessizlik ardından "Kaç yaşındaydın sen?" diye sordu.

"Yirmi."

O da yirmi dört yaşındaydı, aramızda tam dört yaş vardı. Abimle aynı yaşta olduğu için biliyordum yaşını.

"Hangi bölümü okuyorsun?"

Sorusunu duyunca iç çektim. "Psikoloji." Bu durumun içimde yarattığı mutluluk sesime de yansımıştı. Bu bölümü çok istiyordum. Annemin de yardımıyla gece gündüz çalışmış ve kazanmıştım.

"Bölümünü sevmen güzel."

Başımla onayladım. "Hayalimdeki bölümü okuyorum çünkü."

"Kendine uygun mesleği bulmak önemli."

Yaralı ellerime bakarken "Sen peki?" diye sordum.

Sıkıntılı bir nefes alınca çaktırmadan asılan yüzüne baktım. "Ailemin istediği bölümü okudum sonra istemediğime karar verdim. Bu yüzden mezun olur olmaz askere gittim."

Kaşlarım şaşkınca havalandı. Kim eczacılık bölümünü istemezdi ki? O da üniversiteyi başka şehirde okumuştu ama yazları Bozcaada'ya

geldiği için abimle vakit geçirirlerdi. Bu yüzden ona dair şeyleri bilirdim.

"Geldik."

Sancak abi bisikletimi eczanenin kapısının önüne bırakınca birlikte içeri girdik.

"Hoş geldin taze asker."

Eczanedeki orta yaşlarında olan Levent abi sevecen bir gülümsemeyle Sancak abiye bakıyordu.

"Hoş buldum abi, nasılsın?"

Levent abi "İyiyim," dediği sırada gözleri beni buldu. Yaralı halimi görünce endişeli bir ifadeyle "Gülce, iyi misin kızım?" diye sordu. Burada herkes herkese tanırdı. Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim.

"İyiyim," diye geveledi̇ğimde "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey, Sancak abiye çarpmamak için bisikletin frenlerine asıldım," deyip ellerim havaya kaldırdım. Mahcup bir sesle devam ettin. "Sonrası bu."

"Geçmiş olsun kızım," dediğinde Sancak abi araya girdi.

"Abi antiseptik krem falan verir misin?"

Levent abi raflara yöneldiğinde içeriye yeni müşteriler girdi. Yarı Almanca yarı Türkçe konuşan kalabalık bir gruptu. Murat abi kremi masanın üstüne koyarken bana döndü. "Sen bekle, müşteriler gidince ben yaparım."

Bunu yaparsam eve daha çok gecikeceğim için başımı iki yana doğru salladım. "Ben hallederim. Borcum ne kadardı?"

Ben daha cüzdanımı çıkaramadan Sancak abi ücreti ödemişti bile. "Gerek yoktu," diye araya girdiğimde beni duymazdan gelip Levent abiye "Kolay gelsin," dedi.

Ardından bana kapıya doğru dönüp yürümeye başladı. "Gidelim."

Onu takip ederken birlikte kalabalıklaşan eczaneden çıktık. "Ben hallederdim."

Başını bana çevirip omuz silkti. "Kazada benim de payım var."

Aslında duyduğumu sandığım sesin payı vardı. Konuyu uzatmamak adına sessiz kaldığımda Sancak abi çenesiyle yolu gösterdi. "Karşıya geçelim."

Caddenin bu tarafında dükkanlar olduğu için kalabalıktı. Birlikte yolun diğer tarafına geçtiğimizde yan yana yürüyorduk. Bu açıkçası çekinmeme neden oluyordu. Kaçamak gözlerle etrafa baktığımda bedenim yay gibi gergindi. Acaba biri bizi yan yana görüp de yanlış anlar mıydı? Annemin tepkilerini düşünce gerginliğim had safhaya ulaştı. Burada herkes herkesi tanıdığı için küçük bir olay anında büyüyüp herkesin kulağına gidebiliyordu.

"Kremi ben evde sürerim."

Sancak abi banka oturup gözlerini bana dikti. Huzursuzca kıpırdanmaya başladım. Birine dik dik bakmak pek de hoş bir şey değildi.

Yavaşça "Otur hadi," dediğinde tekrar etrafa baktım. Pek bize bakan yoktu ama yine de rahat değildim.

"Hadi Gülce," diye direttiğinde bankın ucuna oturdum.

Avucunu bana doğru uzattığında gözleri hâlâ yüzümdeydi. "Elini uzat."

Kaşlarım çatıldığında başını yana doğru eğdi. "Tüm gün burada mı oturacağız?"

Alaycı sesi üzerine dudaklarımı büktüm. Onun için söylemesi kolaydı tabii, bizi burada yan yana gören olursa yanardım. Onun başında zebellah gibi bekleyen bir anne yoktu. Asık suratla yaralı avucumu uzattığımda elimi tutup dizinin üstüne koydu. Bu kadar yakın olunca kalp atışlarım garip bir şekilde hızlanmaya başladı. Sanki kalbimden mideme doğru sürekli kıpırdanan bir şeyler vardı içimde. Bu şeyler her neyse doğru düzgün nefes almamı engelliyordu. Daha önce bana yabancı sayılacak birine bu kadar yakın olmadığım için heyecanlanmış olmalıydım. Evet, nedeni kesinlikle bu olmalıydı yoksa başka bir açıklaması olamazdı.

Rahatlamak adına ufak bir nefes alırken parfüm kokusunu soludum. Ne olduğunu bilmiyordum ama çok hoş bir kokuydu ama yakınlığını hatırlattığı için gerilmeme neden oluyordu. Sancak abi her şeyden habersiz poşetten çıkardığı oksijen suyunu pamuğun üstüne döktü.

Adam daha dün askerden gelmişti şimdi ise karşımda oturmuş bana pansuman yapıyordu. Hâlâ olanlara pek inanamıyordum. Sanki kitaplardan fırlamış bir sahneyi yaşıyor gibiydim. Bu düşünceye gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanırım annem haklıydı, kitap okuya okuya aklım bulanmıştı.

"Hazır mısın?"

Sesini duyunca aklımı dolduran düşünceleri bir kenara bıraktım. Başımla onayladığımda nefesimi tuttum. Sancak abi pamuğu yavaşça elime sürttüğünde hafifçe irkilsem de pek tepki vermedim. Acı eşiğim yüksek olduğu kıpırdamadan durup işinin bitmesini bekledim.

Pamuğu bankın üstüne bıraktığında tedbirli bir şekilde yüzüme baktı. Sanırım daha çok tepki vermemi bekliyordu. Sessizce kremi çıkarıp sürdükten sonra yüzünü buruşturdu. "Gazlı bez almayı unuttuk."

"Gerek yok, evde vardı."

Diğer elimi uzattığımda aynı işlemi bu elime de yaptı. Sağ elime göre sol elim daha iyi durumdaydı. Sargı bile gerekmiyordu onun için. Yine de Sancak abi acele etmeden aynı hassasiyetle ilgileniyordu. Bu kadar

yakın ve ilgili olması karşısında ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim.

Tek bildiğim bir an önce bu yakınlığı bozup eve gitmekti. "Bitti mi?"

Endişeli sesimi duyunca başını kaldırdı. Bir an kendime engel olamadan bana yakın oturan adamı incelemeye başladım. Gözleri güneşte birkaç ton daha açık ve parlak görünüyordu. Kısacık kestirdiği koyu kahverengi saçları ise ona daha sert bir hava katıyordu. Dün traşlı olan yüzünde bugün sakallar belirginleşmeye başlamış, çıkık çene kemiklerini kaplamıştı.

Alt dudağı üst dudağına göre daha dolgun ve uçuk pembe rengindeydi. Burnu düz ve sivriydi, yüzüne yakışıyordu. Gözleri hafifçe kısıldığında dikkatle onu izlediğimi fark ettim.

Bakışlarımı hızla kaçırırken yüzüm ısınmaya başladı. Daha az önce gözlerini bana diktiği için onu suçlayan ben değilmişim gibi davranıyordum. Boğazımı temizlerken elimi çektim.

"Ben artık gideyim," deyip ayağa kalktığımda bacağıma saplanan ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum.

"Diz kapağına da bakayım."

"Gerek yok, yeterince yardım ettin zaten."

O da benimle beraber ayaklanınca neredeyse omzuna geldiğimi gördüm. Uzun boylu erkeklere karşı olan zaafımı hatırlamanın vakti değildi. Geriye doğru bir adım attığımda saçma bir şekilde elim ayağıma dolaşmıştı.

Sancak abi gergince ensesini ovdu. "Bisikletin ne olacak?" Bu ayrıntıyı hiç düşünmemiştim işte. "Yardım etmemi ister misin?"

Daha fazla onunla vakit geçirmek istemiyordum. Hızlıca "Abimi arayacağım, o alır," dedim.

Arkamı tam döneceğim sırada yüzümü buruşturup durdum. Başımı ona doğru çevirip gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür etmeyi unuttum."

Bakışları yüzümde asılı kaldığında gergince gözümün önüne düşen saçımı parmağımla düzelttim.

Başını yavaşça iki yana doğru salladı. "Önemli değil."

Başımla onaylarken sırtımı döndüm. Yanından koşarak uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. İki adım atmıştım ki tok sesiyle "Gülce?" diye seslendi.

Adımlarım anında durduğunda kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki duyacağından korktum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduktan sonra tekrar ona doğru döndüm. Sıcak bakan gözleriyle karşılaşınca afalladım.

"Daha dikkatli ol, olur mu?"

Başımla onayladığımın hayal meyal farkındaydım. Önüme döndüğümde parmak uçlarımda elinin sıcaklığını hissediyordum. Sesi kulağımda çalınırken ondan uzaklaştım.

Bir an kendimi on dört on beş yaşlarındaki halim gibi hissettim. O kelebekler en son, o zamanlar kalbimde kanat çırpıyordu. Tekrar aynı adama karşı özellikle abi dediğim biri için hareketlenemezlerdi...

Hepsini boğup öldürmek istemem beni cani yapar mıydı? Yüzümü buruşturdum. Kesinlikle yapardı. Yol boyu dikkatsizliğim yüzünden söylenerek eve gittim. Neyse ki annem pastaneye gitmişti de ev boştu. Eli sargı beziyle sardıktan sonra dizime krem sürdüm. Alt tarafı kitap almaya gitmiştim ama eve ağır yaralı dönmüştüm. "Of ya kitapları unuttum."

O yolu tekrar mı gidecektim şimdi? Yüzüm asıldı, bisikletim için abime haber vermeyi de unutmuştum. Ne saçma bir gündü bu böyle? Kapıya gittiğimde şaşkınlıkla bakakaldım. Bisikletim hemen kapıda duruyordu. Üstelik sepet kısmına yeni eklenmiş akasyalar ve

kitaplarımla birlikte. Şaşkınca ona doğru yürürken etrafa bakındım. Sancak abinin getirdiğini biliyordum. Kitapları alırken diğer elimle de akasya çiçeğini aldım. Yere düştüğümde sepetten düşmüşlerdi ama anlaşılan benim için yenisini koymuştu. Dudaklarımda oluşan küçük gülümsemeyle evin içine girdim. Kitapları odamdaki masanın üstüne bırakırken akasyalarla ne yapacağımı bilmiyordum. Yatağımın yanındaki küçük beyaz komodinin üstüne koydum ve yatağa uzandım.

Bugün olanları düşünürken gözlerim elime kaymıştı. Sancak abi her zaman düşünceli ve nazik biri olmuştu. Bu yönünü hala koruyor olması güzeldi. Demek zaman bazı şeyleri yerli yerinde bırakıyordu. Benimle ilgilenişi aklıma gelince dudaklarımda oluşan gülümseme engel olamadım. Belki de abim onunla barışmakla iyi yapmıştı.

•

Kapının sesini duyduğumda şaşkınca doğruldum. Elimi yatağa bastırırken acıyla "Ay," diye bağırdım. Uyuyakaldığım için aklım biraz bulanıktı ama bu acı beni ayıltmıştı. Gözlerim elime kaydığında birkaç saat önce olanları anımsadım. Sancak abiye çarpmamak için yere düşmüştüm. Kapı tekrar çaldığında yatakta oturmayı bırakıp gözlerimi ovalayarak odadan çıktım.

Çok güzel bir uykuydu ama kapıdaki yüzünden yarım kalmıştı. Somurtarak açtığımda karşımda dikilen Başak

"Neredesin kızım sen?" diye çemkirdi. Akşam çöktüğü için dışarısı karanlıktı.

"Uyuyordum."

Sırtını kapıya yasladı. "Hava çok güzel, gezelim mi biraz? Dondurma falan yeriz."

Bileğimdeki saate baktım. Akşamın yedisini geçiyordu.

"Olur, anneme haber vereyim."

Anneme mesaj attıktan sonra anahtarları alıp evden çıktım.

"Eline n'oldu senin? Aa dizin de kanamış."

"Bisikletten düştüm," dedikten sonra hızlıca Başak'a olanları anlattım.

"Oha tam filmlerdeki gibi," diye ciyakladı resmen.

"Biraz daha bağır Başak ya, az oldu bu."

Beni duymazdan gelerek kolumu dürttü. "Doğru söyle yeni bir aşk mı başlıyor?"

Gözlerimi kocaman açtı. "Oha Başak ama ya! Adam abim yaşında ne aşkı? Delirdin sen iyice."

"Abi deme lazım olur diye duymadın mı hiç?"

Yok bu kız Fatih abiden sonra iyice delirmişti.

"Lisede de bir ara hoşlanıyordun. Yarım kalan aşk tekrar alevlenir mi dersin?" diye kaşlarını kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum. "İrem Derici ablamız ne demiş Başak, bazı aşklar yarım kalmalı." Sonra dirseğimle koluna vurdum. "Ayrıca aşk değildi o, çocukluk hevesiydi."

Başak omuz silkti. "Çok biliyor İrem Derici ya, hiç de yarım kalmamalı."

Onu duymazdan geldim. Aşk kitapları okumaktan beyni yanmıştı iyice.

"Hadi gel şurda oturalım."

Dondurmacının önündeki küçük sandalyeye oturduğumda Başak ikimiz için dondurma alıp geldi. Ben karamel ve çilekli severdim. O ise limonlu ve vişneli yerdi.

"N'aber kızlar?"

Dondurmamla ilgilendiğin için Fatih abinin sesini aniden duyunca irkildim. Başak heyecanla başını kaldırdı.

"Aa Fatih," dediğinde gözlerini kırpıştırdı. "Abi," diye ekledi ardından. "Selam."

Adamı görünce devreleri yanıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda arkasından dondurmacıya gelen Sancak ve yeğeni Simge'yi gördüm. Simge Sancak'ın ablası Elif'in büyük kızıydı ve 13-14 yaşlarında falandı. Beni görünce el salladı. Gülümseyerek karşılık verdiğimde gözlerim yanındaki adama kaydı. Sancak abi bana bakıyordu. Dikkatli bakışları karşısında gülümseme solarken yanımıza gelmişlerdi.

"Ben de sizinle oturabilir miyim?"

Simge buğday tenli kumral bir kızdı. Uzun boylu olduğu için yaşından büyük gösteriyordu. Çekici bir güzelliği vardı.

"Tabii ki oturabilirsin."

"Hani bizimkilere dondurma alacaktık Simge Hanım?"

Simge çenesini eline yasladı. "Sen alsan ben beklesem dayıcım."

Sancak uzanıp saçlarını karıştırdı. "Cadı seni."

Geri çekildiğinde "Saçımı bozuyorsun ama dayı," diye söylendi.

"Fatih dondurmayı paket yaptırsana."

Fatih başını telefondan kaldırıp dondurmacıya gittiğinde Başak arkasından hülyalı hülyalı bakıyordu.

"Aaa eline n'oldu Gülce?"

Simge'nin sözleri üzerine ona döndüm. "Küçük bir bisiklet kazası."

Sancak herhangi bir yorum yapmayınca yan gözlerle ona baktım. Sessizce elime bakıyordu. Kaza anından bahsetmediği için rahatlayarak dondurmamdan bir kaşık aldım.

"Dayı bana da karamelli dondurma, Gülce ablanınkinden istiyorum ama çilek olmasın."

Karamel ve çilek ikilisini bir arada tek seven insan olabilirdim. "İkisini bir dene çok güzel."

Yüzünü buruşturduğunda güldüm.

"Yok ya ben almayayım."

Sancak gülümseyerek dondurmacıya girdiğinde Başak ona döndü. "Fatih size mi geliyor?"

"Bilmem, biz dondurma almaya çıkınca o da dahil oldu."

Başak bacağını sallıyordu. "Niye sordun ki?"

"Hiiiç, merak."

Sancak ve Fatih yanımıza geldiklerinde Başak tekrar iptal oldu. "Dondurmanı yedikten sonra kalkarız Simge."

Sancak abi az ilerimizde Fatih abiyle beraber duruyordu. Sakin olmaya çalışarak dondurmamla ilgilendim. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Dondurmamı yemeye devam ettim.

İzleniyormuşum gibi hissedince kafamı yana doğru çevirdim ama kimse bakmıyordu. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Telefonum çaldığında dondurmam bitmek üzereydi.

"Efendim anne?"

"Yemek birazdan hazır olur, eve gel."

Telefonu kapattığımda "Annem çağırıyor," dedim. Başak ve Simge de dondurmalarını bitirmişlerdi. Sancak ve Fatih abi yanımıza geldiklerinde yavaştan ayaklandık. Hızlı hareket ettiğim için yaralı dizimi masaya çarpmıştım. Gözlerim anında sulandığında acıyla inledim. Daha acının şokunu atlatamadan belimde hissettiğim sıcak dokunuşla beraber irkildim. Fazlasıyla yakınımdan gelen ses "İyi misin?" diye sordu. Boğuk sesi telaşıydı.

O an şaşkınlıktan acıyı bile unuttum. Çünkü elin ve sesin sahibi, bana az önce birkaç adım uzakta duran adama aitti. Sertçe yutkunduğumda başımla onayladım. "İ-iyiyim." *Değilim. Değilim. Değilim.*

Bana doğru eğildi. "Emin misin?"

Doğrulup geri çekildim. "Sadece bacağımı vurdum."

"Ay rengin attı Gülce, çok mu acıyor?"

Başak'a döndüğümde gözlerim kırpıştırdım. "Yok iyiyim." Eli belimde durduğu sürece yalan söylemeye devam edecektim. Kalbim ağzımda atarken nasıl iyi olabilirdim ki?

Sancak abi nihayet elini çektiğinde rahat bir nefes alabildim. Pek temas seven bir insan değildim. Bu yüzden bu kadar gerilmiş olmalıydım.

"Neyse gidelim mi Başak?"

Başak'ın yanına gittiğimde koluna girdim. Hızlıca Simge'ye el sallayıp "Görüşürüz," dedikten sonra oradan ayrıldım. Sırtımda hissettiğim gözlerin sahibinin kim olduğunu bilsem de emin olmak için dönüp bakmadım. Geçmişteki çocuksu hislerimi harekete geçiren herhangi bir şeye ihtiyacım yoktu çünkü.

•

Bölüm sonu!

Alıntı ve iletişim için instagram umrantn

Sancak platonik kekim, onu yazdıkça içim içime sığmıyor. Eninim siz de çok seveceksiniz

Yeni bölümde görüşmek üzere

Sevgiyle kalın

3. BÖLÜM KALP ATIŞLARI

Keyifli okumalar dileriiim

Oy vermeyi unutmayın olur mu? Kitabı sevip sevmediğinizi yorumlarınız sayesinde anlayacağım için yorum bekliyorummm

• Anıl Şallıel Dedüblüman Sevince

Annem her zaman en zayıf yanımızın duygularımız olduğunu söylerdi. *Duygularını yoğun yaşayan biri hayata karşı her zaman zayıftır.* O öyle söylerdi. Bu yüzden her şeye karşı hep dik durmuş bana da bunu öğretmeye çalışmıştı.

Genelde iyi bir öğrenci olsam da bu konuda sınıfta kaldığımı hissediyorum. Sanırım annem kabul etmese de duygusallık konusunda babama benziyordum. Dünden sonra özellikle bu konuyu daha çok düşünür olmuştum. Çünkü dün belki de ilk defa içimde sürekli bastırdığım duygularımın tamamının tavan yaptığını hissetmiştim.

Korku, heyecan, merak...

Bunların hepsi, tehlikenin alt zeminini hazırlayan önlemli taşlardı ve ben itiraf etmekten çekinsem de Sancak abinin karşısında hepsini birer birer hissetmiştim. Nedenini düşünmek istemiyordum çünkü alacağım cevaptan korkuyordum. *Tarifi olmayan bir korkuydu bu...*

"Yarın plaja gidelim."

Başımı boş boş baktığım telefon ekranından kaldırıp Başak'a çevirdim. "Nereden çıktı birdenbire?"

Omuz silkerken yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Yarın pazar ve bil bakalım kimler pazar günü plaja gidiyor?"

Kaşlarım çatılırken düşünmeye başladım. yüzündeki heyecan dolu ifadeden yola çıkarak "Fatih ve Mert?" diye sordum.

Başıyla onayladığında otuz iki dişini göstererek gülümsedi. "Tam isabet."

Başımı bezgince iki yana doğru sallarken uzanıp elimde tuttuğum telefonu aldı. İnstagram uygulamasının hikaye kısmını açtıktan sonra resim çekmeye başladı. "Güzel poz versene Gülce. Hikaye atacağım, Fatihcim ile dün takipleşmeye başladık da."

Geri çekilmeye çalıştım. "Kendin çek at ya bana ne? Bulaştırma beni."

"Senden paylaşıp kendimi etiketleyeceğim, gıcıklık yapma da dur yerinde."

"Ya ben sevmiyorum fotoğraf çekinmeyi," diye huysuzlandığımda ters ters yüzüme baktı.

"Ay bu da iyice annesine çekti," diye çemkirdiğinde yüzümü buruşturdum.

"Ne alakası var?" diye itiraz ettim. "Sadece fotoğraf çekinmeyi sevmiyorum."

Çikolata kahvesi iri gözlerini kırpıştırdı. "Ama en yakın dostun için çekersin değil mi? Yarından önce kendimi Fatih'e hatırlatmam lazım lütfen."

Bir aşk insanı bu kadar değiştiremezdi.... Eski Başak'dan geriye eser kalmamıştı.

Yüzümü buruştururken "Tamam ya," diye mızmızlandım. Gülümserken tekrar sarılıp art arda fotoğraflar çekmeye başladı. Nihayet bir tanesini beğendiğinde rahat bir nefes aldım.

"Bunun üstüne ne yazsam acaba? Birtanecik kankam Başak ile, nasıl?"

Yüzümde beliren dehşet doluyu ifadeyi görünce kahkaha atmaya başladı. "Şaka yaptım be."

Telefonumu elinden çekip aldım. "Ver şunu ya."

Kalp emojisi koyup onu etiketledikten sonra paylaş yaptım. "Kuru kuru bir kalp mi?"

Asılı yüzüne bakarken "Beğenemedin mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bu kadar okuyan birine göre nerede özgünlük ve yaratıcılık?" deyip burun kıvırdı.

Alayla gülerken uzanıp burnunu sıktım. "Taze bitti aşkım."

Gözleri saate kaydığında "Ben kalkayım, babam gelir birazdan," dediğinde doğruldu.

Başak'ın babası annemi pek aratmıyordu. Bu yüzden ısrar etmek yerine ben de ayaklandım. "Elin nasıl oldu?"

Sargılı sağ elimi havaya kaldırdım. "Düne göre daha iyi."

Başak'ın dudakları sinsice kıvrıldı.
"Koskoca Bozcaada da sen git Sancak Erkuran'a çarp. Olacak iş mi?"

Sesindeki imayı anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Gözlerim kısılırken parmağımı havaya kaldırdım.

"Sakın Başak, bak bu alay edilecek bir mevzu değil."

"Bence tam da öyle bir konu."

Kıkırdarken omuz silkti. "Ayrıca dün neydi o öyle?"

Yanaklarım kızarırken "Sus artık ya," dedim ama beni dinlemedi.

"Adam sırf bacağını çarptın diye uçarak yanına geldi, şaka mı?"

Dün yaşananları hâlâ sindiremediğim için konuşmak da istemiyordum. Omuz silktiğimde Başak devam etti. "Bir de nasıl korktu gördün mü?"

"Ya Başak yeter ama dünden beri."

Uzanıp koluma vurdu. "Sürekli sana baktığı da gözümden kaçmadı. Fatih'i keserken fark ettim.."

Gözlerim kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladığında sırıtıyordu. "Vallahi de billahi de."

Yutkunurken başımı iki yana doğru salladım. Bakışlarını hissetmiş olmama rağmen "Sana öyle gelmiştir," diyerek geçiştirdim.

"Hiç de gelmedi ama sen bilirsin kanka."

Sessiz kaldım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. İki gündür aklımın almayacağı gariplikte şeyler yaşanıyordu.

"Gülce kız," deyip koluma girdi.çi

"Ne var?" diye söylendiğimde kulağıma doğru yanaştı.

"Ben Fatih'i sen de kankası Sancak'ı alsan ne güzel olur be. Elti elti takılırız."

Gözlerim irileşirken ona döndüm. "Sus ya biri duyacak. O ne biçim laf hem? İkisi de bizden büyük."

"Ya sizin evdeyiz, kim duyacak sanki? Ayrıca yaş dediğin saçma rakamlardan ibaret."

Kapıya bakmadan duramıyordum. "Abim ve annem duyabilir zeki arkadaşım," dediğimde yan gözlerle yüzüme baktı.

"Pastanede değil mi onlar?"

Abim annemle beraber babamdan kalan pastanede çalışıyordu. Ara ara bende gidiyordum.

"Olsun. Ne zaman gelecekleri belli olmaz."

Başak yatağımın üstünden telefonunu alırken "Abartıyorsun," dedi. "Annen yüzünden evhamlı biri olup çıktın. Sal biraz."

Onu duymazdan geldiğimde sağlam elimde tuttuğum telefon çalmaya başladı. Annem beni gün içinde kolay kolay aramazdı. Telefonu cevapladığımda "Gülce evde misin?" diye sordu.

"Evdeyim anne," dediğimde Başak ile odamdan çıktık.

"Merkeze gideceğim birkaç malzeme almak için. İki saatliğine abine yardıma gelebilir misin?"

Evde canım sıkıldığı için hevesle onayladım. "Olur gelirim."

Telefonu kapattıktan sonra Başak'a döndüm. "Beraber çıkalım."

"Hayret hangi dağda kurt öldü de annen seni çağırıyor?"

Sözleri üzerine güldüm. "Arada güçlü kadınların bile yardıma ihtiyacı olur."

Evden çıktığımızda Başak ile pastaneye doğru yürümeye başladık. "Ay Fatihler genelde bu saatte dışarıda olurdu."

Gözleri etrafta dönüp duruyordu.
"Baban gelecek, eve git hadi."

Sıkıntıyla oflarken kolundaki saate baktı. "Saat daha beş ya. Memur kızı olmak ne zor iş."

Ardından birbirimize sarılıp vedalaştık. Başak eve giderken ben de kulaklıklarımı taktım ve yürümeye başladım. Pastane birkaç dakikalık uzaklıktaydı. Bisikletimle daha hızlı giderdim ama dünkü olaydan sonra bir süre binmeyi düşünmüyordum.

Bakışlarım sargılı elime kaydığında iç çektim. Neyse ki annem dün fazla yoğun olduğu için elimi görmemişti.

Avucumu kapatmaya çalıştığımda canım acıdı. Elimi kötü yaralamış olsam da Sancak abinin aldığı krem sayesinde o kadar çok acımıyordu neyse ki. Dün elimle ilgilendiği anlar aklıma gelince kaşlarım çatıldı. Onun nasıl biri olduğunu hiçbir zaman çözemiyorum. Lisedeyken herkesin ona saygı duymasına ve ciddi duruşuna hayrandım. Fakat o kavgadan sonra gözümdeki duruşu tamamen değişmişti.

Şimdi ise gelip bana yardım etmiş, uzun uzun ilgilenmişti. Ve bir de dondurmacıda yaşananlar vardı... Anında yanıma gelmesi, canım acıdı diye telaşlanması... Sancak abi hakkında gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyordum. Derin bir nefes alırken pastanemize gelmiştim. İçeriye girince etrafa baktım. Müşterilerin oturması için dört masa içeride vardı, yazın da kapının önüne iki üç tane küçük masa ve sandalyeler koyuyorduk. Beyaza boyanan demir masalar tatlı bir hava katıyordu .
Müşteri olarak sadece iki kızın karşılıklı limonata içtiğini gördüm. Mutfağa ilerlediğimde annem ortalıkta görünmüyordu muhtemelen bana haber verdikten sonra gitmişti. Abim ise tezgaha yaslanmış telefonuyla uğraşıyordu. Başını kaldırınca göz göze geldik. Yüzü rahatlamayla gevşerken "Sonunda geldin," dedi.

Yanına doğru ilerlediğimde "Annem arayınca hemen geldim," dedim.

Abim telefonunu cebine koyduğunda "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

Benden genelde pek bir şey istemediği için şaşırdım. Başımla onayladığımda utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Nisan ile buluşmam lazım, beni bir saat idare eder misin? Annem gelmeden dönerim."

Yüzümde hınzır bir gülümseme ulaşırken kaşlarım havalandı. "Ooo," dediğimde gülse de utandığını görebiliyordum.

"Cıvıtma."

Omzunu dürttüğümde göz kırptım. "Git hadi git, ben bakarım buraya aşk kuşu."

Sahte bir ciddiyetle yüzüme baktı. "O ne biçim laf kızım, abinim ben senin."

Uzanıp yanaklarını sıktım. "Kızdın mı sen?"

Geri çekilip elleriyle saçlarımı dağıttı. Bunu yapmasını sevmediğim için kaçmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Kaçma bücür."

"Ya abi durmazsan eve giderim."

Anında ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam, hadi kaçtım ben."

Abim uzanıp alnımı öptükten sonra pastaneden çıktı. Nisan bizim evin üst sokağında oturan çok tatlı bir kızdı. Abim uzun yıllar boyunca kıza yanık olsa da utangaç bir yapısı olduğu için bir türlü kıza açılamamıştı. En sonunda Nisan duruma el atarak ona hislerinin olduğunu belli etmişti ve nihayet konuşmaya başlamışlardı. Daha çok yeni olsa da çok tatlıydılar. Annem sadece bana değil abim konusunda da katı olduğu için Nisan olayını gizli tutuyorduk. Annem abimin ya da benim buradan herhangi biriyle birlikte olmamızı istemiyordu.

"Bakar mısınız?"

Müşterilerin sesini duyunca düşünmeyi bırakıp onların yanına gittim.

Esmer kız hafif bir gülümsemeyle "Bir dilim çikolatalı pasta alabilir miyim?" dediğinde başımla onayladım.

"Tabii."

Kızları daha önce buralarda görmemiştim. Muhtemelen gezmek için adaya gelmişlerdi. Elim yaralı olduğu için siparişini yavaşça hazırlayıp

ikram ettikten sonra telefonumu çıkarıp instagramda gezinmeye başladım. Hülya yine süslenip püslenip hikaye ve gönderi atmıştı. Allah var güzel kızdı. Beğenen kişilerde Fatih'i görünce merakla tıklayıp bakındım. Başak bunu görünce kafayı yiyecekti. Fatih abinin hesabına girince tanıyor olabileceğim kişiler karşıma çıktı. İlk kısımda Sancak Erkuran vardı. Alt dudağımı ısırırken profilini merak ederken buldum kendimi. Girip bakmamalıydım ama kendime engel olamadan üstüne tıkladım. Güldüğü sırada birinin onu yandan çektiği siyah beyaz bir fotoğraftı. Hesabı gizli olduğu için paylaştığı üç gönderiyi göremiyordum. Ortak takipçilerde Başak ve Hülya da vardı.

Takip ettiği kişi sayısı yüz elli takipçisi ise iki yüz kişiydi. Bir an takip etmeyi düşünsem de anında vazgeçtim. Saçmalıyordum. Yıllardır doğru düzgün konuşmadığım biriyle neden takipleşecektim ki? Telefonu kapatıp şortumun cebine yerleştirdim. Başımı iki yana doğru sallarken arkamı döndüm ve kapıdan içeri giren Sancak abiyle göz göze geldim. Bir an hayal gördüğümü sandım. Az önce fotoğrafına bakarken birden karşımda dikilmesi gerçek dışı gelmişti. İyi insan lafın üstüne mi gelir durumu oluyordu bu? Gözlerimi kırpıştırdığımda Mert ve Fatih abi de içeri girdi.

Fatih abi "Selam," dediğinde boğazımı temizleyip doğruldum.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Annenin meşhur limonatasından içmeye geldik. Bu sıcakta iyi gider."

Fatih abinin sözleri üzerine gülümsedim. Annem çok güzel limonata yaptığı için buradakiler sürekli uğrardı.

"İyi yapmışsınız," dediğimde boş olan masaya geçtiler. Diğer masada oturan kızlar anında onlara dönüp incelemeye başladıklarında yüzlerinde oluşan beğeni ifadesi üzerine çaktırmadan güldüm. Allah var üçü de yakışıklı çocuklardı. Fatih abi sarı saçları ve mavi gözleriyle anında göze çarpıyordu. Tüm genlerini göçmen olan babasından almıştı. Mert abi ise kara kaşlı kara gözlü esmer biriydi. Fatih abinin tatlılığı onda yoktu, daha karizmatik bir duruşu vardı. Sessiz sakin

birisiydi, çok konuştuğumuz söylenemezdi. Sancak abi ise kendisi gibiydi işte. Sert duruşlu ve sessizdi. İçlerinden en çok Fatih konuşur diğer ikisi de ayak uydurdu.

Limonataları hazırlayıp onlara götürmeden önce Başak'a hızlı bir mesaj attım.

"Seninki limonata içmeye geldi."

Cevabı beklemeden limonataları götürdüğümde Sancak abinin gözleri üzerimdeydi. Dikkatli bakışları gerilmeme neden olsa da belli etmemeye çalışarak gülümsedim ve bardakları dikkatle masanın üstüne koydum. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Mert ve Fatih abi yok dediklerinde yanlarından ayrıldım. Diğer kızlar onlara bakıp gülüştüklerinde başımı iki yana doğru salladım.

Kasaya geçince telefonumdan art arda bildirim sesleri yükseldi. Ekran kilidini açınca hepsinin Başak'dan geldiğini gördüm.

Başak: nE
Elf gözlerimin okudukları doğru mu?
Benim sarı kuşum limonata içmeye mi gelmiş?
Gülce: Evet :)
Şu an karşımdalar
Başak: Şaka mı?
Ben de gelmek istiyorum,
Gülce: Geel
Başak: Babam evde. Gelemem.
Bu ponçik kalbimi kırar
Gülce be, bir fotoğraf atsana
Sevindir şu garibanı
Gülce: ASLA OLMAZ
Sakın ısrar etme
Başak: Ya lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen

Ekranımı art arda lütfen mesajları yağınca yüzümü buruşturdum. Fotoğraf atmadan durmazdı ki. Çaktırmadan çekip attıktan sonra

ekran kilidini kapattım. Tanıdığım Başak tek fotoğrafla yetinmezdi. Arkamı dönüp rahat bir nefes aldığımda saate baktım. Abim umarım annem gelmeden gelirdi.

"Trileçe var mı?"

Aniden Sancak abinin sesini duyunca irkildim. Ona doğru döndüğümde raflara dizili olan tatlılara baktığını gördüm. Saçımı kulağımın arkasına iteleyip "Var," dediğimde başını bana doğru çevirdi ve göz göze geldik. Gözleri ne yeşil ne de maviydi, deniz yeşili deniyordu. İki renk arasında asılı kalmış ama tamamen birine ait olamamıştı.

"Elin nasıl oldu?"

Bakışlarımı elime çevirdim. "Daha iyi."

Kaşları hafifçe çatıldığında elini çenesine yerleştirip ovdu. "Çalışınca zorlanıyor mu?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Zor bir şey yapmıyorum ki."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra
"Abin nerede?" diye sordu.

"İşleri vardı," deyip geçiştirdikten sonra neden geldiğini hatırladım.
"Trileçe istemiştin değil mi?"
Başıyla onayladığında gülümsedim. "Hemen hazırlıyorum."

"Sancak buna baksana abi çok iyi."

Fatih abi elindeki telefona bakarak konuşurken Sancak yanına ilerledi. Elime dikkat ederek Trileçeyi hazırladığımda kızlar da hesap istedi. Hızlıca tatlıyı servis ettikten sonra kızların yanına gidip hesabı uzattım. Biri cüzdanından parayı çıkarırken diğeri kağıda bir şeyler yazdı. Ücreti aldığım sırada kızlardan biri kız kolumu tuttu. Elindeki kağıdı bana uzatıp kısık sesle "Bunu yan masadakilere verir misin?" dedi.

Böyle bir durumla pek karşılaşmadığım için başta afalladım. "Lütfen," diye ısrar etti.

"Ta-tabii," dediğimde kız gülümsedi. Başak bunu duyarsa kesin kafayı yerdi.

"Hadi ver."

Kız üsteleyince "Şimdi mi?" diye sordum. Verirsem Başak beni keserdi. Kız başıyla onayladığında yanağımın iç kısmını ısırdım.

İstemeye istemeye masalarına yaklaştığımda kızlar ağır hareketlerle kalktılar.

"N'oldu Gülce?"

Mert abinin sesini duyunca gülümsemeye çalıştım. "Hiç, bir isteğiniz var mı?"

Telefona bakan Fatih ve Sancak abi başını bana çevirip "Yok," dediklerinde hâlâ gitmeyince garip garip bakmaya başladılar. Kızlar da hâlâ çıkmamış instagram hesaplarının yazılı olduğu kağıdı vermemi bekliyorlardı. Yanaklarım kızarırken kağıdı pat diye masanın üstüne koydum. Bir çırpıda "Bunu yan masadaki kızlar verdi," deyip yüzlerine bakmadan yanlarından ayrıldım. Sanki ben hesabımı vermişim gibi utanıyordum.

Yüzümü buruştururken bir yandan düştüğüm komik durum karşısında gülmek istedim. Sonra Başak aklıma gelince bu isteğim anında yok oldu. Beni kesecekti.

Kızlar nihayet çıkınca çaktırmadan Fatih abilerin masaya baktım.

Pastane küçük olduğu için istemesem de dediklerini duyuyordum. "Mert esmeri sen al, ya da askerden gelen Sancak, o alsın. Diğeri de bende."

Yüzümü buruşturmadan duramadım. Kızları daha tanımıyorlardı bile. Fatih abinin bu yüzünü ilk defa görüyordum. Sancak abi ses

çıkarmayınca koluyla onu dürttü. "Sen de durumlar daha vahimdir. İstersen ikisini de vereyim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yok artık! Sancak abi gözleri devirdiğinde "Boş yapma lan gevşek," dedi sadece.

Fatih kahkaha attı. "Lan ne var? Senin iyiliğini düşünüyoruz burada."

Mert abi ters ters Fatih'e baksa da susmadı. "Aylar sonunda iyi gelir."

Muhabbetleri gerçekten iğrençti. Yüzümü buruştururken onları izlemeyi kestim. Böyle durumlarda erkeklerle samimi olmamı istemeyen anneme hak veriyordum. Düşünce yapıları çok değişikti.

Sancak abi "Yeter Fatih," dediğinde sesi sert çıkmıştı. "At lan şu kağıdı da," dediğinde kaşlarım havalandı. Böyle bir cevap beklemiyordum işte.

"Niye atacağım ya, Mert ile kullanırız. Değil mi?"
Başak senin aklını seveyim ben? Aşık olduğu adama bak, iğrenç!

Mert anında araya girdi. "Tanımadığım kızlarla işim ne amına koyayım? Bulaştırma beni, git ne bok yersen ye."

Fatih sıkıntıyla ofladı. "Neyse Cem'le takılırız biz."
Cem'in adını duyunca yüzümü buruşturdum. Cem mahallenin en serseri genciydi ve yürüyen her kıza yazıyordu. Bir ara kafayı bana bile takmıştı. Sonrasında abim araya girince uzaklaşmıştı neyse ki.

Mert abi "Neyse ne," diyerek konu değiştirince rahat bir nefes aldım. Başak'a bu durumu ve özellikle ayılıp bayıldığı Fatih abinin tepkilerini anlatacaktım. Belki o zaman biraz akıllanırdı.

"Of peder bey arıyor gitmem lazım."

Fatih abi apar topar kalktığında ikisi tek kaldı. Boşalan bardakları almak için masaya gittiğimde Sancak abi ayağa kalktı. "Ben lavaboya gideyim sonra kalkalım."

Mert abi başıyla onayladığında Sancak abi kalkıp lavaboya gitti. Mert abi sigarasını çıkarınca "Burada içemezsin," diye hatırlattım ve duvardaki sigara içilmez panosunu gösterdim.

Yüzü asıldığında "O annenin kuralı değil miydi?" diye homurdandı.

Başımı iki yana doğru salladım. "İstersen dışarda iç." İstemeyerek de olsa kalkıp kapının önündeki masaya geçip sigarasını yaktığında bardakları topladım. Fatih abi içeceğinin çoğunu bırakmıştı. Dikkatle tezgaha bıraktığımda elim dolu olan bardağa çarptı. Bardak kırılmasın diye yaralı elimi uzatıp düşmesine engel oldum. Limonata bu defa bandajı mahvetmişti. Yüzümü astığımda parmaklarımın arasından akan yapış yapış içeceğe baktım. Bu ara neden bu kadar sakardım ben?

"Çok güzel ya," diye söylendiğimde biri boğazını temizledi. Başımı kaldırdığımda gülen gözlerle beni izleyen Sancak abiyle karşılaştım. Yüzüm iyice asıldı. Tüm sakarlıklarıma şahitlik etmek zorunda mıydı gerçekten?

Boğazını temizleyip "Reflekslerin hızlıymış," dediğinde gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. Sakarsın demenin farklı bir yolu muydu bu? Yarım ağızla "Ne demezsin," diye homurdandığımda elimdeki bandajı çıkarmaya çalıştım.

"Dur, yardım edeyim."

Cevap vermemi beklemeden yanıma gelip elimi tuttu. Sanki dokununca kalbimin bir tuşuna basmış gibiydi. Kalp atışlarım anında hızlanırken alık olduğuna emin olduğum bakışlarla yüzüne bakıyordum. O ise son derece sakin bir şekilde elimdeki ıslak bandajı çıkarmaya başladı. Dünden beri kaçıncı temastı bu?

Yüzümü buruştururken dişlerimi birbirine bastırdım. Derin bir nefes aldığımda yakınımda olduğu için kokusu içime süzüldü. Parfümü çok güzeldi. Daha bir büyük bir nefes almamak için kendimi tutarken "Bitti," dedi.

Yüz yüze baktığımızda aramızdaki mesafenin ne kadar az olduğunu fark ettim. Aramızda en fazla bir adımlık bir mesafe vardı. Sadece kokusunu solumuyordum teninin sıcaklığını da hissediyordum ve bu garip bir histi. İçimde adını koyamadığım bir şeyleri hareketlendiriyordu. Sadece yanlış ve yasak olduğunu biliyordum. Bana bu kadar yakın olmamalıydı. Ondan uzaklaşmalıydım. Yavaşça yutkunduğunda tok sesiyle "Krem yanında mı?" diye sordu.

Kısık bir sesle "Hayır," dediğimde hâlâ elimi bırakmamıştı. Bakışlarım bu defa ellerimize kaydı. Avucu o kadar büyüktü ki elim içinde kaybolmuştu. Gözlerim kollarını kaplayan az sayıdaki tüylere kaydığında kollarında birkaç tane küçük ben olduğunu gördüm. Tişörtünün açıkta bıraktığı omuz kısımlarına kadar uzanıyordu bu küçük siyah benler. Benim vücudumda ise biraz daha büyük kahverengi benler vardı. Acaba onunda vücudunda var mıydı? Düşüncem karşısında kaşlarım çatıldı. Neden bu kadar saçma şeyleri merak ediyordum ben? Özellikle abi olarak gördüğüm birini...

Sancak abi tezgahın üstünden bir peçete alıp avucumun içine yerleştirince dikkatimi ona verdim. "Daha dikkatli olmalısın, elin yaralı."

Başımla onayladığımda "Tamam mı?" diye üstelediğinde başımı geriye atıp ona baktım.

"Genelde bu kadar dikkatsiz biri değilimdir merak etme."

Ortamı hafifletmek için verdiğim cevaba rağmen ciddiyetle bakmaya devam ediyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sorarken buldum kendimi.

Uçuk pembe dudakları tek çizgi halini aldığında gözlerinde daha önce görmediğim yoğun bir bakışa şahit oldum. Nabzımı harekete geçiren bu bakışın anlamını dahi bilmiyordum.

Aniden "Hiç sadece-" dediğinde merakla "Sadece?" diye tekrarlayarak konuşmasını bekledim.

Elimi tutan eli bir an kasıldığında sertçe yutkundu ve adem elması hareket etti. Gözlerini kısa bir an yumup burnundan sert bir nefes aldı. Etrafımızı saran sıcaklık tenimin diken diken olmasına neden oluyordu. Avucunda olan elimin koluna yayılan uyuşukluğa bir anlam veremiyordum. Tıpkı bacaklarımdaki titremeye veremediğim gibi. Gözlerini tekrar açtığında daha sert bakıyordu ve o yoğun ifade silinmişti. Sıcak dokunuşu saniyeler içinde tenimden ayrılırken "Sancak, buradaydınız demek," diye bağıran Hülya içeri girdi. Anında geriye doğru adım atarken Hülya saçlarını savurarak yanımıza geldi. İkimiz onu izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ben de seni arıyordum," dediğinde yüzündeki cilveli ifadeye bakakaldım.

Sancak abinin kaşları çatılırken sadece "Neden?" diye sordu.

Hülya kısaca bana bakıp "Selam tatlım," dedikten sonra "Eline n'oldu?" deyip cevap beklemeden Sancak abinin koluna dokundu.

"Dondurma yemeye gideriz diye düşündüm."

Aralarındaki ilişkinin ne ara bu boyuta geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam geleli daha üç gün oluyordu. Bu hız Hülya için bile fazlaydı.
"Nereden çıktı bu?"

Sancak abinin sorusu üzerine omuz silkerken uzun saçlarının ucunu parmağına doladı. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli, aradaki mesafeyi kapatırız diye düşündüm Hadi gidelim."

Cevap vermesini beklemeden koluna girip çekiştirmeye başladı.

"Sancak hadi oğlum gitmiyor muyuz?"

Mert abinin sesi üzerine Sancak abi sıkıntıyla oflarken kolunu Hülya'nın elinden çekmeye çalıştı. Hülya ise oralı olmadan daha sıkı tuttu.

Hülya bana dönüp el sallarken "Hoşça kal şekerim," dedi. O şekerim mi dedi bana gerçekten? Iy. Hülya için bile çok cringe bir şeydi bu.

Sancak abi bana bakıp kısaca başıyla selam verdikten sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıya doğru Hülya ile yürüdüklerinde arkalarından bakakaldım. Az önce olanlar da neydi öyle? Üstümdeki şaşkınlığı atlatamadan abim pastaneye girdi.

"Annem geldi mi?"

Bakımı iki yana salladım. "Yok yok henüz gelmedi."

Yanıma geldiğinde "Sancaklar buradan mı çıktı?" diye sordu. Bakışlarımı kaçırırken başımla onayladım.

"Elin nasıl oldu?"

"İyi, Nisan yengem nasıl?"

Abim uzanıp kolumu dürttü. "Ne meraklısın onu yengen yapmaya?"

Kocaman sırıttım. "Sanki sen onu yengem yapmaya meraklı değilsin."

Yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Sanki biraz."

Basbayağı aşıktı ona. "Anneme ne zaman söylersin?"

Yüzü asıldığında omuz silkti. "Bilmiyorum, şu an Nisan haricinde bir şey de düşünmek istemiyorum."

"Üzme kendini annem de zamanla anlar."

Pastaneden çıktığımda akşam çökmüştü. Annemlerden önce çıkmıştım biraz dinlensem iyi olacaktı. Yolda tek başıma yürürken kulaklığımı taktım ama bu defa sadece bir tanesini takıp sesi de kıstım. Herhangi bir kazaya daha sebep olmak istemiyordum.

Miyavlama sesi duyunca irkildim. Gri beyaz karışımı bir kedi bana bakarak miyavlıyordu. Gergince gülümsemeye çalıştım ama daha çok

yüzümü buruşturmuştum. Şey... kedilerden birazcık çekiniyordum da. Uzaktan uzağa sevsem de çok yakınlaşamıyordum. Sanırım küçükken biraz vahşi bir sokak kedisinin ufak çaplı saldırısına maruz kaldığım için ben de oluşan bir travmaydı. Kedi bana doğru gelince adımlarımı hızlandırdım.

"Güzel kedicik seni, çok yaklaşmasan mı bana?"

Beni anlamadığı için gelmeye devam etti. Kaskatı kesildiğimde abarttığımı biliyordum. Küçücük kediydi bana zarar veremezdi ama elimde de değildi. Ya tırnaklarını çıkarıp beni tırmalarsa?

"Lütfen ama ya." Elimi durması için kaldırdım. "Gelme daha fazla. Söz süt getireceğim sana."
Gelmeye devam ediyordu. "İstersen ciğer de alırım. Yeter ki daha fazla yaklaşma."

"Seni anlayacağından şüpheliyim."

Sancak abinin sesini duyunca irkildim. Sesin geldiği yöne baktığımda evlerinin önünde durmuş sigara içtiğini gördüm.

"Neden anlamasın ki? O da bi' canlı," diye savunmaya geçtim. "Hem ciğeri duyunca durdu."

Sancak abi cevap vermek yerine bize doğru geldi ve bir dizinin üstüne çöktü. "Gel," deyip kediyi çağırdı. Kedi anında ona doğru ilerleyip avucuna sokuldu. Rahat bir nefes aldım. Ayrıca hiç de korktuğum gibi tırnaklarını falan geçirmemişti. Sadece sevgi istiyordu. Boşuna korkmuştum işte.

"Bak anladı ve sana geldi."

Sancak abi büyük elleriyle kediyi nazikçe sevdi.

"Kediden korkuyor musun?"

Duruşumu dikleştirip "Hayır, tabii ki korkmuyorum," diye inkar ettim. Bu dile getirmekten de kabullenmekte de çok utanıyordum.

Zararsız küçücük bir şeyden korkmak akıl kârı değildi. Kaşları havalandığında yüzüme inanmayan gözlerle bakıyordu. "Sadece biraz çekiniyorum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Seni her gördüğümde kedilerden kaçıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dediğimde itirazım cılızdı. Tamam kaçıyordum ama sonuçta kedi saldırısı yüzünden hastanelik olan o değildi. Küçük canavar kedi her yanımı parçalamıştı.

"Çekindiğim için işte."

Sancak abi kediyi severken balını kaldırıl bana baktı. Gülen gözlerle bana bakması karşısında kalbim bir an tekledi.

"Kedi savaşına girmenle bir alakası olabilir mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Tekrar kediye baktığında gülümsemeye devam ediyordu. "Abin söylemişti." Ve o da bunu unutmamıştı.

"Ben," deyip sustum. Yine ne diyeceğimi bilmiyorum işte.

"Yaşadığın şeyden ötürü korkuyorsun ama o zamanlar küçüktün."

Omuzlarım çöktüğünde dudaklarımı büktüm. "Kedileri beslemeyi seviyorum ama yanıma geldiğinde her an tırnaklarını çıkaracakmış gibi hissediyorum."

İtirafım sonrasında ayağa kalktı. Küçük kedi kuyruğunu sallayarak yanımızdan uzaklaştığında Sancak abi ellerini silkeledi. "Kedi kavgasına girmeyeceksen böyle bir şey kolay kolay olmaz."

"Biliyorum ama," deyip omuz silktim.

"Eve mi gidiyorsun?"

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Evet. Siz dondurma yemeye gitmediniz mi?"

Bunu niye sordum ki şimdi ben? Ne gerek vardı yani? Gereksiz merakım yüzünden kendimi azarlarken Sancak abi cevap verdi. "Gitmedim."
Acaba demek üzereyken dilimi ısırdım. Gerçekten beni ilgilendirmiyordu.

"Anladım."

"Evde dünden aldığım dondurma vardı hem," diye açıkladı. Cevap vereceğim sırada "Gülce," diye seslenen abimi duydum.

Ona doğru döndüğümde gözleri Sancak'ın üstündeydi. Yanıma geldiğinde "Neden hâlâ evde değilsin?" dedi.

"Şimdi gidiyordum."

"N'aber Sancak?"

Sancak abinin duruşu gerilmişti. "Aynı senden?"

"Al benden de o kadar."

İkisinin arasındaki sorunun ne olduğunu hiç öğrenememiştim.

"Akşam rakı balık yapacağız," dedi Sancak abi. "Sen de gelsene Alperen."

Abim bu teklifi değerlendirirken "Kimler gelecek?" diye sordu.

"Bizim tayfa işte, Fatih, Mert ve ben."

Abim başıyla onayladı. "Olur gelirim."

"İyi o zaman akşam görüşürüz."

Sancak'ın yanından ayrılırken abim kolunu omzuma attı. "Abi?"

"Efendim?"

Yan gözlerle arkama baktığımda Sancak bize bakıyordu. "Siz neden kavga etmiştiniz?"

Abimin bedeni gerildi. "Boş ver önemli değildi sadece," deyip iç geçirdi. "Sen mesafeni koru, gereksiz samimiyetlere girme."

•

Bölüm sonu!

Sizce abisinin ve Sancak'ın kavga nedeni ne?

Kitabımız şu an geçmişi anlatıyor diyebiliriz asıl hikayemiz birkaç bölüme başlayacak □□

Alıntı ve iletişim için instagram umrantn

4. BÖLÜM DALGA SESLERİ

Herkese merhabaa, yurt dışında olan okurlarım belki bilmez ama Türkiye'de wattpad'e erişim yasağı getirildi. Bu yüzden uygulamaya giremiyoruz. Böyle olunca da bölüm atamadım, birçok yazar gibi beklemeyi tercih ettim. Ama ne yazık ki durumda henüz düzelme yok ve bu inanılmaz üzücü. Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu da deneme bölümü olsun. Bölüm okunması yükselir oylar ve yorumlar gelirse belli bir sisteme göre bölüm atmaya devam edeceğim.

Uygulamaya giremeyen okurlarım için ise henüz ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Bekleyip göreceğiz her beraber.

Keyifli okumalar dilerim, yıldıza basmayı ve yorum atmayı unutmayınn

İkiye On Kala Aramızda Uçurumlar

Bazı anılar kalbimize dokunuyordu bazıları ise zihnimize... Kalbe dokunanlar acı veriyordu zihne dokunanlar ise daha çok işkence çektiriyordu. Babamla geçirdiğim zamanın hatıralarını *kalbimde* taşırdım mesela... Teninin kokusunu bastıran traş losyonunun kokusunu, şefkatli dokunuşlarını, sözlerini...

Bunları hatırlamak beni amansız bir özlemin içinde boğardı. Yine de hayatının büyük kısmını askeriyede geçiren babamı hatırlamaya çalışırdım. Onun varlığını hatırlamak, çektiğim acıya rağmen iyi geliyordu. Hem anılarımdaki hali, toprağın altında yattığını bilmekten daha iyi geliyordu. Babam vatanı için canını vermişti. Gittiği yer güzeldi biliyordum ama onu özlüyordum. Öyle çok özlüyordum ki....

Yatağımda sağ tarafa dönüp bacaklarımı kendime doğru çektiğimde gözlerimden yaşlar aktı. Karanlık mezarlığın içinde bir başına olduğunu bilmek...

Telefonumdan fotoğrafını açıp uzun uzun baktım. Hasret kalmıştım babama. Çok erken ayrılmıştı aramızdan. Gözlerimden yaşlar akarken telefonu kapatıp kenara koydum.

Ruhunun bizimle olduğunu biliyordum ama yetmiyordu. İçimdeki kız çocuğuna hiç yetmeyecekti. *Bir gün sana tekrar kavuşacağım babacım...*

Elimi yanağımın altına yerleştirdim. Avucum aldığı yarayı hatırlatmak ister gibi sızladığında yüzümü buruşturup elimi havaya kaldırdım. Odamı aydınlatan sabahın ilk ışıklarında yaralı avucuma uzun uzun bakmaya başladım. Yarası kabuk bağlamaya başlamış olsa da acısı sürmeye devam ediyordu.

Dün yaşananlar sinsice zihnime süzüldüğünde dudaklarımı büzdüm. O anlar zihnime mi yoksa kalbime mi dokunmuştu? Gizemini koruyan bir soruydu... Hülya ve Sancak abiyi hiç yan yana düşünemiyordum. Onun ilgisinin karşılıksız bir hayranlık olduğunu sanıyordum ama dünden sonra öyle olmadığını anlamıştım. Hülya çekinmeden atak yapmıştı ve Sancak abi o an tepki göstermemişti.
Sonrasında gitmediğini bilsem de yüzüm iyice asıldı. Tamam Hülya güzel kızdı ama ne bileyim vizyonsuzdu bir kere. Sancak abinin daha seçici olmasını beklerdim. Of kıza resmen boş yere bok atıyordum. Gayet güzel akıllı bir kızdı. Muhabbeti falan da sarardı. Öfkeyle diğer tarafa döndüğümde göğsümde dünden beri oluşan rahatsızlık arttı. Bu rahatsızlık nereden çıkmıştı sahi? Ya da beni ilgilendirmeyen insanların hayatıyla işim neydi? Kim kimi istiyorsa onunla takılabilirdi. Umurumda değildi.

Yatağımdan doğrulduğumda düşünmeyi bıraktım. Saçma sapan şeylerden daha önemli işlerim vardı benim. Hem abim açık açık ondan uzak durmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Genelde böyle uyarılan yapan biri değildi. Neden Sancak Erkuran için bu uyarıyı yaptığını gerçekten bilmiyordum. Hem sanki adamın benimle işi neydi? Alt tarafı bisikletten düştüğüm için yardımcı olmuş ve kediden

korktuğumu fark edince benimle sohbet etmişti. Ufak zararsız bir sohbetti.

Telefonum çalmaya başlayınca uzanıp aldığımda Başak'ın aradığını gördüm.

"Günaydın aşko, ne zaman çıkıyoruz?"

Sabah sabah Başak'ın enerjisi karşısında güldüm. "Sabah sabah ne bu enerji?"

Odamdan çıkıp banyoya geçtiğimde "Ben her zaman enerjiğim," dedi.

Haklı sayılırdı. Diş fırçama macunu sürerken "Kahvaltıdan sonra çıkalım," dedim.

"Yirmi dakikan var Gülce. Kahvaltını yap, hazırlan ve çık."

Telefonu üstüme kapattığında gözlerimi kırpıştırdım. Ne yirmi dakikası ya? O kadar kısa sürede hazırlanmam imkansızdı. Telefonu bırakıp dişlerimi fırçaladım ve kişisel işlerimi hallettim.
"Gülce çıksana artık. İçine mi düştün kızım bir saattir?"

Abimin sesini duyunca kapıya ters ters baktım. "Ne bir saati ya?" diye çemkirdim.

Sadece beş dakikadır içerideydim.

"Altıma işeyeceğim lan, çık hemen hadi."
Kapıya sertçe vurduğunda işlerimi bitirip kapıyı açtım.

"Al, çıktım."

Abim içeri girip "Sonunda," deyip kapıyı üstüme kapattı. Başımı iki yana doğru sallarken odama geçip eşyalarımı hazırlamaya başladım. Geçen gün aldığım lila bikinime aşkla bakıyordum. Annem genelde mayo giyinmemi istiyordu ama bu bikininin rengini çok sevmiştim. Plaj çantamın içine havlu, pareo ve güneş kremi koyduktan sonra

Başak'dan geçen gün aldığım kitabı, yatağın altından çıkarıp çantamın içine attım.

Ardından cici bikinimi giyip dolabımın içinden yazlık elbisemi aldım. Üstünde beyaz küçük çiçekler olan açık lila renginde ip askılı bir elbiseydi. Boyu dizlerimin üstünden bitiyordu. Onu da giydikten sonra dün düzleştirdiğim saçlarımı tarayıp açık bıraktım. Hasır şapkamı taktıktan sonra hazırdım. Çantamı alıp mutfağa geçtiğimde dolabın kapağını açıp annemin akşam getirdiği pastaları çıkardım. Tuzlu pastaları atıştırırken abim içeri girdi. Yanıma geldiğinde "Kahvaltı hazırladın mı?" diye sordu.

"Hayır, Başak gelecek hemen çıkmam lazım."

Kolumu dürterken "Ağzın doluyken konuşma, mikrop," dedi.

Ağzımdakini çiğnerken yan gözlerle yüzüne baktım. "Soru sorma o zaman."

Omuz silktiğinde bir tane pastayı ağzına attı. Bardağı alıp su doldurduğumda "Annem gittiğini biliyor mu?" dedi.

Başımla onaylarken suyumdan büyük bir yudum aldım. "Dün akşam söyledim, kabul etti."

"Ben çıkıyorum akşam görüşürüz."

Mutfaktan çıkarken abim "Dikkat et," diye seslendi.
Kapıda beyaz sandaletlerimi giydikten sonra dışarı çıktım ve Başak ile karşılaştım.

Korkuyla irkilirken "Ay," diye geriye sendeledim. "Ödümü kopardın be manyak."

Başak tepkim karşısında gülmeye başladı. "Beş dakika geciktin."

"Başak bazen beni korkutuyorsun," diye söylenmeye başladığımda güldü.

"Hanım hanım aşık olduk, nerede anlayış nerede düşünce?"

Güneş gözlüklerimi takarken yürümeye başladım. "Senin aşkın uğruna sabah sabah yollara döküldük daha napalım?"

Gelip hemen koluma girdiğinde ona döndüm. Üstünde kırmızı askılı bir bluz ve kot şort vardı. Saçlarını benim aksime bağlamıştı. Çok tatlı ve güzel görünüyordu. Fatih abi onun hislerini fark ettiği an muhtemelen atağa geçecekti. O adamdan o vibe almıştım ve dünden sonra özellikle pek hazzettiğim söylenemezdi.

"Of dün anlattıklarından sonra bir de Hülya'nın postunu beğenmiş şerefsiz. Sinirlerim bozuk."
Hülya'nın adını duyunca yüzümü buruşturdum.

Kuru bir sesle "Hülya konusunda korkma," dedim.

"O neden?"

Umursamaz olmaya çalışarak omuz silktim. "Çünkü Hülya'nın ilgisi Sancak abinin üstünde."

Gözlerini bana dikti. "Dün o hesabını veren kızlar haricinde başka neler oldu Gülce Hanım, dökül."

"Pek bir şey olmadı, Hülya geldi ve Sancak abiyi alıp gitti."

Ama eli boş gitmişti. Başak sessiz kalırken düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. Dün telefonda numara olayını anlattığımda pek ciddiye almamıştı. Fatih'in sırf eğlence için öyle konuştuğunu ve çöpe attığını söylemişti. Ben pek öyle düşünmesem de Başak'ın düşünce yapısını değiştiremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden üstüne gitmek yerine olayları kendi görmesi için beklemeye karar verdim.

"Sancak abi sittin sene bakmaz ona."

Ufak bir nefes aldığımda göğsüme çöreklenen rahatsızlık kendini hatırlatmak ister gibi arttı. Görmezden gelerek "Bilmem, beni ilgilendiren bir durum yok sonuçta," dedim.

Başak inatçı bir ifadeyle cevap verdi. "Yok yok, Sancak abinin tipi değil o. Ama şerefsiz Fatih bakar."

Sözlerini duyunca güldüm. "Sen nereden biliyorsun tipini?"

Başak sırıtmaya başladı. "Ben bilirim."
Yolda konuşmaya devam ederken konuyu değiştirdim. Açıkçası dün olanları konuşmak istemiyordum. Başak da fırsattan istifade ederek Fatih abiyi anlatmaya devam etti. Neyse ki kısa sürede Ayazma plajına gelmiştik çünkü biraz daha anlatmaya devam ederse Fatih ismini duymaktan kusacaktım.

"Acaba gelmişler midir?"

Başak'ı duymazdan gelerek yer bakmaya başladım. Pazar olduğu için saat erken olsa da plaj çok kalabalıktı. Bulduğum boş şezlongun üzerine havluyu serdiğimde Başak da yanımdaki boş yere oturdu. "Şurada oturalım."

Havlunun üstüne oturduktan sonra beyaz sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı uzattım. Ardından çantamdan kitabı çıkarıp sırtımı şezlonga yasladım.
"Dünya varmış," dediğimde yaşadığım keyif sesime de yansımıştı.

"Annenden uzaklaştığın an kitap okuman peki?"

Başak'ın yaptığı tespit üzerine gülmeye başladım. "Annemi bazen hiç anlayamıyorum."

O da benim gibi şezlonga yaslandığında "Ben de," diye geveledi. "Babamı da öyle," diye ekledi.

Başak'ın babası memurdu ve öğretmen olan Sertap ablayla yani Başak'ın annesiyle evliydiler. Annesi ne kadar rahatsa babası da tam tersi evhamlı biriydi. Sürekli kızına ya da eşinin başına bir şey geleceğine dair korku duruyordu. Aslında haklıydı, özellikle her gün işlenen kadın cinayetleri... Düşününce bile ürperdim. Babası da bu yüzden eve geç gelmeleri konusunda çok hassastı.

"Biliyorsun burada herkes rahattır, geç saatlere kadar dışarıdadır. Ama babam bir türlü bunu aşamıyor. Kocaman kız oldum hâlâ altıdan sonra eve dönünce kıyamet kopuyor."

Bozcaada da insanlar gerçekten rahat ve güvenilirdi. Sokaklar sürekli hareket halinde ve cıvıl cıvıl olurdu. Gecesi daha güzeldi bu sokakların. Allah'tan abim sayesinde sürekli çıkar gezerdik. Yoksa annemin de beni pek izin vereceğini sanmıyordum.

"Haklısın, zamanla düzelir belki."

"Huylu huyundan vazgeçmez," diye söylendi.

Kitaba döndüğümde Başak da doğrulup etrafı incelemeye başladı. Fatih'i beklediğini bildiğim için bulaşmadım. Daha iki sayfa okumuştum ki "Ay geldiler geldiler," diye cırladı.

Yüksek sesi karşısında irkildiğimde Başak saçını düzeltmeye başladı.

"Yanımızdan geçince ilk defa görmüş gibi davran Gülce, çaktırma sakın."

Alayla homurdandım. "Çaktırmam."

Başımı kaldırıp gözlüklerimin ardından gösterdiği yere baktığımda yanlarında Sancak abinin de olduğunu gördüm. Üstünde keten açık renk bir şort ve beyaz ince bir gömlek vardı. Gözündeki siyah güneş gözlükleriyle hoş görünüyordu. Fatih'in söylediği bir şeye güldüğünde boğazımı temizledim, bayağı hoş görünüyordu. Bakışlarımı onlardan kaçırıp kitaba kilitledim. Açıkçası okumak istesem de aklım onlarda kaldığı için pek dikkatimi veremiyordum.

"Yüzelim mi?"

Sorduğum soru üzerine Başak "Hayır tabii ki," diye atıldı. "Onlar geldikten sonra bakarız."

Başımı bezgince iki yana doğru sallayıp kitaba gömüldüm. Yok ben Başak ile baş edemezdim.

"Oha Hülya mı o gelen? Siktir yanındaki de Merve!"
Yüzümü buruştururken kısık sesle "Bağırmasana kızım!" diye uyardım.

"Ama baksana onlar gelen ve Fatih'imin yanına gidiyorlar."

Tekrar o tarafa baktığımda gerçekten de Merve ve Hülya'nın onlara doğru ilerlediğini gördüm. Hülya kırmızı bikinisinin için alev alev görünüyordu. Merve mayosunun üstüne pareo giydiği için onun kadar göze çarpmıyordu.

"Hülya iyi görünüyor."

Dalgın bir şekilde söylediğim sözler üzerine Başak dişlerinin arasından "Yolarım onu ben," diye hırladı.
"Yosma ya nasıl da yakışmış kırmızı, of."

Tepkisine gülmeye başladım. "Sakin ol vahşi kız, hem bak-" deyip çenemle işaret ettim.
Sancak abiye sokulmuş cilveli cilveli konuşuyordu. Umursamaz bir sesle "İlgisi Sancak abinin üstünde," dedim ve onları izlemeyi bıraktım.

Onlarla ya da neler yaptıklarıyla ilgilenmek istemiyordum.
"Görmezden gelmeye çalış," diye geveledi̇ğimde kitaba döndüm.

"Gelemem," diye sızlanan Başak ayaklandı. "Ben gidip su alacağım."

Cevabımı beklemeden onlara yakın olan büfeye yürüdüğünde onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Bu Fatih büyüsünün ne zaman bozulacağını deli gibi merak ediyordum. Aynı zamanda bir an önce kimseyi umursamayan eski arkadaşıma dönmek istiyordum. Hava iyice ısındığı için kitabı bırakıp önce şapkamı ardından üstümdeki elbiseyi çıkarıp pareomu giydim.

Kızıl saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken gözlüğümü düzelttim. Çantamdan güneş kremine bakmaya başladım ama bir türlü bulamıyordum. O sırada tanık bir ses, "Gülce," deyince irkildim.

Başımı arkaya çevirdiğimde karşımda dikilen Sancak abiyle karşılaştım.

Aniden onu görmeyi beklemediğim için fazlasıyla şaşkın bakıyordum. Neyse ki gözümde gözlükler vardı da bakışlarımı gizliyordu. Boğazımı temizlerken "Merhaba," dedim. Elleri belinin iki yanında durmuş uzun boyu sayesinde güneşi engellemişti.

"Yalnız mı geldin?"

Sorusunu duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Hayır hayır," deyip Başak'a bakındım. Fatih abilerin yanına gitmiş muhabbete dalmıştı bile. Hain beni burada tek bırakmıştı. "Başak ile gelmiştik. O da gelir birazdan."

Başını çevirip Başak'a baktıktan sonra bana döndü.
"Bizimkilerin yanına gitmiş," dediğinde huysuz bir şekilde konuştum.

"Öyle görünüyor."

Kitabıma uzandığımda güneş yüzünden yanmaya başlamıştım bile. Başak acele ettirdiği için kremi almadan çıkmıştım anlaşılan. Umarım benim aksime Başak almıştır.

"Sen de gelsene."

Abimin sözlerinin üstünden daha yirmi dört saat bile geçmemişti ama yine karşı karşıya gelmiştik. Ayrıca beni yanlarına çağırıyordu. Gerginliğimi bastırmak adına gülümsemeye çalıştım ve "Gerek yok, kitap okuyacağım zaten," diye cevap verdim. Hem hiç Hülya ve Merve'yi çekemezdim.

Sancak abi sessiz kalırken Başak "Gülce," diye seslendi.

Bana doğru koşan Başak'a baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördüm. Bu gülümsemenin hayra alamet olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Şimdi yandın kızım Gülce!

Yanımızda durduğunda Sancak abiye döndü. "Selam," dedi cıvıl cıvıl bir sesle kesin bir şey olmuştu bu neşesinin başka açıklaması yoktu. Sancak abi tok sesiyle "N'aber Başak?" dediğinde "İyidir Sancak abi, senden?" deyip bana döndü.

"Fatihler tekneyle açılacaklarmış bizi de davet ediyorlar gideriz değil mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken gözlüklerimi çıkarıp gözlerine baktım. Ciddi miydi bu kız? O tekneğe binersem annemin bana neler yapacağını kestiremiyordum. Abimi söylemiyordum bile... Birinin Sancak diğerinin annesiyle sorunu vardı.
Sancak abiye çaktırmamak için güldüm. "Ne teknesi Başak?"

"Tekne işte Gülce. Hem Hülya ve Merve'de olacak. Hadi gidelim."

İtiraz edemeden araya Sancak abi de girdi. "Evet sizde gelin. Hem daha sakin olur."

Başak çok hevesliydi ve Sancak abiyi ikna edemeyeceğimi biliyordum. İstemeyerek ayağa kalktım. Annem beni kesin kesecekti. Eşyalarımı toplarken Sancak abi de bizimle bekliyordu. O gitse Başak'ı ikna etmenin bir yolunu bulabilirdim belki. Ayağa kalkıp sandaletlerimi giydiğimde sessizce onları takip etmeye başladım. Tekneye doğru ilerlerken Başak önden Fatih'in yanına gittiğinde arkasından öfkeyle bakakaldım. Bu kız beni delirtecekti.

Yüzüm asılırken Sancak abinin arkasından yürüyordum. Başını çevirip kısaca bana baktı.

"Canın mı sıkkın senin?"

"Yoo," desem de yalan söylediğim belliydi. Teknenin önüne gelince nasıl oraya çıkacağımı düşündüm. Oflamamak için kendimi zor tutarken Sancak abinin sesini duydum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Cevap veremeden birden yanıma gelip belimden tuttu. Sıcacık eli üstümdeki incecik kumaşı hiçe sayıyordu. Tenimi saran elektriğim karşısında nefesim kesilirken aniden ayaklarım yerden kesildi. Koluna sıkıca tutunduğumda ufak bir çığlık atmış olabilirdim. Beni teknenin içine koyunca gözlerim kırpıştırdım. Eli belimdeydi ve kocamandı. Avuçları o kadar sıcaktı ki dokunduğu yerler yanıyordu sanki. Beni yere bırakınca dengemi bulamayıp geriye doğru sendeledim.

Şaşkın yüzüme bakarken göz kırptı. "Rica ederim."

Ben daha cevap vermeden Hülya tiz sesiyle "Sancak, bana da yardım et lütfen," diye araya girdi.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Ne cıvık hareketler bunlar ya... Onları yakın görmemek için arkamı döndüm. Fakat kendime engel olamadan dönüp bakınca Sancak'ın onu kucaklamak yerine elini uzattığını gördüm. Kız elini uzatınca hızlıca kendine doğru çekip temasta bulunmadan geri çekildi.

Bu ayrıntı benim gibi Hülya'nın da gözümden kaçmamıştı. Suratı asılırken düşmanca bakan gözlerini bana çevirdi. Gülümsememek için kendimi zor tutarken başımı öne doğru çevirip yürümeye başladım. Hiç onunla muhatap olamazdım. Fatih, Mert, Merve ve Başak'ın yanlarına giderken Hülya hızlı adımlarla bana yetişti.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?" düşmanca bir sesle sorduğu soruyu duyunca sertçe ona baktım.

"Senin abin biliyor mu peki Hülyacım?" diye karşı atağa geçtim. Abisi tam bir psikopattı. Burada olduğunu bilse adayı birbirine katardı. Bana kötü kötü baktı.

"Sana ne be?"

Saman ye dersem çocukça kaçardı değil mi?
Sahte bir şekilde gülümsedim. "Cevabını kendin vermen iyi oldu."

Onu geride bırakıp teknenin üst kısmına çıktığımda Hülya ve Sancak abi de arkamdan geldiler. Başak sarı bikinisiyle suya bakarken "Hadi yüzelim," dedi.
Güneş kremi sürmeden yüzmek istemiyordum.

"Başak güneş kremi getirdin mi?"

"Çantamda," diye seslendi. Ardından hepsi teker teker suya atladı. Hülya, Sancak abinin kolunu tutmuş "Hadi biz de atlayalım," diye ısrar ediyordu.
Fatih suyun içinde "Hülya, hadi sen de gel," diye bağırdı.

Başak'ın çantasını alıp içinden güneş kremini çıkardım. "Ya Sancak lütfen."

Ay ne ısrarcı bir kızdı bu? Ya da her hareketi bana batar olmuştu. Onları görmezden gelmeye çalışarak pareoyu çıkardım. Kenara koyduğumda üstümde hissettiğim gözlerden ötürü başımı yavaşça yana çevirdim. Sancak abiyle göz göze gelince ne yapacağımı bilemedim. Hülya'yı duyduğundan bile şüpheliydim. Gözlerimi çabucak kaçırdığımda kolunu Hülya'dan çektiğini son anda görebilmiştim. "Olur," deyip suya yöneldiklerinde yere oturup bacaklarımı kremlemeye başladım. Hülya sevinçle el çırparken gözlerimi devirdim. Görende hiç yüzmemiş sanacaktı.

Sancak abi "Önce sen atla Hülya," dediğinde sesi bezgindi.

Hülya heyecanla üçten geriye sayıp suya atladığında Sancak abiye baktım. Ellerini beline yaslamış onlara bakıyordu. "Sıra sende Sancak, gel hadi su çok güzel."

"Telefon görüşmesi yapmam lazım, birazdan gelirim."

Sancak abinin sözlerini duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum. Nedense pek inandırıcı gelmemişti. Bacaklarım ardından kolumu ve karnımı da kremledim. Sancak abi gelip yanımda durduğunda telefonuna baktı ama arama falan yapmadı. Kandırmıştı işte Hülya'yı.

Cevabı bilmeme rağmen "Görüşme yaptın mı?" dedim.

Muzip çıkan sesimi duyunca dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözlüklerini çıkarıp bakışlarını bana çevirdiğinde "Meşgul çalıyor," diye geveledi.

Denizden kahkaha sesleri yükseliyordu. "Sen neden yüzmüyorsun?"

Elimdeki kremi havaya kaldırdım. "Başak gelip kremi sırtıma sürmeden yüzmeyi düşünmüyorum. Yoksa çok yanarım."

Yüzü ciddileşirken kreme baktı. Elini neşesine yerleştirip gergince ovduğunda üstündeki gömleğin kaslı koluna nasıl yapıştığına bakmamakta çalıştım. "Yardım edebilirim," dediğinde beklenmedik teklifi karşısında gözlerim irileşti. Cevap veremeden Sancak abi devam etti. "Sudan çıkacaklarını sanmıyorum ve güneş tam tepede."

Ağzım kupkuru kesildi. Sancak abinin sırtıma krem sürme düşüncesi karşısında nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmıştım. Gözlerimi kırpıştırırken "Ben-" dediğimde ayağa kalkıp arkama geçti.

"Sırtın yanmaya başlamış."

Tenim çok hassas olduğu için şaşırmamıştım. Eğer kremi sürmezsem daha beter olacağını biliyordum. Fakat az önce ufak bir dokunuşu bile dengemi bozmuştu. Şimdi çıplak sırtıma dokunacağını bilmek... Tenim diken diken oldu. Yine de "Tamam," derken buldum kendimi.

Elimden kremi aldığında bedenim yay gibi gergindi. Sopa yutmuş gibi dimdik otururken kremin kapağını açtı. Elinin dokunuşunu beklerken alt dudağımı kavrayıp sertçe ısırdım. Neden bu kadar gerildiğimi anlamıyordum. Alt tarafı krem sürecekti. Sakinleşmeye çalışırken sıcak parmakları sırtıma dokundu. Göğsüm hafifçe öne doğru çıktığında tenimdeki garip elektriklenme karşısında irkildim. Böyle bir etki beklemiyordum. Yalan, bal gibi de bekliyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken sırtımı yavaşça kremledi. Uzun parmaklarının gücünü her bir hücremde hissediyordum. Avuçlarındaki nasır yumuşak tenime battığında tüylerim diken diken oldu. Hava birkaç

derece artmıştı sanki. Terlediğimi hissederken elleri belime doğru indi ve nefesim tıkandı.

Sanki ellerinde ateş vardı ve tenimi kavuruyordu. Kanım ısınırken yüzüm kıpkırmızı oldu ve bu kızarıklık göğsüme kadar indi. Kıpırdanmamak için kendimi zor tutarken bedenime akın eden ağırlık göğüslerimden karnıma kadar garip bir sancı oluşmasına neden oluyordu. Nefes almayı tamamen bıraktım. Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Resmen oturduğum yerde erimiştim. Bedenim ellerine doğru gevşediğinde kısık sesle "Bitti," dedi.

Hafif titrek bir şekilde "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kremi bana verdiğinde gülümsemeye çalışarak aldım.

Gözlerimi ondan kaçırıyordum. Ufak bir dokunuşun beni bu kadar çok etkilemiş olmasını kabullenmek istemiyordum. Ama etkilemişti işte.

"Rica ederim."

Sesi tok ve boğuktu. Önüme dönüp eşyaları çantama koyduğumda Başak "Gülce," diye seslendi.

Ayağa kalkıp sesin geldiği tarafa doğru yürüdüm.
Bacaklarım bile ağırlaşmıştı.

"Gelsene ya, sensiz sıkılıyorum."

Islak suratına bakarken güldüm. "Canım hiç ıslanmak istemiyor."

"Ya mızıkçılık yapma."

"Yoo, yüzeceğim demedim."

Bana su fırlatmaya çalışınca yetişmeyeceğini bilsem de geri çekildim. "Hadi gel yoksa küserim."

Cevap vermeden geri çekildim. Hülya ve Merve ile yüzmek hiç cazip gelmiyordu. Ama Başak'ı orada tek bırakmak da istemiyordum.

Başımı kaldırdığımda Sancak abinin üstündeki gömleği çıkarıp yere bıraktığını gördüm. Çıplak sırtına bakarken gözlerim hafifçe irileşti.

Taş mısın tüfek misin mübarek sözlerini içeren şarkı aklıma süzülürken askerliğin ona çok yaradığına kendi gözlerimle şahitlik ettim. Doğrulduğu zaman geniş göğsü ve baklava dilimleri olan karnına baktığımda tenimdeki sıcaklık tekrar arttı. Anında gözlerimi kaçırıp onu dikizlemeyi kestim.

"Hadi suya gir."

Boğazımı temizledim. "Şimdi canım istemiyor."
Başak tekrar adımı seslendiğini ona doğru döndüm. "Başak sonra girelim."

"Ne naz yaptın be... Sancak abi at şunu suya n'olur."

Başak'ın sözlerine güldüm. "Rüyanda görürsün."

Başak dil çıkardığında Sancak abinin sesini duydum. "Aslında," dediğinde ona döndüm.
Gözlerimde yaramaz bir parıltı vardı. "Neden olmasın?" diyerek cümlesini tamamladı.

Sözleri ardından bana doğru atıldığında gözlerim kocaman açıldı. Daha tepki veremeden ellerini belime doladı. Nefesim sekteye uğrarken hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı beni.

"Hayır hayır," desem de dinlemedi ve saniyeler içinde bedenim soğuk suların içine gömüldü. Arkamdan o da atladığında başımı sudan çıkarıp ona su attım.

Başak bana katıla katıla gülüyordu. "Kitap okuyacaktım ben ya."

İtirazlarımı duymazdan gelen Sancak abi suyun altına daldı ve uzaklaştı. Başak anında bana doğru yaklaştı. "Resmen seni kucakladı!"

Sesindeki heyecan üzerine gözlerimi kaçırdım. "Abartma ya." Bir de az önce teknede yaşananları bilse... onları eve gitmeden anlatamazdım çünkü Başak yüksek bir tepki verirdi.

Yüzüme su fırlattı. Geri çekilmeye çalışsam da gözlerime girmişti. "Ne abartması be deli! Adam resmen seni kucakladı. Bence senden hoşlanıyor."

"İyice abarttın Başak," diye cırladım. Aklıma yanlış fikirler sokmasından korkuyorum tepkim ondandı sanırım.

"Bakışlarını görmedin mi Gülce?"

Düşünceli bir ifadeyle başımı iki yana doğru salladım. Bana doğru yanaştı. "Biz yokken bir şeyler oldu mu?"

Ters ters yüzüne baktım. "Ne gibi Başak?"

Pis pis sırıttı. "Bilmem. Dokunmalar öpmeler falan," deyip göz kırptığında yüzüne su fırlattım. "Yok artık! Saçmalama, sadece sırtıma güneş kremi sürdü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ay oha! Nerelerine sürdü?"

Ay bu kız delirmişti. "Sadece sırtıma!"

Koluyla beni dürttü. "Karnına falan da sürdürseydin." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Hatta üst bacaklarına, sonra güneş görmeyen yerlerine falan..."

Yüzüne su attım. "Cıvıtma be. Edepsiz! Güneş görmeyen yer ne be?"

"Benim de adım Başak ise bu adam sana yanık."
Kalbim neden hızlanıyordu benim?

"Tamam kapat artık konuyu," desem de sesim heyecandan titriyordu.

"Ay sıkıcı şeyler, yine kitap mı konuşuyorsunuz?"
Hülya'yı görür görmez suyun altına daldım. Bu kıza karşı tüm sabrımı

yitirmiştim. Onu görünce bile sinirlerim zıplıyordu.

Günün geri kalanında daha çok Başak ile takıldık. Mert abi her zamanki gibi sessiz ve biraz tersti. İkisi Başak ise hiç anlaşamıyordu. Fatih ise Merve ve Hülya ile meşguldü. Başak sinirden kuduruyordu. Sancak abi ise daha çok Mert ile takılsa da Hülya sürekli onunla konuşmaya çalışıyordu. Hepsinden uzakta kitap okumak aldığım en iyi karardı. Yine de ara ara bakışlarım Sancak abiye kayıyordu. Başak haklı mıydı acaba? Gerçekten de bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Yüzüm anında ısınırken gözlerimi kaçırdım. Başak'ın sözleri yüzünden adama bakamıyordum bile.

"Sana bakıyor."

"Başak sus artık," diye söylendim.

"Dönüyoruz."

Fatih'in sesi üzerine derin bir nefes aldım. Sonunda! İyice gerilmeye başlıyordum artık. Eşyalarımı toplayıp teknenin iç kısmına geçtim. Elbisemi giydikten sonra saçlarımı açıp elimle düzeltmeye çalıştım. Başak da hazırlanınca üst kısma çıktık. Tekne karaya yaklaşmıştı.

Başak Fatih abiye cilveli bir sesle "Sonra görünüşüz," dedi.

Mert abi ters ters onlara baktığında öfkeli görünüyordu.

"Görüşürüz güzellik."

Fatih abinin öylesine söylediği sözler ardından yanakları al al oldu. Yanımda duran Mert abi ağzının içinde "Saf," diye söylenirken gözlerini devirdi. Derdi neydi bunun?

Herkesle vedalaştığımızda önce Başak indi. Ben de onun yardımıyla indiğimde Merve ve Hülya hala onlarla sohbet ediyordu. Birkaç adım atmıştım ki Başak telefonunu unuttuğunu söyleyerek geri döndü. Onu beklerken iskeledeki korkuluklara yaslandım.

O sırada Sancak abi adımı seslendi. Ona doğru döndüğümde gelip tam önümde durdu gözündeki gözlükleri çıkardı. Uzun boyu sayesinde güneşi kapatıyordu. "Efendim?"

Konuşmadan önce uzanıp benim de güneş gözlüğümü çıkardı. Bu yaptığına şaşırmıştım. Yeşil gözleri gözlerime kilitlenince kalbim tekrar hızlandı. Neden böyle yoğun bakıyordu bana? Kalbim, o neden böyle güçlü bir tepki veriyordu?
Nefes alamadığımı hissederken uzanıp yaralı elimi tuttu ve avucuma baktı. Teması karşısında donup kalmıştım. Ellerim heyecandan buz keserken yüzüm alev almıştı.

"Elin nasıl?"

"Daha iyi," diyebildim.

Boğazım kuruduğu için sesim çatlak çıkmıştı.
Gözleri şimdi iyileşmeye başlayan avucumun içindeydi. Baş parmağı yavaşça avucumun içine kaydığında kalbim boğazımda atıyordu.

"Peki, görüşürüz o zaman sonra."

Görüşür müyüz sahiden?

Apar topar "Görüşürüz," deyip arkamı döndüm. Yok yok bu adama yakın olmak iyi değildi. Benim ayarlarımı çok fena bozuyordu.

•

Bölüm sonu!

Sancak yavaştan hislerini belli etmeye başladı gibi□□

5. BÖLÜM KABAK ÇİÇEĞİ

Herkese merhaba, Wattpad açılmamalı kaçıncı gün oldu? Saymayı bıraktım...

Bu yüzden bölüm atmak ya da yazmak için hevesim kalmadı. Ama bir şekilde devam etmemiz gerekiyor. Etkileşim inanılmaz düşse de yeni bölüm sizlerle, keyifli okumalar dileriim

*

"Gülce? Uyanmadın mı sen hâlâ?"

Sesler çok uzaktan geliyordu. Uykum yavaştan açılırken adımı birkaç kez daha duydum. Uykulu gözlerimi zor da olsa araladığımda sesin kaynağının annem olduğunu görebilmiştim. "Öğlen oldu kalk artık."

Annem başımda dikilmiş sürekli bir şeyler söyleyip duruyordu. Uykulu sesimle "Saat kaç?" diye sordum.

Bileğindeki saate baktı. "On iki."

Dün denizde yorulduğum için epey uyumuştum. "Kalk hadi, kahvaltı hazır."

Annem odadan çıktığında yataktan doğruldum. Hiç kalkasım yoktu ama sadece pazar günleri ailecek kahvaltı yapma fırsatı buluyorduk. Bu yüzden saçlarımı toplayıp esneyerek yataktan kalktım. Banyoya uğradıktan sonra üst katın balkonuna çıktım. Taş evimiz iki katlıydı ve balkonu büyüktü. Ayrıca manzarası da çok güzeldi, adanın ortasında bulunan saat kulesi ve kilise görünüyordu. Yemekleri genelde burada yerdik.

"Günaydın," diyerek masaya geçtim. Abim kahvaltıya gömülmüştü bile.

"Günaydın mı kaldı kızım? Öğlen oldu, öğlen."

Salatalığı ağzıma atarken "Öyle olmuş," diye geveledim. Hala tam olarak uyanmış sayılmazdım.

Annem çaydanlıklarla geldiğinde iç geçirdi.
"Bir pazarda kızımın ellerinden kahvaltı yesem keşke. Ama nerde o günler."

Sabahları biraz üşengeç oluyordum bu yüzden kahvaltı falan pek hazırlamazdım. Yemek yapmayı bilsem de mutfağa pek girmezdim aslında.

"Ya da abimin ellerinden mi yesek?"

"Patatesleri ben kızarttım yalnız."

Çatalımı tam patatese batırırken konuşmuştu. "Haftaya da ben kızartırım."

Ciddiye alıp cevap bile vermediler. Abim hızlı hızlı yedikten sonra "Pastaneye gidiyorum ben," diyerek ayaklandı. Kesin işe gitmeden önce Nisan'a uğrayacaktı. O yüzdendi bu acelesi.

"Birazdan ben de gelirim." Annemin sözleri üzerine abim eğilip onun yanağını öptü.

"Dinlen sen, ben hallederim." Annem tabii ki de dinlenmeyecek ve arkasından gidecekti. Her pazar olduğu gibi...

Abim çıktıktan sonra kahvaltıya devam ettik. Telefonuma bakarak kahvaltımı yaparken annemin bakışlarını üstümde hissediyordum. Başımı kaldırınca göz göze geldik.

"Roshan Sultan, bir şey mi oldu?" Annemin adı Roshan'dı, gün ışığı anlamına geliyordu. Uyumlu olması için ikinci ismimi annem koymuştu. Gülce Lena Şafak. Lena hem günışığı hem ay ışığı anlamına geliyordu. Lena ismini pek kullanmasam da seviyordum.

Çatalını bırakıp ellerini masanın üstünde birleştirdi.

"Dün neler yaptın, anlat bakalım?"

Bu soru ve ses tonu beni anında germişti. Belli etmemeye çalışarak "Senin de bildiğin gibi Başak'la plaja gittim," dedim.

Başını yana eğdiğinde şahin bakışları üstümdeydi. "Başka?"

Üstelediği an bir şeyler bildiğini anlamıştım. Telefonumu kapatıp masanın üstüne bıraktım. "Bu sorgudan anladığım kadarıyla neler yaptığımı zaten biliyorsun."

"Senden duymak istiyorum," dedi kısaca.

"Bildiğin şeyleri mi?"

Gözleri çok hafif kısıldı. "Hülya'dan duyduğum şeylere inanmak istemediğim için kızımdan da duymak istiyorum."

Kancık Hülya! Yememiş içmemiş gelir gelmez beni anneme ispiyonlamıştı. Görürdü ama o.

"Sancak, Mert ve Fatih abiler tekneye açılacakmış. Merve ve Hülya da onlara eşlik edeceği için bizi de davet ettiler."

"Ve sen de kabul ettin öyle mi?"

Neden büyük bir suç işlemişim gibi hissediyordum.

"Plaj çok kalabalıktı, teknede daha sakin vakit geçireceğimiz için kabul ettim. Hem onları sen de tanıyorsun."

Annemin sakinliği de böylece kayboldu. "Sana inanmıyorum Gülce! Senin onlarla ne işin var?"

"Ne var ki bunda? Tek değildim sonuçta, Hülya, Merve ve Başak'ta oradaydı," diyerek savunmaya geçtim.

"Ama senin orada olmaman gerekiyordu. Sancak'ın ailesinden hazzetmediğimi biliyorsun. Fatih desen kızların peşinde koşan serserinin teki. Mert'in ne olduğunu bile bilmiyorum."

Annem beni böyle azarladığında yirmi değilde on beş yaşında küçük bir kızmışım gibi hissediyordum. Sanki neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veremezmişim gibi. Bu beni o kadar sıkıyordu ki. Ürkek, çekingen ve ne istediğini bilmeyen bir insana dönüşüyordum. Ya da beni sürekli boğan bir kapana kısılmışım gibi hissediyordum.

"Anne ben yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiyim," dedim sakince.

"Ee?" dedi ve kollarını bağladı.

"Kendi kararlarımı kendim verebilirim, arkadaşlarımı ve gireceğim ortamları seçebilirim. Bunun farkındasın değil mi?"

"Yirmi yaşına da gelsen otuz yaşına da gelsen benim küçük kızım olacaksın. Benimle yaşadığın sürece benim kurallarıma uyman gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Sözleri içimde sürekli bastırdığım bir yeri öyle ani bir şekilde tetiklemişti ki!

"Senin kuralların beni boğuyor!" diye bağırırken buldum kendimi. Çok ani bir patlamaydı ve o an bunu tetikleyen şeyin ne olduğunu sorsalar cevap bile veremezdim. "Kitap okuma Gülce, dışarı çok çıkma Gülce, sevgili yapma Gülce. O olmaz bu yasak şunu giyme." Ayağa kalktığımda bedenim titriyordu. "Bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyorsun. Kıyafetlerime kadar karışıyorsun."

Annem şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Çünkü benden ilk defa böyle bir karşılık alıyordu. Neden şimdi patladığımı onun gibi ben de bilmiyordum sadece bir an çok fazla gelmişti. Son birkaç gündür olanlar yeterince dengemi bozmuştu zaten.

"Lütfen yapma artık. Kurallarının beni ne hale getirdiğini neden görmüyorsun?" Kısa bir sessizlikten sonra devam ettim. "Anne... Ben

artık büyüdüm." Sesim şimdi kısılmıştı. "Ve senin bitmeyen bu kuralların," dedim dolu dolu gözlerimle. "Beni senden uzaklaştırmaktan başka bir şeye yaramıyor."

Balkondan çıktığımda annem adımı seslendi ama durmadım. Bu tabii ki onu durdurmadı ve arkamdan geldi. Odama girdiğimde karşımda dikiliyordu. Son sözü söylemeden tartışmayı bitirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.
Fakat bu tartışma beni çoktan tüketmişti. Annemle böyle konuşmak istemiyordum.

"Sancak yüzünden mi böyle davranıyorsun yoksa sen?"

Sözlerini duyunca gözlerim irileşti. Sancak nereden çıkmıştı ki? "Ne alakası var ya?"

"O ya da diğer ikisinden biri."

Beni anlamıyordu.

"Bu adadaki erkeklerden uzak durman gerektiğini sana defalarca söyledim."

"Ya anne ne alakası var Allah aşkına?"

"Bağırma bana," dedikten sonra devam etti. "Bir daha onlarla gezdiğini duymayacağım."

Yatağıma oturduğumda bedenimdeki titreme artıyordu. Neden beni anlamak istemiyordu. "Bir daha da bu konu açılmayacak, son sözümü söyledim." Ardından odamdan çıkıp gitti.

"Beni anlamamandan nefret ediyorum!" diye bağırdım. Fakat bunu da duyduğundan şüpheliydim. Duymuş olsa bile bir şey değişmeyecekti nasılsa. Çünkü annem beni ve abimi kanatlarının arasına sıkı sıkı hapsetmiş milim kıpırdamamıza izin vermiyordu.

Bizi boğmak pahasına orada tutuyordu. Onu bir yere kadar anlıyordum hatta hak veriyordum, bu zamanda hem anne hem baba

olmak zordu ama... Ama bazen fazla ileri gidiyordu ve bunun sonunun nereye varacağını kestiremiyordum.

Oysa eskiden böyle değildi... Babamdan önce... Babam hayattayken daha tatlı daha sakindi. Ben sadece babamı kaybetmemiştim. Babamla beraber o mezarın altına annemin sevecenliğini de gömmüştüm. İşkilli, sert bir kadına dönüşmüştü. Ve bu sadece beni değil belli etmemeye çalışsa da abimi de mahvediyordu.

Burnumu çekip yataktan kalktım ve odamı toplamaya başladım. Annem evden çıkana kadar odamdan çıkmayacaktım. Odamı toplamayı bitirdiğimde hala kötü hissediyordum. Bu yüzden Başak'a mesaj attım.

Kabak çiçeği dolması yaparsam rüzgar güllerine gider miyiz?

Kabak çiçeği dolmasını güzel yapardım ve Başak ona bayılırdı.

Başak: ***Reddedemeyeceğim teklifler bunlar.***
Her türlü varım ben.
Şarap bile patlatırız.

Hafifçe güldüm, neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu. Sınırımı koruduğum sürece şarap içmeme izin vardı. Yani bir kadeh... Gözlerimi devirdim. Annem az önce çıktığı için ben de mutfağa girip dolmanın içini hazırlamaya başladım. Derslerden ötürü uzun zamandır yapmadığım için elim yavaşlamıştı. Umarım tadını tutturabilirdim. Dolmayı pişmesi için ocağa koyduktan sonra küçük bir piknik sepeti hazırladım. Evdeki pastaları ve tatlıları hasır sepete yerleştirdikten sonra odama gidip üstümü değiştirdim. Hava sıcak olduğu için ince yazlık limon sarısı elbisemi dolaptan aldım. Kalın askılı mini bir elbiseydi. Annem görse kesin boyu kısa diye laf ederdi. Buna takılmamaya çalışarak ördüğüm saçlarımı açıp kabarmaması için kremledim.

Başak: Hazır mısın?
Gülce: Dolmanın pişmesini bekliyorum.
Başak: Tamam geliyorum.

Başak söz verdiği gibi elinde tuttuğu kırmızı şarap şişesiyle gelmişti.

"Mükemmel bir arkadaş olduğunu söylemiş miydim?" dediğimde sırıttı.

"Senin kabak çiçeği dolman için kurşun atar kurşun yerim."

"Neredeyse hazır, çıkalım."

Küçük hasır sepeti alıp dışarı çıktım. Elim daha iyi olduğu için bisikletle gidecektik. Başak'ın bisiklet sepeti daha büyük olduğu için piknik sepetini o aldı. Kapıyı kilitledikten sonra anneme mesaj atıp telefonumu sessize aldım. Canım sıkkın olduğunda rüzgar güllerine gittiğimi bildiği için sorgulamazdı. Ama bugün olanlardan sonra nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Canın mı sıkkın senin?"

"Annemle tartıştık. Hülya aptalı dün tekneyle açıldığımızı ispiyonlamış.

"Ciddi misin?" diye sorduğunda sesi öfkeliydi. "Şuna bak sen ya. Zaten dünden gıcığım ona, elimde kalacak."

"Senin mi benim mi?" diye soludum. "Görür ama o, yanına kalmaz bu yaptığı."

"Merak etme alırız intikamını."

Biraz ilerlemiştik ki Başak "Ay Fatih mi o?" diye cırladı. "Vallahi de o billahi de o."

Sancak abiyle beraber yolda yürüyorlardı. Başak bana döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Kot şortu ve beyaz tişörtüyle çok tatlı ve güzel görünüyordu. Zaten Fatih abiye olan hislerinden sonra makyajsız dışarı çıkmaz olmuştu. Normalde de bakımlı bir kızdı ama şimdilerde Hülya ile yarışırdı. Tabii Başak onun çok daha güzel olan versiyonuydu.

"Fıstık gibisin."

"O taraftan gidip selam verelim n'olur?"

Normalde itiraz ederdim ama artık bu durumdan sıkılmıştım. En azından birimiz istediği gibi davransın istiyordum. Omuz silktim. "Olur."

Başak onların olduğu yola saptığında ben de onu takip ettim. Güneş gözlüklerimin ardından Sancak abiyi dikizlemeden de duramadım. Üstünde asker yeşili bir tişört ve keten şortlarından biri vardı. Tişört kaslı kollarına tam oturmuş geniş sırtını vurguluyordu. Son derece hoş duruyordu. Askerlik ona yaramış çelimsizliğini götürmüştü. Onlara yaklaştığımızda bize döndüler. Sancak abinin de gözünde gözlükler vardı.

"Ooo kızlar nereye böyle?"

Fatih abinin sorusu üzerine Başak kocaman gülümsedi. "Rüzgar güllerine gideceğiz."

Sancak abi gülümsedi. "Gitmeyeli uzun zaman oldu."

Fatih abinin gözleri Başak'ın açıkta kalan bacaklarında gezindi. Uzun uzun bakıyordu. Kaşlarım çatılırken gözlerini çekmeden konuştu. "İyi işte gidelim bizde."

Sazan arkadaşım anında atladı. "Olur beraber gidelim hem Gülce kabak çiçeği dolması yapmıştı. Şarabımız da var."

Yok bu kız iflah olmazdı. Onlar gittikten sonra gösterecektim ona.

"Hadi gidelim o zaman."

Fatih ve Başak planı yapmışlardı bile. Sancak ve ben de öylece kalmıştık.

"Kızlar baş başa gitmek istiyordur belki." Sancak abiye onay vereceğim sırada Başak araya girdi.

"Yok ya bize fark etmez."

Başak senin yapacağın işi ben ya...

"Başak," dediğimde bana döndü.

"Dolma az olur diye korkma. Yeter bize. Biz gidiyoruz siz de gelirsiniz." Ardından pedal çevirmeye başladı. Ben de onu takip ettiğimde Sancak ve Fatih arkamızda kalmıştı.

"Başak sen manyak mısın?"

"Ya kanka kızma lütfen, elime ilk defa böyle bir fırsat geçti. Değerlendirmem lazımdı."

Bisikletimi onun önüne kırıp durmasını sağladım. Ardından gözlüklerimi çıkarıp yüzüne baktım.

"Bak ben bu Fatih'den hiç haz etmiyorum," diyerek konuya direkt girdim. "Görmedin mi adam gözleriyle bacaklarını yedi bitirdi. Sonra da ne hikmetse bizimle gelmek istedi."

Heyecanlı bir sesle "Bacaklarıma mı baktı?" diye soludu.

"Sapık gibi bacaklarını dikizledi."

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı. "Belki yanlış anlamışsındır."

Başımı yana eğip dik dik yüzüne baktım. "Biraz daha temkinli ol."

Alt dudağını gergince ısırdı. "Haklısın sanırım. Onu görünce aklım gidiyor. Aşırı heyecanlanıyorum, ne yaptığımı bile bilmiyorum."

İlk defa birine karşı böyle şeyler hissettiği için normaldi ama zarar görmesini istemiyordum.
Özellikle pastanedeki konuşmalardan sonra o adama güvenmem çok zordu. Başak onun sözlerinin şaka olduğunu öne sürse de ben onunla aynı fikirde değildim.

"Seni üzmesini istemiyorum."

"Daha dikkatli olacağım. Hem onu tanımam için bir fırsattır belki bu."

Kendi gözleriyle görmeden ikna olmayacaktı.

"Peki," dedikten sonra gözlüklerimi takıp pedal çevirmeye başladım.

"Onları çağırdığım için kızmadın değil mi?" diye seslendi.

"Seninle yalnız vakit geçirmeyi tercih ederdim."

"Söz telafi edeceğiz."

Cevap vermek yerine pedallara asıldım. Bu ara nereye dönsem Sancak ile karşılaşır olmuştum. Bu pek hayra alamet olan bir durum değildi. Bir de annem vardı tabii... Daha birkaç saat önce birbirimize girmiştik. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi Fatih ve Sancak ile beraber piknik yapacaktık.
Allah'ım sen beni annemin gazabından koru. Bunu da duyarsa eğer biterdim ben. Sıkıntıyla oflayıp daha hızlı sürdüm.

Boş bulduğumuz bir alanda durduk. Saat ilerledikçe burası iyice kalabalık olurdu. Bu yüzden erken gelmiş ve daha sakin olan sessiz bir yere geçmiştik. Piknik sepetinden çıkardığımız kırmızı beyaz kareli örtüyü yere serip yan yana oturduk.

"Ne zaman gelirler acaba?"

"Bilmem," diye cevap verip etrafa bakındım. Güneş batmaya yakın buralar çok güzel olurdu.

"Nasıl davransam acaba? İsmiyle hitap etsem çok tuhaf kaçar mı?"

Yan gözlerle ona baktım. "Adama yıllardır abi diyorsun, sence tuhaf kaçar mı?"

"Kaçar tabii," diye sızlandı. "Neyse yavaş yavaş."

"Akışına bırak Başak."

"Demesi kolay. Adamı görünce beynim eriyor kalbim yerinden çıkıyor. Kendimi kaybediyorum, nasıl akışına bırakayım?"

Kara sevdaya düşmüştü resmen. Şaşkınca onu dinliyordum. Alt tarafı marketten çıkarken yardım etmişti.

"Allah aşkına neyine bu kadar vuruldun?"

Leyla gibi iç çekti. "Boyuna posuna endamına. Her şeyine... ver şuradan bir kadeh efkarlandım."

"Aç karnına çarpar."

Sepettekileri çıkarıp düzgünce yerleştirdim. Evdeki piknik malzemelerini ben özenle seçerek aldığım için tam olarak Pinterest tarzında bir piknik sofrası hazırlamıştım. Böyle küçük ayrıntılarla uğraşmayı severdim. Sofranın şirinliğine bakarken gülümsedim.

"Hemen fotoğrafını çekelim." Başak fotoğrafını çekip ortak beğendiğimiz bir tanesini hikaye olarak paylaştı. Ardından oturup küçük bir dilim pasta almak için uzandım. Başak ise elimi tutup engel oldu. "Onlar gelmeden başlama sakın."

"Ya bana ne? Şarap içeceğim ben."

"Bekle iki dakika ya. Mesaj attım yoldalarmış."

Şaşkınca ona baktım. "Numarasını ne ara aldın?"

Gözlerini devirdi. "Yıllardır tanışıyoruz bir zahmet numarası olsun."

Telefonumu açıp Başak'ın beni etiketliği fotoğrafı hikayeye ekledim. Annemden mesaj vardı ama okumadan geçtim. Yeterince kötü hissediyordum zaten. Daha fazlasını kaldıramazdım şu an.
Fatih abinin şoförlüğünü yaptığı araba yakınımızda durduğunda Başak onlara el salladı. İkisi park ettikleri arabadan indiğinde Sancak da rahatsız duruyordu. Sanırım o da gelmek istememişti ama benim

gibi arkadaş kurbanı olmuştu. Yanımıza geldiklerinde Fatih abi ıslık çaldı. "Sofraya bak be."

Eğilip kabak çiçeği dolmasından bir tane alıp ağzına attığında Sancak abi yakınımda oturdu. "Yavaş olum, boğazında kalacak," diyerek uyarsa da Fatih abi pek oralı olmadı.

"Biz de şarap getirdik. Bunu açalım önce."

Fatih abi elindeki şarabı trübüşonla açıp hepimize bir kadeh doldurdu. Sancak abinin hemen yakınımda olması beni nedensizce geriyordu. Ara ara bakışlarını üstümde hissetsem de doğruluğundan emin olmak için dönüp bakamıyordum.

"Dolmayı sen mi yaptın?" Sancak abinin beğeni dolu sesini duyunca ona baktım. İkincisini ağzına atıyordu.

Başak araya girdi. "Gülce kadar güzelini yapanı görmedim. Onun elinden yedikten sonra kimseninkini beğenmiyorum."

"Abartma," diye güldüğümde Sancak abi araya girdi.

"Abartmıyor, annem duymasın ama onun yaptığından bile güzel olmuş."

Yanaklarım mı kızarıyor benim şu an?

Başak kıkırdadı. "Hepimizin annesinden güzel yapıyor."

Ben de bir tane yedim. Şarap içeceğim için midemin dolu olması lazımdı.

"Bundan sonra ben de Başak gibi kimsenin elinden yiyemem."

Sancak öyle iştahla yiyordu ki beğenisi sadece sözlerden ibaret değildi. Şaraptan küçük bir yudum aldığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı.
Bu niye bu kadar hoşuma gitmişti?

Başak ofladı. "Ortak çıktı dolmalarıma ya."

Sancak abi o derin göl yeşili gözleriyle yüzüme bakarken "Sanırım," diye cevapladı. Yutkundum, çünkü saçma bir şekilde boğazım kurumuştu.

"O zaman," dedim ve şaraptan bir yudum daha aldım. "Yaptığımda sana da veririm."

"Hep isterim ama."

Omuz silktim. Başım ufaktan dönüyordu ve bunun sebebi şaraptan daha keskin olan gözleriydi. Bana daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu ve bu benim başımı döndürüyordu. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü bakışları karşılık veremeyeceğim kadar yoğundu.

"Başak birkaç poz fotoğrafımı çeksene."

Telefonunu elinden düşürmeyen Fatih abi ayaklanmış Başak'a bakıyordu. Başak bu teklife heyecanla atlayarak "Olur," deyip ayağa kalktı.

İkisi bizden uzaklaşınca Sancak abiyle baş başa kalmıştık. Bedenimdeki gerginlik mümkünmüş gibi birkaç kademe daha arttı. Bu da elimdeki kadehe yüklenmeme neden oldu ve göz açıp kapayıncaya kadar şarap bitmişti. Bu dakikadan sonra yeni kadeh içmem sınırları zorlamam demekti.

"İster misin?"

Sancak elinde tuttuğu şişeyle bana bakıyordu. Mantıklı yanım hayır demem gerektiğinin farkındaydı fakat o yanımla sabah ters düşmüştük. Bu yüzden başımı eğdim. "Olur."

Sancak uzanıp kadehimi yenilediğinde biraz daha yakınlaştık. Tepki vermemeye çalıştığım için bedenim gergindi. Gerginliğimi gizlemek için de kadehe sığınıyordum. Açıkçası hata üstüne hata... ama

düşünmek istemiyordum. Gözlerimi rüzgar güllerine çevirdim. Güneş batmaya başladığı için günün en güzel saatiydi. Etraf kalabalıklaşmaya başlasa da biz biraz uzaktaydık. Bu da bize sakin bir alan veriyordu. Başımı yana eğip manzaranın tadını çıkarırken gözleri üstündeydi. Bunu biliyordum ama ne o bakışlara karşılık verebildim ne de bunu yapmayı kesmesini söyleyebildim. Orada oturdum ve şarabımı içerken anın tadını çıkardım. Onunla burada olmak tüm gerginliğime rağmen hoşuma gidiyordu. Garip ama huzurluydu.

Ufak bir nefes aldığımda hafif bir rüzgar esti. Saçlarım yüzüme düşerken yavaşça iteledim.

"Saçında yaprak var." Dakikalar sonra kurduğu cümle buydu.

Uzanıp saçıma dokundum ama yaprağı bulamadım. "Nerede?"

"Alabilir miyim?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Olur."

Sancak uzanıp saçıma düşen yaprağı yavaşça aldı. Saçlarım parmak uçlarındaydı ve hareketleri yavaştı. Nefesim boğazımda takılı kaldığı için hareket etmiyordum ama benim aksime kalbim deli gibi çarpıyordu. Karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyordu. Gözleri saçlarımdayken "Aldım," dedi. Teninden esen parfüm kokusunu içime çektim.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermediğinde "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyerek aklımı kurcalayan soruyu dile getirdim.

"Tabii," dediğinde kollarını dizlerinin üstüne koymuştu. O da ikinci kadehini bitirmek üzereydi.

Başımı ona doğru çevirmiş yüzünü izlerken "Abimle neden kavga ettiniz?" dedim.

Abimin cevabını vermediği soruyu ona da yöneltmiştim. Bu konuyu öğrenmek istiyordum.
Sorum karşısında gerildiğimi bedeninden anlamıştım. Uzaklara diktiği gözlerini yüzüme çevirdi.

"Hatırlamıyorum," dedi yavan bir sesle. "Eski bir mevzu, üstünden çok zaman geçti."

İkisinin hafife alarak anlattığı bu olayın kavgası o kadar şiddetliydi ki... Zaten gergin olan ailelerimizi resmen düşman ilan etmişti. Öyle ki bir daha birbirimize selam bile veremez olmuştuk. Cevabından memnun kalmadığım için sessiz kaldım. O ise konuşmaya devam etti.

"Hem o günler geride kaldı. Alperen de bende olanları unuttuk."

"Peki," dedim sadece. Kadehi bırakıp eklerden bir tane aldım ve ısırdım.

"Elin nasıl?"

Kucağımda duran yaralı elime bakıyordu. Avucumu açıp ona gösterdim. "Daha iyi."

Aniden uzanıp elimi büyük avucunun içine aldı. Bu yaptığıyla gözlerim irileşmişti. Elimi yüzüne yakınlaştırmış ciddi bir ifadeyle iyileşmeye başlayan yarayı inceledi. "Evet, daha iyi görünüyor. Kremlerini aksatma."

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Aksatmıyorum." Az önce kızaran yanaklarım şimdi alev almıştı. Neyse ki yüzümde allık vardı ve bu kızarıklığı gizliyordu. Avucuma son kez dokundu.
Ellerimdeki titremeyi hissediyor muydu? Umarım hissetmiyordur yoksa utançtan ölürdüm.

Ardından elimi bıraktı ve ben rahat bir nefes aldım. Tenimdeki karıncalanma devam ediyordu. İkinci kadehi de kafama dikip bitirdim. Sanki alkol bu durumuma iyi gelecekmiş gibi ondan medet umuyordum. "İster misin?"

Fatih abi ve Başak ilerde fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Onlara bakarken yorulmuştum.

"Yok daha fazla almayayım, çarpıyor sonra."

Sözlerim üzerine gülümsedi.

"Ben bir kadeh daha alacağım." O kadehini doldururken ben sofraya baktım. Neredeyse tüm kabak çiçeği dolmalarını tek başına yemişti. Bu kadar beğenmesini beklemiyordum.

"Özlemişim buraları."

Sözlerini duyunca gülümsedim. Ben de kışın buraları özlüyordum ve hemen yazın gelmesini istiyordum. "Askerliğin uzun sürdü."

"Bedelli yapmak istemedim."

Yapacak durumları vardı oysa ki. "Neden?" diye sordum. Çoğu kişi artık öyle yapıyordu. Omuz silkti. "Askerliği seviyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Canım pahasına," dedi yavaşça. Vatanıma hizmet etmek benim için onur."

Sözleri istemeden gerilmeme neden olmuştu. Çünkü babamı hatırlamıştım. Boğazımda oluşan kuru düğümü gidermek için yutkundum. "Babam gibi konuştun." Baba vatanı uğruna canını gözünü kırpmadan feda etmişti. Onunla gurur duyuyordum ama... Ama onu çok özlüyordum. Bazen bu yüzden kızdığım bile oluyordu ona. Sonra dedim bir vicdan azabı çekiyordum ama elimde değildi. Bu hayat en sevdiğimi almıştı benden. Bu yüzden abimin asker olmasını hiç istememiştim.

Aramızda buruk bir sessizlik yaşanırken derin bir nefes aldı. Başak ve Fatih abi bize doğru geliyordu. "Bizimkiler geliyor sonunda. Yavaştan toplansam iyi olacak."

"Yardım edeyim sana."

"Gerek yok Sancak abi, Başak ile hallederiz."

Ona abi demek damağımda acı bir tat bırakmıştı. Nedenini bilmediğim bir tattı bu. Ve daha önce hiç alışık olmadığım...

İkimiz de nedensizce duraklamıştık. "Gülce?" deyip çenesini kaşıdığında gözlerim ondaydı.

"Bana abi demeyi ne zaman bırakacaksın?"

O kadar beklenmedik sözlerdi ki bunlar... o an tek diyebildiğim "Anlamadım?" demek olmuştu. Böyle bir çıkış ondan beklemiyordum.

"Diyorum ki," dedi tane tane. "Bana artık abi deme, olur mu?"

•

Şey gibi oldu biraz.... abi deme lazım olur ahsjsj

Yeni bölümde görüşmek üzere, iletişim için instagram umrantn

6. BÖLÜM KÜÇÜK İTİRAFLAR

Herkese merhabaaa

Geçen bölüme gelen ilgiden ötürü hepinize çok teşekkür ederim. Bölüm atmayı, tepkilerinizi okumaya çok özlemişimm.

Sevgiyle kalııın

Bengü Peker Sana Yıldızları Ödediğimden

Göğsümün kıyısına sertçe çarpan bir duygu vardı. Sancak gözlerimin içine baka baka *"Bana abi deme,"* dedikten sonra oluşan rahatsız bir histi. Bu duygunun adı heyecan mıydı, merak mıydı yoksa bambaşka bir şey miydi, bilmiyordum. Sadece kalbimi alt üst ediyordu. Bu yüzden o sözlerden sonra yüzüne bile bakamamıştım.Tamam gibisinden bir şeyler gevelemiştim sadece. Neyse ki o sırada Fatih abi ve Başak yanımıza gelmiş ve içine düştüğüm tuhaf durumun son bulmasını sağlamışlardı. Onlar gelince ayaklandım. "Gidelim artık Başak."

Sözlerim üzerine ikisi de bozulmuştu özellikle Başak ama şu an gerçekten gitmem gerekiyordu. Sözlerini sindirmem ve durumu Başak'la konuşmalıydım. Başak tam itiraz edeceği diyeceği sırada yüzüme baktı ve bir şeyler olduğunu anında çaktı. Beni bu kadar iyi tanıyan bir arkadaşa sahip olduğum için gerçekten şanslıydım.

"Evet ya daha fazla geç olmadan gidelim biz," diyerek beni desteklediği için onlar da fazla bir şey diyemedi. Başak'la ikisini orada bıraktık ve bisikletlerimize atladık. Pedal çevirmeden önce başımı kısa bir süreliğine arkaya çevirdim. Sancak ile göz göze geldiğimizde benim telaşımın aksine sakin bir gülümsemeyle başını eğdi. Gülümsemeye çalışırken başımı hızlıca önüme çevirdim. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Pedal çevirmeye başladığımda nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Başak hemen arkamdan beni takip ediyordu. Fazla sabretmeyeceğini bildiğim için onlardan iyice uzaklaştıktan sonra fren yapıp durdum. Arkama baktığımda Başak'ın epeyce geride olduğunu gördüm. Birkaç dakika içinde yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Kızım deli misin sen ya? Sana yetişeceğim diye az daha düşecektim."

"Of ne bileyim ya dalmışım."

Gözlüklerini başına taktı. "Hemen dökülüyor musun yoksa erken kalkmamıza neden olduğun için başının etini yiyeyim mi?"

"Sancak bana abi deme dedi." Pat diye söylediğim sözler üzerine "Oha," diye bağırdı. "Şaka mı yapıyorsun sen?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Yok valla, gözlerime baka baka bana artık abi deme olur mu dedi."

Eliyle ağzını kapattı. "Vay Sancak abi vay." Başak bile bu duruma bu kadar şaşırdıysa benim tepkim normaldi. "Ee sen ne dedin?"

"Ay dilimi yuttum, ne diyeceğimi bilemedim."

"Ama ben anlamıştım bakışlarından, inceden bi yanık o sana."

"Of abartma," desem de yüzümü ateş bastı. Öyle miydi gerçekten?

"Abartması mı kalmış kanka ya? Adam açık açık abi deme lazım olur demiş."

"Başak ya," dedim sinirle. "Anlattığıma pişman etme."

"Helal olsun be, açık açık söylemiş adam gibi adam."

"Ay bayılacağım," diye bağırdım. "Başak yıllardır abi dediğim ve abimin bir zamanlar kavgalı olduğu adamdan bahsediyorum."

"Aynı zamanda, "diyerek araya girdi. "Bir zamanlar hayran olduğun adam."

"Neyse ne sonuç olarak ne abim ne annem ondan hoşlanmıyor."

Gözlerini devirdi. "Annen kimden hoşlanıyor ki ona kalsa evde kalırsın." Eh, haksız sayılmazdı.

"N'apacağım ben?"

Omuz siktiğinde "İçinden geleni," dedi rahatça. O sırada telefonu çaldı. "Babam arıyor. Eve dönme saatim gelmiş."

"Sen git, ben biraz gezeceğim."

"Akşam gelirim sana, sepeti de getiririm. O zamana kadar sen de sakinleş biraz. Dünyanın sonu gelmiş ifadesini de sil yüzünden."

Ona dil çıkardım.

"Akşam detaylı konuşacağız, hadi kaçtım ben."

Başak giderken bende bisikletime atladım ve etrafta dolaşmaya başladım. Gözümün önünden gitmeyen gözleri ve kulağımda çınlayan sözleri de bana eşlik ediyordu. Her şey bir yana, çok güzel gözleri vardı. İç çektim. Çok da güzel bakıyordu. Hep böyle mi bakıyordu bana? Yoksa yeni bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Bir cümle ve tek bir bakışla tüm sistemimi bozmuştu.

"Gülce?" Adımı duyunca durdum. Eleni'nin Yeri'nin tam önünde olduğumu fark ettim. Seslenen de oydu. "Nasilsin canim."

"Eleni," dedim ve gülümseyerek yanına yaklaştım. "İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim, iş güç bilirsin. Özlettin kendini matmazel." Eleni otuz beş yaşlarında çok tatlı bir kadındı. Zamanında kocasıyla beraber Yunanistan'dan buraya taşınmış ve ona büyük annesinden miras kalan

bu yeri açmıştı. Sonrasında kocasından boşanmış ve tek başına yaşamaya devam etmişti. Çok güzel bir kadındı. Esmer teni, uzun siyah saçları ve siyaha çalan gözleri vardı. Ayrıca aksanı onu olduğundan tatlı yapıyordu. "Daha çok gel."

"Haklısın ben de özledim."

Dikkatle yüzüme bakıyordu. "Canin sikkin görünüyor."

"Her zamanki şeyler."

"Annen mi yine?" Yüzüme bakınca başını iki yana salladı. "Madam çok sert kadin."

"Öyle," desem de pek ikna olmamış gibi bakıyordu. "Ama sanki baska sey var sende."

Bisikleti yana kırdım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Başak haklıydı, yüzümdeki ifadeden kurtulmam gerekiyordu yoksa sadece Eleni değil herkes anlayacaktı. "Asik mi oldun yoksa?" dedi tatlı bir kahkaha eşliğinde. Eleni'yle çok görüşme fırsamız olmazdı ama onu severdim ve fikirlerine değer verirdim. Bu yüzden her şeyimi bilen nadir insanlardandı.

"Öyle değil," deyip ofladım. "Biri var, ama yanlış olmaması gereken biri."

İtirafım üzerine "Yanlis mi?" dedi şaşkınca. "Kime göre?"

Anneme, abime belki bana... "Bilmiyorum çok karışık."

Yanıma gelip elini omzuma koydu. "Akisina birak tatlim, çok yorma kafani. Olacağina varir her sey."

Haklıydı ama elimde değildi.

O sırada müşterileri gelince geri çekildi. "Hos geldiniz."

"Neyse tutmayayım seni Eleni."

"Sonra gel yanima, uzun uzun konusalim."

Başımla onayladım. "Gelirim."

Yanından ayrıldığımda akşam çöküyordu. Annemler muhtemelen gelmişti. Sınırları daha fazla zorlamak istemediğim için eve gitmeye karar verdim. Bisikletim olduğu için kısa sürede varmıştım. Balkonun ışıkları yanıyordu. Anahtarımla eve girmeden önce evimizin karşısında olan eve baktım. Onlarında balkonundan sesler geliyordu. Sancak dönmüş müydü acaba? Niye merak ediyordum ben bunu ya? Kapıyı açıp içeri girdim.

"Oo teşrif ettiniz sonunda."

Abime dönüp "Yemek yediniz mi?" dedim.

"Seni bekliyorduk."

Çok bir şey yemediğim için açtım. Balkona çıkarken abim arkamdaydı.

"Kabak çiçeği dolmaları yapılmış ama beni düşünen yok tabii."

"Az yapmıştım, sana da yaparım sonra."

"Yemem küstüm."

Balkona geçtiğimizde annem masada bizi bekliyordu. Masaya geçtiğimde aramızdaki gerginlik belliydi. Abim ikimize tuhaf tuhaf baksa da bir şey söylemedi. Taze fasulye yemeğinden tabağıma doldurup asık suratımla yedim. Abim arada takılsa da ses çıkarmadım.

"Neyi var anne bunun?"

"Bilmem Gülce işte."

Anneme dik dik baksam da ses çıkarmadım.

"Gerçekten kabak çiçeği dolması bırakmadın mı bana?"

Sancak sağ olsun bir tane bile bırakmamıştı ki.

"Söz yarın yapacağım sana."

"Pis obur, yapma yemem."

"Başak yedi hepsini."

Gözlerini devirdi. "Anne görüyor musun arkadaşına benden daha çok önem veriyor."

"Ağzın doluyken konuşma önce sen," diye araya girdim. Yemeğimi yemeye devam ederken huysuzluğum üstümde olduğu için abim bir şeyler söylese de cevap vermedim. Aklım zaten bambaşka yerlerdeydi. Tabağımı bitirdikten sonra masadan alıp balkondan çıktım. Boşalan tabağı suya tuttuktan sonra makineye atmıştım ki abim geldi.

"Gülce yardımın lazım."

"Ne oldu?"

"Nisan'la buluşacağız, ama annesinden seninle buluşmak için izin alacak."

Sıkıntıyla ofladım. "Yine mi ya? Benim de başımı yakacaksınız."

"Para veririm. İstediğin şu makyaj malzemesini alırsın."

Ellerimi havluyla kurularken "Kabul," dedim anında. "Ne zaman gidiyoruz?" İşte böyle de karaktersizdim, para için başımı da yakardım.

"Çıkalım hadi," dediğimde "Anneme ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Piknik sepetim Başak'da kaldı, onu almaya diye çıkarız."

Dediğimizi yapıp evden çıkmıştık. Nisan'ı çağırdıktan sonra Başak'a uğrayıp piknik sepetini alacaktım.

"Niye yüzün asık senin? Annemle mi kavga ettiniz?"

Abim yanımda yürürken ona yetişmek için hızlı adımlar atıyordum. "Her zamanki şeyler işte."

"Annem bazen fazla bunaltıyor ama," deyip duraksadı. "Yaşadıkları kolay değil. Onu da anlamamız lazım."

"Anlıyorum abi ama sorun şu ki o bizi anlamıyor."

Büyük bir çaresizlik ve kabullenişle söylediğim sözler ardından aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Onun da benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. "Büyüdüğümü sanırım hiçbir zaman kabul etmeyecek."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Büyüdüğümüzü," diyerek düzeltti beni. İç çekmek dışında tepki vermedim. İçimizde bir yanı kırıyordu bu ama o annemizdi. Bizden de bizim kırık yanlarımızdan da daha değerliydi, ikimiz içinde.

Nisan'ların kapısına gelince abim ağacın kenarına saklandı. Bahçe kapısından içeri girdiğimde annesi çardakta oturuyordu. "İyi akşamlar," dedim sevecen bir şekilde.

"Hoş geldin Gülce, Nisan hazırlanıyor. O gelene kadar gel oturalım biraz."

Nisan'ın annesi çok tatlı bir kadındı. Yanına gittiğimde masada boş olan bardağa benim için çay doldurdu. "İçersin değil mi?"

"Olur, içerim."

"Nasılsın bakalım, nasıl gidiyor?"

Çaydan bir yudum aldım. "İyiyim, dönem bitti diye daha rahatım."

"İyi iyi maşallah, derslerin hep iyiydi zaten senin Allah daim etsin."

"Teşekkür ederim."

"Nisan da hayırlısıyla bitirseydi şu okulu."

Nisan sınıf öğretmenliği son sınıf öğrencisiydi.

"Gülce geldin mi?"

Nisan evden çıktığında ayağa kalktım. "Geldim geldim, çay içiyoruz."

Yanıma gelip bana sarıldı.

"Kız çayını bitirsin sonra çıkarsınız."

Çaydan büyük yudum aldım. "Geç olmadan çıkalım biz Ayşe teyze."

Nisan'la çıktığımızda elimi sıktı. "Teşekkür ederim."

Gülümseyip yanağından makas aldım. "Her şey sizin için."

Nisan o kadar güzel ve tatlıydı ki bir gün abimle evlenmelerini çok isterdim. Tam isteyeceğim türden bir yenge olurdu. Hem hiçbir şey karışmıyor hem abimle ne zaman kavga etsek hep benim yanımda oluyordu.
Evlerinden uzaklaşınca abim de bize katıldı. İkisine baktığımda ne kadar çok yakıştıklarını bir kez daha fark ettim. Kumral olan abimin aksine Nisan esmer güzeliydi. Koyu kahverengi, düz saçlarını küt kesimli kullanırdı. Yuvarlak yüzüne çok yakışan bir saç modeliydi. Ela rengi gözleri ise esmer teninde mücevher gibi parlıyordu. Minyon tipli olduğun için ufak tefek kıvrımlı bir kızdı. Bir içim su gibiydi. Abim olacak herif çok şanslıydı, biraz aklı varsa bu kızı kaçırmazdı.

"Sen de bizimle gelsene Gülce, dondurma falan yeriz."

"Başak'a uğramam lazım Nisan, sonra beraber bir şeyler yaparız olur mu?" İkisini yalnız bırakmak istiyordum o da bunu bildiği için gülümsedi.

"Söz mü?"

"Söz tabii görüşürüz sonra."

Ona sarıldıktan sonra abime döndüm. "Sana emanet ona göre."

Abim uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Çok konuşma da git hadi."

İkisini orada bıraktığımda Başak'ların evi yakın olduğu için onlara geçtim. Fakat evlerinde kimse yoktu. Nereye gitmişlerdi acaba? Başak'ı ararken yürümeye devam ettim. İkinci çalışta açtı.

"Bebeğim?"

"Başak size geldim sepeti almaya ama kimse yok."

"Ben unuttum onu ya, annemlerle beraber çay içmeye Sancak abilere geldik."

Sancak'ın ismini bastırarak söylediği gözümden kaçmamıştı.

"İyi o zaman eve geçiyorum ben."

"Dur dur," dedi hızlıca. "Geliriz biz bekle sen."

"Geliriz derken?" Saat daha erkendi. Muhtemelen yeni gitmişlerdi.

"Sancak abi benimle bize gelir misin? Gülce kapıda bekliyormuş, piknik sepeti için."

Gözlerim kocaman açılmıştı. Doğru mu duymuştum ben? O Sancak'tan yardım mı istiyordu?

"Başak ne saçmalıyorsun kızım sen? Ne Sancak'ı ne gelmesi?"

Tabii ki beni duymazdan geldi.

"Süpersin abi ya."

"Seni yemin ederim öldüreceğim. Seni var ya çıplak ellerimle boğacağım Başak."

Telefonu çoktan yüzüme kapatmıştı bile. Yok bu kız insanı katil ederdi. Zaten kafam allak bullaktı. Sancak'ın sözlerini hazmeden onunla karşılaşmak istemiyordum. "Of ya."

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. Korkunun ecele faydası yoktu. Hem üçümüz olacaktı. Sepeti alır oyalanmadan eve giderdim. Kalbimdeki hızlanmayı görmezden gelerek sırtımı duvara yaslayıp nefes alıp vermeye devam ettim. Evleri yakın olduğu için her an burada olurlardı. Bu yüzden bir an önce sakinleşmeliydim.

"Geldik bile."

Başak'ın sesini duyunca doğruldum. Sancak ile beraber bana doğru geliyorlardı. Gözlerim anında onu buldu ve zavallı kalbim mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı. Boğazımı temizleyip gözlerimi ondan ayırdım.

"Hızlısınız."

Başak koluma girdi. "Beklemeyi sevmediğini biliyorum."

Evlerine yürürken Sancak "İyi akşamlar," diyerek selamladı beni.

"Siz burada bekleyin ben sepeti alıp gelirim."

Başak evin bahçesine gelince bizi orada bıraktı ve resmen uçarak eve doğru ilerledi. Hain. Bilerek yapıyordu.

"Nasılsın?"

Sorusunu duyunca ona doğru döndüm. Yüzümdeki ifadeyi sakin tutmaya çalışarak omuz silktim.

"Aynı."

Gerilince konuşmayı unuttuğumu söylemiş miydim?

"Bu iyi misin demek yani?"

Cevap vermeden önce yutkundum. "Sanırım."

Başını aşağı doğru eğdi. "Anladım."

"Sen," dedim aniden. "Sen nasılsın?" Sancak abi diyecektim ki son anda durdurdum kendimi. İsmini de öylece veremezdim. En iyisi hitap etmeden konuşmaktı.

"İyi bende."

O sırada telefonuma bildirim düştü. Ekrana bakınca annemden mesaj geldiğini gördüm. Şu an cevap vermek istemediğim için ekranı kapattım tekrar.

"Benim numaram sen de var mıydı?"

Bu adam neden beklenmedik anda bu tarz şeyler soruyordu?

"Yok."

Telefonunu çıkarıp ekrana basınca telefonum çalmaya başladı.

"Kaydet, lazım olur belki."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Telefon numaram sende var mıydı?"

Omuz silkti. "Bende herkesin numarası vardır." Sanırım bu kısaca anlam yükleme demek oluyordu.

"Anladım," diyebildim sadece. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Böceklerden korkar mısın?"

"Böcekler mi?" diye tekrarladım. Ne alakaydı ki şu an? "Yani pek hoşlanmam."

Sancak üstüme doğru büyük bir adım attı. Aramızdaki mesafe bir anda o kadar azalmıştı ki birdenbire nefes almayı unuttum. Sonra elini

kaldırıp saçıma doğru uzattı. Gözlerim kocaman açıldığında geriye doğru gidip gitmemekte kararsızdım.

"Kımıldama sakın, tamam mı?" Yavaşça konuştuğunda kısık sesi üzerine tuttuğum nefesi yavaşta bıraktım.

"Saçımda böcek mi var?" Dehşet dolu bir sesle fısıldadığımda "Kımıldama," dedi tekrar.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda havadaki elimle kolunu tuttum. Saçımda böcek varken nasıl kımıldamadan durabilirdim Allah aşkına? Çığlık atmaktan bir adım uzaktaydım şu an.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

"Olamam!"

Saçımdaki şey her neyse o iteledi. "Tamamdır."

Gözlerimi açtığımda "Attın mı o şeyi saçımdan?" diye soludum. Kısık sesle güldü.

"Attım attım, korkma."

Rahat bir nefes aldığımda kokusu içime doldu. O kadar yakındı ki teninden süzülen güzel kokuyu soluyabiliyordum. Sadece kokusu da değil, sıcaklığını bile hissedebiliyorum. Yapmamam gerektiğini bile bile başımı kaldırdım ve ona baktım. Uzun boyu yüzünden aramızdaki mesafe çoktu fakat o da başını indirmişti.
Çenesini kaplayan kirli sakalına, aralık olan dolgun dudaklarına ardından karanlıkta parlayan gözlerine baktım. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz ilk andı.
Sıkıca tuttuğum kolu kasılmıştı. "Saçların," dedi yavaşça. "Çok güzel."

Gözleri saçlarıma kaydığında parmaklarımı gevşetip kolundaki tutuşumu bıraktım. Yapabildiğim tek şey buydu. Oysa geriye doğru

gitmeli ve ondan uzaklaşmalıydım. Yapamadım. Sadece durdum çünkü bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Parmakları saç uçlarıma doğru yavaşça indi. Saçlarımı okşuyordu ve ben tepki veremiyordum. "Sana dair her şey gibi."

Beni güzel bulduğunu itiraf etmişti. Sadece dilim değil aklımda tutulduğu için mantıklı düşünme yetimi kaybettiğim için ağzımı açıp tek kelime edemedim. "Böceklerin onlara çekilmesi normal," deyip göz kırptı. Böceği hatırlayınca yüzümü ekşittim. Saçlarımdaki parmakları belli belirsiz bir şekilde yanağıma dokundu. "İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadım. Değilim! İyi falan değilim!

Başını yana eğdiğinde elinin değdiği yanağım alev alev yanmaya başladı. "Ben," dediğimde Başak "Geldim," diye seslendi.

Daha dışarı çıkmadan seslendiği için geri çekilecek zamanı bulmuş olsak da yüzümdeki ifadeyi silecek vakti bulamamıştım. Suç işlemiş bir çocuğun yansıması vardı yüzümde. İkimiz yan yana dururken Başak ayakkabılarını giydi.

"Çok bekletmedim değil mi? Ufak bir işim vardı içerde."

Bilerek yaptığından adım gibi eminim.

"Yok, konuşuyorduk bizde."

Sancak abiye baktığında dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. "Allah muhabbetinizi arttırsın."

Sancak yanımızda olmasa kafasına bir tane patlatırdım. Üçümüz yan yana yürürken sepeti Sancak almıştı.

"Gülce sen de gelsene çay içeriz."

Başımı iki yana doğru salladım. "Yok Başak ya, eve gideyim." Annemle aram iyi değildi, şimdi bir de Sancak'lara gidersem iyice kötü olurdu. Annemle Sancak'ın annesinin bir türlü yıldızları barışmamıştı.

Nedenini hiç anlamamıştım. Sonrasında abimle kavga edince iyice tuz biber olmuş ve selam sabahı da kesmişlerdi. Allah var Nazgül abla beni severdi, evlerine gitsem güzel ağırlardı ama annemi kızdırmaya gerek yoktu.

"Aynen, gel bi çay iç sonra gidersin."

Sancak'ın sözleri üzerine hızlıca "Annem bekliyor," dedim. Ayrıca bugün benim için yeterince uzun olmuştu. Eve gidip uyumak istiyordum.

Evin önüne yaklaşınca Başak'ın telefonu çaldı.

"Benim buna bakmam lazım, görüşürüz yarın aşkım," deyip yanağımı öptükten sonra yanımızdan uzaklaştı. Ona doğru dönüp sepeti vermesi için elimi uzattım.

"Ben de gideyim artık."

Sepeti uzattığında elinden aldım. Geriye doğru bir adım atmıştım ki "Gülce," dedi ve gözlerime baktı. Söyleyecek sözleri var gibiydi. Aynı zamanda bir şeyler ona engel de oluyordu. Elini ensesine atıp gergince kaşıdı.

"Bir şey mi oldu?" Yüzüne beklentiyle baktım. Çünkü konuşmasını istiyordum.Ne söyleyeceğini bilmeden bunu yapmasını istedim.

"Yarın..." kısa bir sessizlik. "Benimle kalede buluşur musun?"

Teklifi karşısında yaşadığım şaşkınlık kaşlarımın havalanmasına neden oldu. Bu kadar açık bir teklif beklemiyordum. "Ben mi?" diye saçma bir soru yönelttim. Kaşları havalandığında bir an ne diyeceğini bilmez gibi baksa da gülümseyerek durumu kurtardı. "Senden başka kimse yok."

Gözlerimi korktum, bir kez iki kez... Yok, gerçekti her şey.

"Neden? Benimle neden buluşmak istiyorsun ki?"

Son yıllarda pek görüşmesek de hiç böyle bir isteği olmamıştı.

"Konuşmamız gerek." Açık sözleri üzerine başımı yere eğerken alt dudağımı ağzıma yuvarladım.

"Konuşacak neyimiz var ki?" Kısık bir sesle sorduğum soruydu ama o duymuştu.

"Anlatacaklarım var," dedi yavaşça. "Çünkü yoruldum." Bana doğru bir adım attıktan sonra elini çenemin altına yerleştirip başımı kaldırdı. Bana doğru eğildiği için kişisel alanımı işgal etmişti. Gözlerimi delen gözleri öyle farklı bakıyordu ki nefesimi tuttum. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Ya da ben şu ana kadar hiç görmemiştim.

"Kaçmaktan, susmaktan, gitmekten..." İtirafı üzerine kısa bir sessizlik yaşandı. "Bunlara sebep olan her şeyden çok yoruldum."

"Sancak ben," deyip sustum. İlk defa hitap etmeden ismini söylediğimde gözlerinde bir çığ gibi yığılan hisler çakıl taşı gibi boğazıma dizildi. Başak haklı mıydı? O bana karşı...

Düşüncelerim beni öyle çok korkuttu ki "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim. Parmak uçları tenimi usul usul yakarken dudaklarında varla yok arası silik bir gülümseme belirdi.
Kalp atışlarım hızlandı. Nasıl hızlanmazdı? Adanın en yakışıklı çocuğu karşıma dikilmiş ve benimle buluşmak istediğini söylüyordu. Kabul etmeyi istiyordum ama bir yandan da korkuyordum. Sözlerinden, gözlerinden, hislerinden... Ben hepsinden çok korkuyordum.

"Evet diyebilirsin?" diye öneride bulundu.

"Ben-" deyip sustuğumda avucumu son kez okşadı. Ellerimdeki titremeyi hissediyor muydu?

"Yarın akşam seni orada bekleyeceğim. Gelirsen..." deyip sustu.

"Gelirsem?"

Dudaklarında bu defa içten bir gülümseme oluştu. Soruma cevap vermek yerine elini çenemden çekti ve bir adım geriye gitti. "Hoşça kal Gülce." Sonra arkasını döndü hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp gitti. Sokağın ortasında aklımda bulandıran sözleriyle beni bir başıma bıraktı.

•

Sancak benim bile kalbimi yerinden hoplatıyor zavallı Gülce'm nasıl dayanacak ahahha

Bakalım neler olacak kalede?

İletişim için instagram umrantn

7. BÖLÜM YALAN

Herkese merhabaa, keyifli okumalar dilerim

Yorum sayımız 200-250 arası olunca cumartesi günü yeni bölüm gelecektir.
Sevgiyle kalıın

Şebnem Ferah Mayın Tarlası

"Bacaklarım koptu kızım, yavaş ya. Peşimizde atlı mı var?"

Sancak yanımdan ayrılınca telefonumu çıkarıp Başak'ı aramıştım. Bir şeyler bahane edip yanıma gelmesini söyledikten sonra da telefonu yüzüne kapatmıştım. "Ya Gülce, ne oldu anlatsana? Evlerine girmemle çıkmam bir oldu. Millete doğru düzgün açıklama bile yapmadan koştum geldim." Aniden Başak'a döndüm. "Sonunda ya koştur koştur nefessizlikten öleceğim."

Bir şeyler söylese de sözlerini idrak edemiyordum. "Sancak abi," dedim aniden. "Yani Sancak, yarın akşam kalede buluşalım dedi."

Tek nefeste söylediğim sözler üzerine Başak'ın gözleri kocaman açıldı. "Oha!" Allahtan sokak boştu da kimse bizi duymamıştı.

Elimle ağzımı kapattım. Ciddiyetimi görünce "Şaka!" diye soluyan Başak şok içindeydi. "Şaka mı yapıyorsun kızım sen?"

Başımı iki yana doğru salladığımda dudaklarımı birbirine sıkı sıkıya bastırmıştım. Sanki ağzımı açsam içimde tuttuğum her şeyi, olması imkansız ihtimalleri söyleyecektim.

"Ama ben dedim, sana yanık dedim. İnanmadın al işte. İtiraf edecek şimdi."

Bu defa gözleri kocaman açılan kişi bendim. "Of bilmiyorum" diye soludum. "Kafamı karıştırdı. Ama öyle bir şey değildir bence." Saçmalamadım. Çünkü şu an kabullenmek yerine kaçmak daha kolaydı.

Başak uzanıp koluma vurdu. "Saf saf konuşup benim asabımı bozma Gülce," diye parladığında sesi yükselmişti. "Ne konuşacak başka seninle? Hem adam bana abi deme diye boşuna demedi."

"Ne bileyim ben." Alt dudağımı gergince ısırırken saate baktım.

"Of saat geç olmuş eve gideyim ben."

Başak koluma girip beni çekiştirerek yürümeye başladı. "Hemen eve gidip duş al, taramadan uyuma saçlarım yarın kabarmasın."

"Ya Başak sus, germe beni."

"Yeşil üst kısmı büzgülü olan elbiseni giy."

Yan gözlerle Başak'a baktım. "Annem de zaten düğüne gider gibi hazırlanmam için beni bekliyordu değil mi zeki arkadaşım?"

"Ay doğru ya senin gestopoyu unutmuşum."

Başak annemi Doktorlar dizisindeki Fikret'e benzettiği için arkasından böyle konuşurdu. Dirseğimle onu dürttüm. "Anneme öyle seslenme, söylerim bak."

Beni duymazdan gelerek çenesini kaşıdı. "Neyse bana geldiğini söyleyerek çık evden, kot şortlarından giy bari."

Anında havaya girip kombinime kadar her şeyi planlamıştı. "Sence gitmeli miyim?"

Başak yüzümde üçüncü gözüm çıkmış gibi baktı. "Soru mu bu Gülce?"

Bakışlarımı önüme çevirdiğimde omuz silktim. "Ciddiyim Başak, bence gitmemem daha sağlıklı."

Homurdanarak güldü. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Yani onunla konuşacak bir şeyimiz yok ki." Bunları söylediğim an sesi zihnimde yankılandı.

"Çünkü yoruldum. Kaçmaktan, susmaktan, gitmekten...Bunlara sebep olan her şeyden çok yoruldum."

"Demek varmış ki seni kaleye çağırıyor."

"Başak, yıllardır abi dediğim bir adamla akşam akşam kalede buluşup ne konuşacağım Allah aşkına?"

Başak yürümeyi kesip bana döndü. "Abi dediğin adama birkaç sene önce yanıktın."

Hiç acımadan söylediği sözler üzerine gözlerimi kırpıştırdım. "Sırf abinle kavga etti diye hislerini bastırdığını da biliyorum. Ama o zamanın üstünden yıllar geçti." Uzanıp kolumu tuttu. "Doğru zaman şimdi gelmiştir belki, bunu elinin tersiyle iteleyemezsin. O senin ilk aşkındı."

Ne diyeceğimi bilmediğim için sustum. Okul çıkışında şahit olduğum kavgadan sonra ona olan hislerimi kalbimin derinliklerinde kaybetmiş ve bir daha onun hakkında hiç konuşmamıştım. Başak da buna saygı gösterip bu konuyu şu ana kadar hiç açmamıştı. Çocukluk bir heves olduğuna dair kendimi de onu da ikna etmiş olmalıydım. Ama şimdi gerçekler hemen önümde duruyordu.

"Neyse sonra konuşuruz, hadi sende çaya git."

Başak bana sarıldıktan sonra Sancak'ların evine gitmek için yanımdan ayrıldı. Ağır adımlarla eve gittiğimde abim henüz gelmemişti. Annem de odasındaydı. "Ben geldim, duşa gireceğim."

Annemin sorularıyla uğraşmak istemediğim için duşa girip ılık suyun altında dikildim ve bedenime yapışan tuzlu suyun çıkması için bekledim. Saçlarım keçe gibi olmuştu. Uzun uzun yıkadıktan sonra saç kremini uçlarına yedirip yumuşaması için birkaç dakika bekledim. O buluşmaya gidecektim. Tabii ki gidecektim! Onu yoran şeylerin neler olduğunu deli gibi merak ediyordum. Havluya sarılıp odama geçtiğimde yorgunluktan ayakta duracak halim kalmamıştı. Geceliklerimi giydim ve yatağın içine girdim. Fakat kafamın içi o kadar doluydu ki uyumamın imkanı yoktu. Yarım saat dönüp durduktan sonra telefonumu çıkarıp sevdiğim çizgi filmlerden birini açtım. Tom ve Jerry'i izlerken kafamı boşaltacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Yine de uyuyakalmam olması gerekenden uzun olmuştu. Bu yüzden sabah uyanırken yine zorlanmıştım. Abim hasta olduğu için annem işe tek gitmişti. Ben de evde ona bakacaktım. Mutfakta ayak üstü bir şeyler atıştırdıktan sonra evi toplayıp temizledim. Annem titiz biri olduğu için temizliğe dikkat ediyordum. Onun kadar beceremesem de elimden geleni yapıyordum işte. Abim uyanana kadar evi silip süpürdüm.

"Gülce?"

Abimin kısık kaba çıkan sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Şifayı fena kapmıştı.

Odasına girdiğimde "Koca bebek," diye seslendim. "Hasta mı oldun sen?"

"Bağırma kızım, başım çatlıyor zaten. Su getirsene bana."

Yanına gidip elimi alnına yerleştirdim. Ateşi de vardı biraz.

"İlaç içmen lazım ama aç karnına olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Canım bir şey istemiyor."

"Yemek yemezsen ilaç da içemezsin."

Gözlerini kapatmış ağır ağır nefes alıyordu.

"Tavuk çorbası?" diye önerdim.

"Tamam, şimdi su getir."

Mutfağa gidip koca bir bardak su aldıktan sonra yanına gittim. Yarı baygın uyuyordu.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?"

Doğrulup elimdeki bardağı aldı. "Hiç uğraşamam hastaneyle falan."

Suyu içtikten sonra bardağı elinden aldım. Tekrar yatağa girip gözlerini kapatmıştı. Kolay kolay hasta olmazdı ama olunca da çok ağır geçiriyordu. Bir de inatçıydı doktora gitmek konusunda onu kimse ikna edemezdi.

Mutfağa girip dolaptan tavuğu çıkardım. Haşlanması için tencereye koyarken evde sarımsak olmadığı aklıma geldi. Ellerimi yıkayıp anahtarı aldım. Komşudan isteyecektim. Evin karşısına geçtiğimde Lütfiye teyzelerin kapısını çaldım fakat açan olmadı. Evde yoktu anlaşılan.

"Gülce, Lütfiye kardeşine gitti."

Başımı kaldırıp Nazgül teyzeye baktım. Sancak'ın annesiydi. "Öyle mi?"

"Geç gelir o, bir şey mi oldu?"

"Yok da sarımsak isteyecektim."

Nazgül teyze ile Lütfiye teyzenin evi yan yanaydı.

"Gel, bizde var."

Pek gidip gelmezdik birbirimize. Bu yüzden bu teklif beni biraz germişti. Eh bir de Sancak vardı tabii... Geri geri giden adımlarımla

evlerine gittiğimde kapı açıktı.

"Nazgül teyze?" diye seslendim.

"İçeri gel kızım."

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra sese doğru yürüdüm. Nazgül teyze salonda duruyordu. Gözünde gözlükleriyle telefona bakıyordu.

"Kızım şu Meltem'in numarasını da Ayşe'ye atsana. Bir türlü beceremedim."

Telefonu elinden alıp dediğini yapmaya başladım.

"Ben de kilerden sarımsak alıp geleyim."

Ayşe'nin numarasını bulup dediği kişiyi attığımda Sancak'ın "Anne," diye seslendiğini duydum. "Anne tişörtlerim nerede benim? Bir saattir bulamıyorum hiçbirini."

Salona girdiğinde benim elimde telefon, onun üstü çıplak bir şekilde karşımda duruyordu. Hangimiz daha çok şaşırdık, bilmiyordum. Onu karşımda göğsü çıplak bir şekilde görmeyi beklemiyordum. O da beni salonlarının ortasında görmeyi beklemiyordu.
Elini ensesine yerleştirdi. Kaslı kolu bakış açıma girdi. Şey... kolu belim kadar mıydı yoksa bana mı geliyordu? Ama yapma vicdansız, yanarız... Geniş seyrek tüyleri olan göğsü yeterince dikkat dağıtmıyormuş gibi kocaman olan kaslı kolu şimdi ortaya çıkmıştı. Gözlerimi hızlıca kaçırdım İlk defa erkek görmüş gibi tepki vermeyi bırakmazsam kendimi salonun ortasında tekmeleyecektim.

"Sarımsak almaya gelmiştim de."

"Ben de tişörtlerimi arıyordum."

İkimiz de saçmalıyorduk.

"Anladım," diye geveledim. Yanakları mı kızardı onun? Ay kızardı, benimki de kızarmaya başladı.

Boğazını temizlediğinde nereye bakacağımı şaşırmıştım. Ben de yüzüne baktım, gözlerinin içine. Zararsız bölge seçmek istemiştim ama çok fena yanılmıştım. Göl yeşili gözleri bir bataklık gibi beni içine içine çekiyordu. Çırpınsam daha çok batıp kalacağımı bildiğim ve daha dün gece keşfettiğim bir bataklıktı bu. Bana hep böyle mi bakıyordu? Bunu ancak şimdilerde görecek kadar kör müydüm yoksa o iyi bir oyuncu muydu?

"Bu akşam," dedi yavaşça. "Gelecek misin?" Sesi kısık sorusu tedirgindi. Alacağı cevaptan korkar gibi...

"Bilmiyorum" deyip sustum. Henüz bir karar verememiştim ki!

"Ay buldum sonunda."

Mutfaktan çıkan Nazgül teyzenin sesini duyunca rahat bir nefes aldım.

O sırada Sancak "Anne tişörtlerim nerede? Dolaplar neden bomboş," diye söylendi. "Bir saattir sesleniyorum cevap da vermiyorsun."

"E ütülemek için giysi odasına koydum oğlum."

Gözlerimi yere indirip ona bakmayı kestim. Nazgül teyzenin oğlu kıymetliydi. Yanlış falan anlardı hiç uğraşamazdım onunla.

"Odana git hadi, çıplak dikilme salonun ortasında."

"E senin yüzünden, bir tane bile tişört bırakmamışsın."

"Ben oğlum ütüsüz giymesin diye düşünüyorum gördüğüm muameleye bak."

Tam bir klasik anne oğul kavgasının ortasında kalmak üzereydim. "Ben sarımsakları alayım."

Araya kaynayıp Nazgül teyzeye doğru ilerledim. "Numarayı da gönderdim."

"Sağ ol Gülcecim."

"Gideyim ben artık."

Sancak üstünü giymek için yanımızdan ayrılmıştı.

"Kurabiye yapmıştım, yemeden göndermem." Kadın da annemi abimi sevmezdi, bunu da belli ederdi. Bana ise hep çok iyi davranıyordu. Çok enteresan.

"Abim hasta, ona bakmam lazım. Başka zaman olsa?"

"Alperen hasta mı?"

Üstünü giyen Sancak sormuştu. "Evet, üşüttü sanırım."

"Tamam o zaman başka sefere."

"Anne ben de çıkıyorum, gelirim yemeğe."

Kapıya yöneldiğimde o da arkamdaydı. Böyle yakın olunca dengem biraz bozuluyordu. Belli etmemeye çalışarak kapıyı açtım ve parmak arası terliklerimi giydim. Şıpıdık sesler eşliğinde bahçeden çıktığımda arkamdan geliyordu.

"Görüşürüz," diyerek yanından ayrılacağım sırada adımı seslendi.

"Gülce?"

Yürümeye devam ederken başımı çevirip ona baktım.

"Alperen kötüleşirse ara beni, hastaneye götürelim. Ağır geçirir o gribi."

İşte bunu bilecek kadar yakınlardı, bir zamanlar.

"İkna olmaz ki."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ inatçı desene."

"Hem de nasıl. Hastane adını duyunca bile çıldırıyor."

Aslında onu ikna etmenin bir yolu vardı. Nisan'a mesaj atmak yeterdi.

"Gelip konuşmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an iyi, kötüleşirse eğer ararım seni."

"Tamam o zaman."

"Görüşürüz," dediğimde "Seni bekleyeceğim," dedi aniden. "Bu gece, gelsen de gelmesen de ben bekleyeceğim." Ve sonra o yanımdan ayrıldı. O an verdim kararımı. Sancak bilmese de o buluşmaya gidecektim. Bunun yanlış mı doğru mu olduğunu bilmeden yapacaktım.

"Ben geldim."

Abimden ses gelmeyince uyuduğunu anlamıştım. Mutfağa geçip ona çorba hazırladım. Kafam o kadar doluydu ki hiçbir şeye yoğunlaşamıyordum. Zaman da bir türlü geçmiyordu. Bu yüzden akşam için yemek yaptım. Sonra abime bakmak için odasına gittim. Derin bir uykudaydı.

"Abi," diye seslendim. "Çorba içip ilaç alman gerekiyor."

Gözlerini zor da olsa araladı. "Her yanım ağrıyor," diye sızlandı. Sesi iyice kötüleşmişti. O kalkarken ben de çorbayı kaseye doldurup getirdim.

"Gel bakalım koca bebek."

"Şöyle seslenme elimin tersindesin bak."

Ensesine ufak bir tane patlattım. "Teşekkür edeceğine dediğine bak."

"Bak kolumu kaldıramıyorum zaten, uğraşma benimle."

Hasta olduğunda huysuz ve çekilmez olduğundan bahsetmiş miydim?

"Aman ya n'apıyorsan yap."

Onu çorbasıyla bırakıp mutfağa geçtim. Yemeğe baktıktan sonra ilaçlarını ve bir bardak suyu aldım.

"Çorba bitince ilaçlarını al ve uyumaya devam et." Uyuduğunda daha sevimli oluyordu.

"Öyle yapacağım zaten."

Kasenin yarısını ancak içmişti. İlaçlarını aldıktan sonra ben tepsiyi aldım o da tekrar yatağa girdi. İnleye inleye şikayet ederken onu odada bıraktım. Ay tam bir nazlı bebeydi şu an. Videoya çekip Nisan'a atmamak için kendimi zor tutuyordum. Mutfağı toplayıp fırını kapattıktan sonra odama geçtim. Fakat zaman bir türlü geçmiyordu. Laptoptan dizi açıp izlemeye başladım. Aklım akşamda olduğu için pek bir şey anlamıyordum. Bölüm bittiğinde yerimden kalktım o sırada Başak aradı.

Telefonu hoparlöre verip üstümü giymeye başladım. Başak'ın konuşmasına fırsat vermeyip "Sancak'la buluşacağım Başak," dedim yüksek sesle. Başak tepkim karşısında kıkırdadı.

"Abi demeyi de bırakmışız. Oldu bu iş oldu."

Gözlerimi devirip sütyenimin kopçasını taktım ve evdekilerin dikkatini çekmemek için düz beyaz bir tişört giydim.

"Abartma Başak."

Kot şortumu giydiğimde "Parfüm falan sık bolca," diyordu.

"Tamam hadi kapatıyorum gitmeden önce bir şeyler yiyeceğim."

Telefonu kapattığımda kapı sesi duydum. Abimin telefon konuşmasını duyup duymadığından endişelenerek odamdan çıktığımda ev boştu. Kapıya koşup açtığımda sporlarının ipini bağlıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Nisan aradı, yanına gideceğim."

"Ama hastasın?"

Başını kaldırıp solgun yüzüyle baktı. "İlaç iyi geldi. Bir saate gelirim. Anneme çıktığımı söyleme."

O gidince mutfağa gidip bir şeyler atıştırdım. Gergin olduğumda acıkırdım ben. Az önce yaptığım yemeği yediğimde tadını aldığım pek söylenemezdi ama yemeye devam ettim. Sonra odama geçip etrafı bir kez daha topladım. Düşünmemek için her şeyi yapıyordum ama aklım sürekli ona kayıyordu. Beni kucaklayışı ve sırtıma krem sürdüğünde hissettiklerim, itirafları, buluşma teklifi... hiçbirini aklımdan çıkaramıyordum.

Başak gerçekten haklı mıydı? Ya gerçekten de bana karşı hisleri varsa...

O zaman ne yapacak ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Çünkü uzun zamandır gözüm derslerimden başka bir şeyi görmüyordu. Sıkıntılı bir nefes aldığımda saçlarımı düzleştirdim ve yatağıma oturdum. Ama zaman geçmiyordu. Anneme Başak'a gideceğime dair mesaj atıp evden çıktım ve kaleye giden yola yöneldim.

Bisikletimi oyalanarak sürsem de kalbim hızlanmaya başlamıştı. Kaleye vardığımda temiz havadan derin nefesler aldım. Fakat gözlerimden silinmeyen gözleri, sakinleşmeme engel oluyordu. Kolumdaki saate baktım. Sekiz olmuştu. Her an burada olurdu. Gergin adımlarla yürürken sık sık nefes alıp veriyordum. Fakat tüm sakinleşme çabalarım boşunaydı. Çünkü geçen zaman haricinde değişen bir şey yoktu. Zaman geçti ama *Sancak gelmedi.* Gelsen de gelmesen de *seni bekleyeceğim* diyen adam gelmedi.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama içimde yeşeren çiçeklerin solup dökülmesine yetecek kadar bir vakit geçirdiğimi biliyordum. Saat sekiz buçuk oldu, saat dokuz ama o gelmedi. *Kandırılmıştım* . Saat dokuzu geçtiğinde eve gitmem gerekiyordu ama hayal kırıklığı bir zehir gibiydi ve kanıma karışmıştı. Hareket etmeme dahi izin vermiyordu. Saat onu bulduğunda derin bir nefes alıp ayağa

kalktım. Burada daha fazla oturamazdım. *Kandırılmıştım* nedenini bilmiyordum ama olan buydu.

Bana yalan söylemişti.

Sulanan gözlerim kırpıştırdım. Ağlamayacaktım. Evime gidip bugün hiç yaşanmamış gibi yapacaktım. Sancak Erkuran da benim hayatımda abi sıfatıyla kalmaya devam edecekti. Kendi kaybetmişti. Eve doğru bisikletimi sürerken hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakmıştı. Ta ki telefonum çalana kadar...

Yolun ortasında durdum. Başak arıyordu.
"Gelmedi Başak." Telefonu açar açmaz kullandığım ilk cümle buydu. Of aptal gözyaşları! Gözlerimi kırpıştırıp onları geri göndermeye çalıştım.

"Gülce gelmez tabii olanları duymadın mı?"

Adımlarım aniden durduğunda bu defa hissettiğim şey korkuydu.

"N'oldu?"

"Sancak abiyle babası çok fena kavga ettiler."

"Nasıl? Ne zaman?"

"İki saat olmuştur. Çok büyük kavgaydı. Resmen adayı ayağa kaldırdılar. Sonra da Sancak abi bavulunu alıp evi terk etti."

Ve Sancak Erkuran o akşam, doğup büyüdüğü Bozcaadadan gitmişti.
Öylece ...
Tek bir açıklama dahi yapmadan.

•

Sancak'ın giderken kalbimizi de yanında götürmesi yok mu...

Kitabımızın geçmiş kısmı bu bölümle beraber bitmiştir. Bundan sonra günümüzden devam edeceğiz□□

Alıntı ve bilgi için instagram umrantn

8. BÖLÜM GEÇEN ZAMAN

Keyifli okumalar dileriim

Sınır 250 yorum

Müslüm Gürses Nilüfer

İki Buçuk Yıl Sonra

"Gülce, eve ne zaman gelmeyi planlıyorsun?"

Telefonu açar açmaz annemin kullandığı ilk cümle bu olmuştu.

"Ben de iyiyim anne, teşekkür ederim." Göz devirerek verdiğim cevaptan sonra iç geçirdi.

"Başak'ın nişan günü geleceğim."

"Öncesinde gelemez misin?"

"Tez ödevim ilgilenmem lazım. Gelibolu'ya gideceğim. Gelemem." Üniversite derslerim bu sene çok yoğundu. Bozcaada'ya geçen seneden beri eskisi kadar gidemiyordum ve annemin hoşuna giden bir durum değildi. Fakat yapacağım bir şey yoktu. Hem çok da güzel anılarım yoktu oralarda. Bu yüzden ne kadar az gitsem benim için o kadar iyi oluyordu.

"Tamam, görüşürüz." Yanıtımdan memnun olmadığını düşen sesinden anlasam da bir şey demedim.

Telefonu kapattıktan sonra Başak'a döndüm.
Yarın akşam en yakın arkadaşımın nişanı vardı. Bunu düşününce bile

ağlayasım geliyordu. Hem çok üzgün hem çok mutluydum. Çünkü evlendiği zaman eskisi kadar sık görüşemeyecektik, kardeşimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Fakat sevdiği adamla nişanlanıyordu, bu yüzden onun adına mutluydum. *Fatih onu üzebilir.* Yattığı yerden kafasını çıkaran endişelerimi anında susturdum. Başak onu yıllardır seviyordu, Fatih aşkını fark edip ona karşılık vermişti ve nihayet evlilik için ilk adımı atıyorlardı. Eski çapkın Fatih yoktu. Hem o zamanlar çok gençti. En azından Başak öyle söylüyordu. Korksam da Başak'a güveniyordum ve kararına saygı göstermem gerektiğini biliyordum. Akıllı bir kızdı ve bile isteye yaş tahtaya basmazdı. Yani umarım basmazdı.

"Sen şimdi gerçekten nişanlanıyor musun?"

Başını telefondan kaldırıp bana baktı. "Hem de iki gün sonra."

Gözlerim dolduğunda alt dudağımı büktüm.

"İnanamıyorum."

"Bende," diye kısık bir çığlık attı. Her şey bu yıl içinde olmuştu. Fatih ile önce flörtleşip sonra ciddi bir ilişkiye başlamışlardı. Sonrasında da tatlı bir evlenme teklifi şimdi de nişan.

"Sıra sana geliyor biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Ben almayayım kalsın." O taraklarda hâlâ bezim yoktu. Bunda beni sürekli kısıtlamaya çalışan annemin etkisinin olduğunu biliyordum. Şimdilerde eskiye oranla daha serbest bıraksa da zamanında bilinçaltıma kazıdığı şeyler yüzünden erkeklere güvenmiyordum. Bu durumun değişeceğine de pek ihtimal vermiyordum.

"Ali nasıl peki?"

İmalı sorusu üzerine çaydan bir yudum aldım. Başak ile kahvaltı yapmak için buluşmuştuk. Daha buradan Gelibolu'ya gidecektim.

"Bilmem Başak, iyidir heralde."

"O çocuk gerçekten bir şansı hak ediyor."

Ali sınıftan arkadaşımdı. Bana karşı olan hislerini gizleme gereği duymamıştı. Ama aynı durum benim için geçerli olmadığı için aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyordum.

"İstemiyorum. Ona karşı hislerim o kadar kuvvetli değil."

Başak uzanıp elimi tuttu. "Çünkü kendine izin vermiyorsun. Biraz salsan aslında."

Cevap vermedim. Böyle gayet mutluydum. Tadımın kaçmasına neden olacak şeyler istemiyordum.
Telefonum çaldığında Vildan'ın aradığını gördüm.

Gelibolu'ya onlarla beraber gidecektim. "Vildan'lar geldi sanırım." Telefonu açtığımda çayımdan son yudumu alıyordum.

"Geldik biz Gülce."

"Tamam geliyorum."

Ayağa kalktığımda Başak'la birbirimize sarıldık. Bugün alışverişe çıkıp son eksiklerini alacaktı.

"Her şeyin fotoğrafını istiyorum tamam mı?"

"En ufak şeylerin bile fotoğrafını atıp fikrini alacağımı biliyorsun Gülce."

Yanağını öpüp yanından ayrıldım. Yıllar ikimizin arkadaşlığını değiştirmemişti ve bunun için çok mutluydum. Başak ciddi ilişkisi olmasına rağmen beni hiçbir zaman ikinci plana atmamıştı. Bu konuda gerçekten şanslıydım. Arkadaştan öteydi benim için kızkardeşim sayılırdı.

Feribotun kalkacağı yere yakın olduğum için kısa sürede varmıştım. Gözlerim etrafta gezindiğinde Vildan'ı gördüm. Geçenlerde boyadığı küllü kumral saçları güneşin altında parlıyordu. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde o da beni görmüştü. Birbirimizle sarıldığımızda "Ekim ayındayız ama hava hâlâ sıcak," diye yakındı. Sıcağa hiç gelemiyordu.

Geri çekilirken gözlüklerimi taktım. "Sıcak neyse de nem fena."

Saçlarımı sabah düzleştirmiş olsam da nem yüzünden kabar kabar olmuştu.

"Hoş geldin Gülce."

Vildan'ın yanında duran sevgilisi Çınar'a elimi uzattım.
İkisi birbirine yakışan bir çiftti. Vildan kumral teni, açık kahverengi saçları, yuvarlak yüzü ve minyon olan fiziğiyle çok tatlı bir güzelliğe sahipti. Çınar ise onun tam aksiydi. Kelimenin tam anlamıyla kocamandı. Vildan'ın 1.55 olan boyu Çınar'ın 1.85 olan boyu ve iri bedeninin yanında çok narin kalıyordu. Çınar daha esmer ve sert yüz hatları olan biriydi. Konuşana kadar görüşünün sertliği biraz göz korkutabiliyordu. Fakat o kadar kibar ve düşünceli biriydi ki konuştuğu an bu korku kayboluyordu.

"Hoş buldum, hadi gidelim."

Kısa bir yolculuk bizi bekliyordu. Feribottan indiğimizde sadece 25 dakika içinde Gelibolu'ya ayak basmıştık. Çanakkale ile Gelibolu arasının bu kadar olması çok iyi olmuştu. En azından zamandan tasarruf yapmamızı sağlamıştı.

"Şuradaki taksiye binelim."

Çınar'ın gösterdiği taksiye doğru ilerledik. Tez ödevimiz için buraya gelmiştik.

"Abi bizi karargaha götürsene."

Çınar taksiciye yolu tarif ederken ben de camdan etrafa baktım.

Yaşadığım yere yakın olsa da Gelibolu'ya hiç gelme fırsatım olmamıştı.

"Güzel şehirmiş," diye mırıldandım.

Ödevimizin konusu Doğu'da ve Batı'da askerlik yapan askerlerin psikolojik durumlarının arasındaki farkı incelemekti. Vildan'ın Kars'ta askerlik yapan abisi sayesinde geçtiğimiz aylarda Doğu'da olan incelemelerimizin büyük bir kısmını halletmiştik. Şimdi ise sırada Batı'da yaşayan askerler vardı. Vildan'ın sevgilisi Çınar burada devreye girmiş ve Gelibolu'da tanıdıklarının olduğunu söyleyerek bizi buraya getirmişti. En azından bu defa evime yakın olacaktım.

"Şu ödevi bi bitirelim, başka bir şey istemiyorum."

Vildan'a hak versem de daha yolumuz uzundu. Ödevin aşamaları, düzenlemeleri ve sunumu vardı. Her şeyin güzel olması gerekiyordu çünkü sonrasında yüksek lisans için başvuru yapacaktım. Taksi durduğunda beraber indik. Çınar'ın bizim için ayarladığı ziyaretçi yaka kartlarıyla beraber içeri girebilmiştik. Üsteğmen eşliğinde birkaç askerle görüşecektik. Hafta sonu olduğu için etraf sakindi. Çınar'ın dediğine göre birçoğu çarşı iznindeydi.

"Şöyle gelin." Karargahın içine girdiğimizde üçümüz yan yana yürüyorduk. Yeni insanlarla tanışmak her zaman gerilmeme neden oluyordu. Okuduğum bölüm gereği sık sık bu durumla karşılaşacak olsam da bir türlü alışamamıştım. Çınar telefonunu çıkarıp burada tanıdığı adamı aradı. "Serkan biz geldik."

"Çınar," diye seslendi biri. Arkamızı döndümüzde Çınar telefonu kapattı.

"Kardeşim."

İkisi birbirinize sarıldıktan sonra Çınar bize döndü. "Serkan, sana bahsettiğim arkadaşlarım. Vildan ve Gülce."

Serkan uzun boylu, kalıplı esmer bir adamdı. Sakalsız yüzünde oluşan

kibar bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz," deyip elini uzattı. Sırayla el sıkıştık.

"Düz ilerlemeye devam edelim."

Serkan'ın bizi yönlendirdiği odaya girdiğimizde henüz kimse gelmemişti.

"Arkadaşlar birazdan gelirler. Oturun siz."

Gösterdiği masaya ilerleyip sandalyeye oturduk.

"Yorulmuşum," diye mırıldanan Vildan'a baktım.

"Sabah da çok erken uyandık." Sözümü bitirmemle esnemem bir oldu. Telefonuma bildirim gelince çantamdan çıkarıp baktım.

Başak: Hangi ayakkabı? Acil seç!!!

Attığı seçeneklere baktıktan sonra gümüş rengi olana geri bildirim yaptım.

Gülce: Kesinlikle bu.

Başak: Sen mükemmel bir arkadaşsın.

Bu süreçte elimden geldiğince yanında olmaya çalışıyordum. Çıkartma attığım sırada kapı açıldı ve içeriye birkaç asker girdi. Vildan ile beraber ayağa kalktık. Üstümü düzeltirken Vildan'ın ardından masanın arka kısmından çıktım ve başımı kaldırdım. İçeriye son giren asker üniformalı adamı da o an gördüm. Bir akşam benimle buluşmak istediğini söyleyen ve buluşma günü kayıplara karışan, yaklaşık olarak iki buçuk yıldır görmediğim adamla aynı kişiydi: *Sancak Erkuran.* Kalbimde ince bir sızı belirdi. Başını kaldırıp bana baktı, yıllar sonra göze göze geldik. Gerçekten de oydu. Kalbimdeki sızı biraz daha derinleşti.
Beni fark ettiğinde attığı adım aksarken gözleri irileşmişti. Yüzündeki

şaşkınlığın yüzümdeki ifadenin yansıması olduğundan emindim. Geçmiş bir an zihnimde şimşek gibi çaktı.

"Öylece nasıl gidebilir?" Kafam o kadar karışıktı ki ne düşüneceğimi şaşırmıştım. "Buluşmak isteyen oydu. Bir açıklama yapma gereği duymadan öylece..."

"Öylece değil Gülce," dedikten sonra yanıma oturdu. "Bilmediğimiz şeyler varmış."

Başımı ona doğru çevirdim. Öfkeli miydim? Üzgün müydüm? Ne hissediyordum? Kalbimde bir tabaka gibi biriken bu hislerin adı neydi? "Neymiş o bilmediğimiz şeyler Başak?" Duygudan yoksun sesim o kadar boştu ki bir an kulağıma yabancı geldi.

Başak sıkıntıyla ofladı. "Annem anlattı bana da. Meğer Sancak abi," deyip duraksadı. Sabrımın son sınırlarıyla "Devam et," dedim. Artık belirsizlik istemiyordum.

"Sancak abi meğer Kara Harp Okulundan mezunmuş. Herkesten gizlice orada okumuş."

Kara Harp Okulu mu?

"O a-asker mi?"

Babamdan sonra asker kelimesini öyle kolay söyleyemezdim. Bir el boğazımı sıkardı. O kadar çok sıkardı ki göğsüm tıkanır, nefes alamazdım.

"Evet, öyleymiş ve kimseye söylememiş. Bunca yıl herkesten gizlemiş."

Konuşmadan önce yutkundum. "Neden?"

"Ne babası ne annesi istemiyormuş. Seninle buluşacakları gün nasıl olduğunu bilmiyoruz ama gizlediği her şey ortaya çıkmış. Babası da delirmiş tabii. İstifa edeceksin demiş."

Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüştü sanki.

"Kabul etmemiş. Bir sürü bağırış çağırış derken babası evlatlıktan reddederim seni demiş."

Sancak'ı biraz tanıyorsam kanı dökülse geri adım atmazdı.

"Susmuş. Sonra da valizini toplayıp çekmiş gitmiş."

Çekmiş gitmiş. Öylece. Arkasından söz verdiği kimse yokmuş gibi.

"Asker yani."

"Evet o da baban gibi," dedi yavaşça Başak. "Asker."

Göğüs boşluğuma ince bir kesik atıldı. Ve orası Sancak'ı hatırlayacağım her an sızlayacaktı. O günden sonra Sancak Erkuran benim kalbimde tatlı bir anı olmak yerine *ince bir sızı* olarak kalacaktı.

Evden neden gittiğini bildiğim için onu karşımda bu şekilde gördüğümde şaşırmamalıydım. Ama şaşırmıştım. O kadar çok şaşırmıştım ki! Kamuflaj kıyafetinin içinde en son gördüğümden daha heybetli bir şekilde dikiliyordu. Saçları yine kısacık kesilmiş, yüzü sinek kaydı ve teni güneşten ötürü yanıktı. Tek değişmeyen şey gözleriydi, belki de bakışları. Göl yeşili gözlerine zaman değmemişti. *Bi onlara değmemişti.*

"Size bahsettiğim arkadaşlarım. Vildan Saygın ve Gülce Şafak."

Çınar'ın sesiyle beraber bakışlarımı ondan ayırdım. Vildan sırayla odada bulunanların elini sıktı. Aynı zamanda Çınar bize odadaki askerleri tanıtıyordu ama hiçbir şey duyduğum yoktu. Kulaklarım uğulduyordu. Bunca yıl sonra neden şimdi, burada? Başak ve Fatih'in nişanında görürüm diyordum ama burada değil. Şimdi olmaz.

"Ve Üsteğmen Sancak Erkuran."

Üsteğmen olmuş.... **Boğazıma bir düğüm daha atıldı. Ama hiçbir şey yokmuş gibi odadaki askerlerin elini sıkmaya devam ettim. Sonra onun önünde durdum.**

Elimi uzattım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Elimi tuttuğunda gözlerini görmek istedim. Belki bakışlarından ne düşündüğünü anlardım. Yıllar önce sözünü tutmayan adamın ne düşündüğü bu saatten sonra önemli değildi. Bunu biliyordum ama yine de görmek istedi m . Fakat gözlerinde öyle büyük bir şaşkınlık vardı ki geri kalan bütün duyguları silip atmıştı.

Elini uzattı. "Hoş geldiniz." Ses tonu öncesine göre daha sertti.

Hayatımızın büyük bir kısmını beraber geçirmiş olsak da şu an iki yabancıdan bir farkımız yoktu.

Mesafeli bir sesle "Hoş bulduk," deyip uzattığı elini tuttum. Sıcak avucundaki nasırlar tenime battı. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini başka bir duyguya bıraktığına da o an, elim elindeyken şahit oldum. Özlem miydi? Gözünü kırptı tüm duygular hızla kayboldu. En az benim kadar boş bakıyordu. Bir zamanların aksine iki yabancıydık işte. Oysa çocukluğumun anıları saklıydı gözlerinde. Elimi de gözlerimi de ondan çektim. Bizden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Açıklama yapma gereği dahi duymadan giden adam için fazla derin düşünüyordum. Ona arkamı dönüp kalktığımız sandalyeye oturdum. Vildan da hemen yanındamdaydı. Dosyadaki kağıtları çıkarırken bana doğru eğildi.

"İyi misin? Rengin soldu."

"Sanırım şekerim düştü."

Endişeyle yüzüme bakıyordu. Vildan biraz evhamlı biriydi. Bu yüzden bu durumu abartacaktı. Elini tutarak "Merak etme, iyiyim," diyerek sakinleştirmeye çalıştım.

Sonrasında laptopu çantadan çıkardım. Çınar ve Vildan askerlerle

konuşurken ben de bilgisayarı açıp uygulamaya girdim.

"Öncelikle sizlerle paylaşmak istediğimiz bir anket var, telefonlarınızdan bunu doldurmanız gerekiyor. Toplu olarak atılması adına grup kurarak ilerlemeyi öneriyoruz. Sizin için de uygun mudur?"

Vildan'ın açıklaması üzerine Sancak cevap verdi. "Sizin için nasıl kolay olacaksa öyle olsun."

"O zaman ben grubu kuruyorum." Çınar sözleri ardından telefonunu çıkarıp hepimizi ekleyeceği grubu açtı. Ben de linkleri ayarlayıp web üzerinden whatsapp uygulamasına girdim. Bir an önce işimi bitirip Başak'ı aramak ve olanları anlatmak istiyordum. Ama önceliğim ne yazık ki ödevdi. Çınar grubu açınca linki attım.

"Anket sonrasında bireysel görüşmelerimiz olacak. Öncelikle üsteğmenim sakıncası yoksa ilk sizinle görüşmek isteriz. Pazartesi günü uygun mudur?"

Vildan durumu gayet güzel idare ettiği için benim sessizliğim göze batmıyordu.

"Uygundur."

Onlar konuşurken Başak'ın adına tıkladım.

Gülce: Başıma gelenlere inanamayacaksın.
Başak: Ne oldu?

Tabii ki anında görmüştü.

Gülce: Müsait olunca arayacağım. Telefonunu açık tut.

"Biraz daha iyi misin?"

Vildan'ın sorusu üzerine ekranı kapattım. "Daha iyiyim. Gece

uyuyamadım ondan sanırım."

"İstersen sen git, benle Çınar hallederiz. Ama seni tek göndermeye de içim el vermez ki. Çınar da gelsin seninle."

Vildan her zaman böyle ince düşünceliydi. Onda en sevdiğim huylardan biri buydu.

"İyiyim ben, merak etme. Kötü olursam giderim."

"Öyle diyorsan," dese de sesi ikna olmuş gibi değildi.

Tekrar ekrana döndüğümde gözlerim odada gezindi.

Sancak ile beraber dört asker vardı odada. Hepsi telefonlarına baktığı için onları rahat rahat inceleme fırsatım olmuştu. Biri bizi koridorda karşılayan Serkan'dı. Yanında oturan adam sarı saçlı ve onlara göre daha az kalıplıydı. Telefonunu Serkan'a gösterdi. "Bu soruyu n'aptın?"

"Kopya yok lan, önüne dön Murat."

Adının Murat olduğunu öğrendiğim adam önüne döndü. Diğer adam onlardan uzak oturmuş sessizce sorulara bakıyordu. Serkan gibi esmerdi o da.

"Çay ya da kahve ister misiniz?"

Çınar'ın sesini duyunca ona döndüm. "Su olabilir," dedim. İçim kurumuş gibiydi.

"Alıp geliyorum."

"Ben de seninle geleyim, lavaboya uğramam lazım," dedikten sonra ayağa kalktım.

"Seninle geleyim mi?"

"İyiyim Vildan, merak etme."

Çınar ile beraber yürürken üstümüzdeki gözleri hissetsem de karşılık vermedim. Odadan çıktığımızda nihayet rahat bir nefes alabilmiştim. Boğulacak gibi olmuştum orada. "Gel önce sana lavaboyu göstereyim."

Beraber yürüdüğümüzde Çınar yan gözlerle bana baktı. "Ali ile konuştunuz mu?"

"Dünden beri konuşmadık. Neden ki?"

"Nişana gelecekmiş. Başak onu da çağırmış."

Ulan Başak... Ali ile aramızı yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Gösterirdim ama ona ben.

"Haberim yok."

Çınar sessizce güldü. "Ali sanırım tepkinden çekindi."

Gözlerimi devirdim ve cevap vermeden lavaboya girdim. Telefonumu çıkarıp Başak'ı aradım.

"Anlat hemen n'oldu?"

"Başak onu gördüm, burada."

"Anlamadım? Kimi gördün?" Dışarda olduğu için kalabalık sesler geliyordu.

"Sancak," deyip sustum.

"Oha! Şaka mı yapıyorsun?"

Sırtımı kapıya yasladım. "Keşke şaka olsaydı."

"Sen ciddisin."

"Keşke olmasaydım."

Onu bir gün göreceğimi biliyordum ama nedense çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"N'aptınız peki?"

"Hiçbir şey, iki yabancı gibiydik."

"Başak şu mağazaya da bakalım."

Annesinin sesini duyunca "Neyse kapatayım ben, akşam konuşuruz," dedim.

"Akşama kadar dayanamam ben Gülce."

"Dayanırsın dayanırsın. Hadi görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi yıkayıp ensemi ıslattım. Makyaj olduğu için yüzümü yıkayamıyordum. Aynaya bakarken ofladım. Bu ödev yüzünden onu görmek zorunda kalacaktım. Buna neden bu kadar takılıyordum ki? Artık benim için bir şey ifade etmiyordu. O köprünün altından çok sular akmıştı. Bunun farkında olsam da damağıma yayılan acı bir tat vardı. Derin bir nefes alıp lavabodan çıktım. Anket bitince gidecektik ve bir sonraki buluşmaya kadar kendimi toparlayacak zamanım olacaktı. Bu sayede profesyonelliği elimden bırakmayacak ve yıllar öncesinde kalmış anlamsız bir şeye takılıp kalmayacaktım.

Bu söylediklerim onu koridorda görene kadar işe yaramıştı. Adımlarım bir an aksadığında yürümeyi bıraktım. Sırtını duvara yaslamış beni bekliyordu. Başını kaldırıp bana baktığında zaman sanki bir an için yavaşladı. Orada durup sadece birbirimize baktık. Uzun uzun... Bir an yıllar hiç geçmemiş gibiydi. Sanki yine beraber büyüdüğümüz adada bir yerlerde karşılaşmıştık. Ama değildi işte. Yıllar geçmişti. İkimiz de çok değişmiştik. O bilmekten çok korktuğum bir hayatın tam

ortasındaydı. Eski Sancak yoktu tıpkı eski Gülce'nin de olmadığı gibi...

Sırtını yasladığı duvardan ayırdığında bacaklarım tekrar hareketlendİ. Ona doğru yürüdüğümde aramızdaki kısa mesafe bitmişti.

"Uzun zaman oldu." İlk konuşan o olmuştu. Saçımı kulağımın arkasına itelerken başımı aşağı doğru eğdim.

"Evet, üç yıl?"

Çenesini kaşıdı. "İki buçuk."

İki buçuk yıl olmuştu ve biz birbirimizden hiç haber almamıştık.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Aynı durum benim için de geçerli olduğu için gülümsedim. Bakışlarım üniformasının üstünde gezindi. "Ben de seni görmeyi beklemiyordum." Asker olduğunu bilmek ayrı kendi gözlerimle görmek çok ayrıydı.

Aramızda kısa bir sessizlik yaşandı. "Hiç konuşamadık seninle."

Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. "Konuşmamızı gerektiren bir şeyler olmadığı içindir."

Kelimelerim sertti ve bu sertliğin hedefi tam istediğim gibi hedefini bulmuştu. Derin bir nefes aldım. "İyi olmana sevindim."

"Gülce..." dediğinde geriye doğru bir adım attım.

"Sancak," dedim yavaşça. İstediği olmuştu artık ona adıyla hitap etmiyordum. Dedim ya zaman bizi çok değiştirmişti. Önceden ismiyle hitap etme düşüncesi bile kızarıp bozarmama neden olurdu. Şimdi ise basit bir isim gibi dökülmüştü adı dudaklarımdan. O kadar duygusuz bir tonda söylemiştim ki adını, dudakları tek çizgi halini aldı. Bundan hoşlanmamıştı ve bu benim çok hoşuma gitmişti. Yüzüme soğuk bir gülümseme yerleştirdim.

"Hoşça kal."

Arkamı döndüm ve bir yabancıymış gibi onu geride bıraktım. Yıllar anılarımızın üstüne basa basa geçmişti. Bende ona dair olan her şeyi birer birer silmişti. Onu aniden görmek hislerimin dengesini bozsa da bu geçici bir şeydi. Sancak benim için diğer herkes gibi olmuştu ve bunu o yapmıştı. İyi de olmuştu. Bu ikimiz için de en doğru olanıydı.

•

Ne demiş Müslüm babamız, zamanın eli değdi bize...

Sancak'ın hislerine geçen zaman pek değmemiş gibi ama neyse sustum ben ahsjsjs bunu gitmeden önce düşünseydii

Iletşim için instagram umrantn

9. BÖLÜM AY IŞIĞI

Keyifli okumalar dilerim

Sınır 250 yorum

•

Yaşlı Amca Yakamoz Güzeli

İlk kalp çarpıntısı ilk kalp kırıklığı... **Bunu bana Sancak öğretmişti. Oysa korkak biriydim ben. Kalbimin kırılmasından hep çok korkmuştum. Çünkü görmüştüm, annemin babamın ölümünden sonra nasıl kalp ağrısı çektiğine kendi gözlerimle şahit olmuştum. Bu yüzden saklamıştım kalbimi, herkesten koruyup esirgemiştim. Kaçmıştım hislerimden, kimse onları incitsin istememiştim. Ama tüm kaçışlarım bir gecede sona ermişti. Korkularım sınavım olmuştu. Sancak gözlerimin içine baka baka çok yoruldum dediğinde anlamıştım onu. O kaleye gittiğimde kalbimde yıllardır bastırdığım hislerin gün yüzüne çıkmasına bile izin vermiştim.**

Sonra gitmişti işte. Gidişi acıtmış nedeni mahvetmişti. O da babamın yolundan gitmeyi seçmişti. Bu onu gözümde daha yüce ve saygılı bir konuma koymuştu bu konuda yalan söylemeyecektim. Özellikle üniforma içinde görmek... bunun beni etkilemediğini söylesem yalan olurdu. Fakat bize dair hiçbir şeyin olmayacağını da acı bir şekilde kabullenmiştim. Çünkü annemi babamın mezarında ne hale geldiğini gördüğümde asker biriyle olmayacağıma dair kendi kendime verdiğim bir söz vardı. Babamın mezarında dört kalp gömülüydü annem ise 21 gram eksilmişti. Çünkü babamla beraber ruhunu da kaybetmişti.

Bunu kendime de ilerde olacak çocuklarıma da yapamazdım.

"İster misin?"

Başak'ın uzattığı paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına aldım. Kurbağa desenli ışıklı çakmağıyla sigaramı yaktı. Ara sıra ikimiz de içerdik. Derin bir nefes çektim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Alt dudağımı büktüm. "Her zamanki gibi... Belki biraz şaşkın. Onu, orada görmeyi beklemiyordum."

"Bu kadar mı?"

Başak'ların evinin balkonunda oturuyorduk. Hafif bir rüzgar esiyordu. Annesini yaptığı Türk kahvesinden bir yudum aldım.

"Bu kadar Başak, ötesi yok. Boşuna kurcalama aşkım."

"Bu hissiz, sessiz hallerin korkutuyor beni."

Sözleri üzerine gülüp sigaramı içmeye devam ettim. "Ne dememi istiyorsun ki? Olanların üstünden çok zaman geçti. Bir anlamı kalmadı."

Bakışlarını üstümde hissediyordum. Biten sigarasını kül tablasına bastırdı.

"Bana bak Gülce, kendini bile kandırabilirsin ama beni asla." Birbirimize dik dik baktık. Biriyle çok samimi olmanın bedellerinden biri buydu işte. Belli bir zaman sonra sizi kendinden daha iyi tanıyordu.

"Yüzleşme gecesi mi yapacağız Başak?"

"Aynen öyle yapacağız. Dökül şimdi."

Ben de sigarayı bırakıp kollarımı bağladım. "O zaman başla bakalım Başak Hanım, yarın nişanın var ama mutlu değilsin."

Kaşları çatıldı. "Saçmalama, heyecandan çıldırmak üzereyim."

Gözlerimi devirdim, yalan söylüyordu. Tepkim üzerine sıkıntıyla ofladı. "Sadece," deyip saçını kulağının arkasına iteledi.

"Sadece ne?"

"Korkuyorum." Aramızda kısa bir sessizlik yaşandığında devam etmesi için ona alan tanıyordum. "Gülce ben Fatih'i çok seviyorum, her şeyden herkesten hatta kendimden çok seviyorum."

Uzanıp elini tuttum. "Biliyorum."

"Ama korkuyorum." Gözleri uzaklara daldığında konuşmaya devam etti. "Beni üzmesinden korkuyorum. Herkese karşı inatla onu savunurken..." Tekrar bana baktığında gözleri dolmuştu. "Onu kaybetmeye dayanamam."

"Bitanem benim." Ellerini daha sıkı tuttum. "Yarın nişanlanıyorsunuz. Birbirinizi sevmeseydiniz böyle büyük bir adım atmazdınız. Onu kaybetmeyeceksin."

Başıyla onayladığında yutkundu. "Biliyorum sadece dediğim gibi boş bir korku. Bu aptal korku, heyecanımı da mutluluğumu da gölgeliyor."

"Korkma ve kötü düşünme. Her şey güzel olacak merak etme."

"Umarım," deyip iç çekti. Buna inanmadığını ve hâlâ korktuğunu gözlerinden görebiliyordum. Ama daha fazla üstüne giderek kötü hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden daha fazla yorum yapmadım. "Şimdi dökülme sırası sende."

Dün olanları düşünürken gözlerim uzaklara daldı. "Onun çocukluk aşkım olduğunu kabul ediyorum artık. Ama bu kadar ötesi yok. Bu yüzden ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece biraz kızgınım." Alt dudağımın kuruyan derisini çekiştirdim. "O gece bir açıklamayı hak ediyordum. En azından bir mesaj atabilirdi. Sonuçta numaram onda vardı."

"Bu konuda haklısın."

"Bu da bir şeyi değiştirmiyor. O kadar çok zaman geçti ki onunla olan kavgam bitti. Umarım güzel bir hayatı vardır." Gözlerim kolumdaki saate takıldı. "Saat geç olmuş ben kalkayım."

Ayağa kalktığımda Başak da doğruldu. "Bu gece gitmene izin veriyorum ama yarın gece buradasın."

"Herhalde kızım," dedim gülerek. "Nişan sonrası dedikodu gecesi yapacağız daha."

"Ben de seninle geleyim hava alırım."

Birlikte çıktığımızda kol kola girip çocukluğumuzun geçtiği Bozcaada'nın sokaklarında yürümeye başladık. Başak nişanının burada yapılmasını istemişti. Bu yüzden okuldaki işleri bitirip buraya gelmiştim. Nişan ardından teknede ufak bir kutlama yapılacaktı.

"Ay resmen evleniyorsun."

Başak eliyle ağzını kapattı. "Hem de Fatih'le şaka mı?"
Başımı iki yana doğru salladım. "İlk aşkımdı," dedi yavaşça. "Şimdi kocam olacak."

"Çok mutlu ol Başak. Onu uzaktan severken yaşadığın tüm üzüntülerden sonra o kadar mutlu ol ki o günler yok olsun."

Evin önüne gelmiştik. Başak uzanıp sarıldı. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim, iyi ki varsın."

"Sen de iyi ki varsın."

Başak...

Gülce yanımdan ayrıldığında derin bir nefes alıp gökyüzüne baktım. Aklım o kadar doluydu ki kalbimdeki heyecana gölge düşürüyordu. Yarın sevdiğim adamla nişanlanacaktım. Fatih, çocukluk aşkım. Yüzümde oluşan gülümseme rağmen kalbim korkuyla kasıldı. Bir aksilik çıkacak diye ödüm kopuyordu. Nedenini bile bilmiyordum, sadece korkuyordum. Gözlerimi kapattığımda sessizce dua ettim.

"Allah'ım n'olur bir aksilik çıkmasın. Onu çok seviyorum. Kaybetmeye dayanamam."

Kötü şeyler düşünmemem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi işte. Birini çok sevince imtihanın olurdu derler ve ben bundan çok korkuyordum.

Orada biraz daha durduktan sonra eve doğru yürümeye başladım. Aklım Fatih'de olduğu için biraz dalgındım. Bu yüzden bana doğru gelen Mert'i fark etmem biraz zamanımı aldı. Onu görünce durdum. En son ne zaman konuşmuştuk? Hatırlayamayacağım kadar uzun bir zaman olmuştu.

"Selam."

Durup başıyla selam verdi. Aradan geçen zaman bizleri değiştirmişti. Mesela bir zamanlar Fatih'le aralarından su sızmayan iki dostlardı, şimdilerde konuşmuyorlardı bile. Bunu bile bile "Yarın nişanımız var," dedim. "Gelecek misin?" Gelsin istiyordum çünkü ne olursa olsun bir zamanlar Fatih'in en yakını oydu. Benim için Gülce neyse Fatih için de Mert oydu.

Sorum üzerine bedeni gerildi. Mert esmer kalıplı bir çocuktu. Fatih'in aksine daha keskin yüz hatları vardı. "Yarın Çanakkale'ye dönüyorum. İşlerim var."

Mert iyi bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışıyordu. Derslerinde en başarılı olan o ve Sancak olduğu için şaşırmamıştım.

"Tek nedeni bu mu?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Ne duymak istiyorsun?"

Mert'de beni gıcık eden bir şeyler vardı. Şu alaycı bakışı mı yoksa yan gülüşü mü bilmiyordum. Kendinden başka kimseyi ciddiye almıyor gibiydi. Kollarımı önümde bağladım.

"Beraber büyüdüğün, bir zamanlar kardeşim dediğin adamın nişanında bulunacağını duymak istiyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Üzgünüm, bunları duyamayacaksın. Şimdi iyi akşamlar."

Yanımdan ayrılmak için hareketlendiğinde "Benim yüzümden mi?" diye patladım. Aylardır aklımı kurcalayan bir şeydi bu ve sonunda dilimden dökülmüştü. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?" Mert benden hoşlanmamıştı ve bunu hiçbir zaman gizlememişti.

"Sen ne alaka?"

"Sırf Fatih benimle olduğu için onunla olan arkadaşlığını bitirdin. Çünkü bana tahammül bile edemiyorsun. Bunu görüyorum," dedim ona doğru yürüyüp. "Yüzündeki ifadeden, bakışlarından, sesinden..."

"Evet aslında haklısın," dedi ani bir sinirle. "Sana tahammül edemiyorum. O kadar safsın ki." Saf kelimesini tükürür gibi kullanmıştı.

"Saf olduğum için mi? Ne tür bir manyaksın ya sen?"

Ofladığında ellerini cebinden çıkardı. "Doğru konuş."

"Yakın arkadaşın senin deyiminle saf birini sevdiği için ona düşman kesilmen de sence fazla değil mi?"

Alay dolu bir kahkaha attı. "Sana kendini fazla önemsiyorsun diyen oldu mu hiç?"

Sözleri yanaklarımın utançla yanmasına neden oldu.

"Lafı çevirme. Fatih de benimle ilgili olduğunu ima etti."

Yüzündeki ifade ciddileştiğinde dikkatlice yüzüme baktı. "Seninle alakası yok Başak."

"O zaman neden? Birdenbire bu düşmanlık nereden çıktı? Ya siz kardeş gibiydiniz."

Hep yan yanaydılar, kendimi bildim bileli bu böyleydi.

"Seni ilgilendirmeyen mevzulara girme."

"Bu durum Fatih'i üzdüğü için beni de ilgilendirmiş oluyor."

Tekrar güldü, neşeden uzak alay dolu bir gülüş. Tam Mert'e yakışır biçimdeydi.

"O kadar safsın ki senin için gerçekten üzülüyorum."

Sözleri sinirlerimi bozmuştu. "Ne halin varsa gör," diye parlayıp arkamı döndüm. Burada durup onun hakaretlerini dinlemeyecektim. "Aklını başına topla artık Başak," dedi aniden. "Büyü artık ve etrafına iyi bak, yoksa tek üzülen sen olacaksın." Adımlarım aksadığında ciddi sesiyle konuşmaya devam etti. "Yazık etme kendine."

Gülce'den...

Nişana sadece dakikalar kalmıştı ve Başak heyecandan bayılmak üzereydi. Boşa olduğunu bilsem de kırkıncı defa "Sakin ol, her şey güzel olacak," dedim.

Kuaförde dört dönüyordu resmen. "Deniyorum Gülce, yemin ederim deniyorum. Ama bak on dakika geciktiler."

Telefonu çaldığında anında açtı.

"Nerede kaldınız sevgilim ya?"

Başak'ın endişeli sesinin aksine Fatih son derece sakin konuşuyordu. En azından biri aklı başındaydı. Başımı iki yana doğru sallarken rujumu tazeledim. Üstümde yeşil ince askılı bir elbise vardı. Düşük göğüs kısmı yüzünden hoş bir dekoltesi vardı. Parlak ve dökümlü kumaşı olan elbise uzun olduğu için altına giydiğim topuklu ayakkabım

görünmüyordu. Saçlarımı düşük bir topuz, makyajımı da hafif tonlar da yaptırmıştım.

"Tamam bekliyorum gelin artık. Geç kalacağız."

Telefonu kapattıktan sonra bana döndü. "Bir eksik yok değil mi?"

Başak'a doğru döndüm. O kadar güzel olmuştu ki prenseslere benziyordu. "O kadar güzel oldun ki hiçbir eksiklik görmüyorum."

Üstünde uçuk pembe renginde taşlı bir elbise vardı. Kalp yaka elbisenin omuzları düşüktü. Başak hareket ettikçe kumaşı ışıl ışıl parlayan elbise midi boyundaydı ve bel kısmı tam otururken etek kısımları pileler halindeydi. Saçları su dalgaları gibi sırtından aşağı dökülürken başında ince güzel bir taç vardı.

"Prensesler gibi," dediğimde mutlulukla güldü ve kendi etrafında bir tur attı. Fatih'le konuşmak ona iyi gelmiş sakinleşmesini sağlamıştı. Beraber kuaförden çıktığımızda Fatih de arabadan indiyordu. Başak'ı görünce bir an hareketsiz kaldı. Başak ise koşarak ona doğru ilerledi. "Dikkat et düşeceksin," desem de tabii ki beni dinlemedi. Fatih gözlerini silerken "Çok güzel olmuşsun," deyip ona sarıldı.

O kadar güzel görünüyorlardı ki fotoğraflarını çektim. Fatih'in hayranlık dolu bakışları içimdeki şüpheleri silip süpürmüştü. Başak haklıydı, o düzelmişti. Geri çekilip ıslık çaldı.

"Adanın en güzelini kaptım be."

Başak kıkır kıkır gülüyordu. "Abartma ya," dedikten sonra koluna girdi. "Hadi gidelim yüzüklerimizi takma zamanı."

Beraber arabaya bindiğimizde Başak son ses açtığı şarkılara bağırarak eşlik ediyordu. Mert'in ona dün gece söylediklerini unutmuşa benziyordu. Mert'e de ayrı kızgındım. Bir şey biliyorsa açık açık konuşmalıydı. Saçma sapan imalarla Başak'ı üzmekten başka bir şey yapmamıştı. Telefonuma bildirim gelince çıkarıp baktım. Ali birazdan orada olacağını yazmıştı. Bir de bu mevzu vardı. Ali bana karşı o

kadar ince düşünceli biriydi ki yanında nasıl davranacağımı şaşırıyordum. Nazik bir çocuktu ve en son istediğim şey onu kırmaktı.

Araba durduğunda şarkı kapandı. "Gece başlasın."

Akşam çöktüğü için davetliler gelmişti. Beraber arabadan inip nişanın olacağı yere doğru ilerledik. Eleni kendi mekanını Başak için ayarlamıştı. Beyaz masalar, renkli sandalyeler ve ağaçları süsleyen ışıklandırmalar sayesinde çok güzel bir ortam oluşturulmuştu. Nişan merasiminden sonra eğlence için tekneyle açılma planları yapılmıştı. Sadece gençler katılacaktı. Alkışlar başladığında güzel bir müzik çalmaya başladı. Başak ve Fatih dans etmek için boş alana doğru ilerlediklerinde annemin yanına gittim.

"Nasıl olmuşum?"

Beni incelediğinde dikkatle bakıyordu. "Güzel olmuş ama saçların açık olabilirdi."

"Böyle sevdim ben."

Yanına oturup danslarını izledim. "Çok güzel görünüyorlar."

Annem alayla güldü. "Umarım bu serseri kızı üzmez."

"Neden öyle dedin ki?"

Annem omuz silkti. "Kumaşı belli."

Ben onunla aynı düşünmüyordum, insanlar değişirdi.

"Abim nerede?"

Annem gözlerini devirdi. "Aşk acısı biterse gelir."

İçim üzüntüyle doldu. Abimle Nisan birkaç ay önce ayrılmışlardı, hem de nişan eşiğindeyken... Bunda ailelerin payı büyüktü. Babası anneme karşı saygısızlık yapmış abim de bunu kabul etmemişti. Sonunda ise üzülen yine ikisi olmuştu. "İkisine de çok üzülüyorum."

Sadece omuz silkti. Onun da işine gelmişti çünkü ikimizin de bu adadan herhangi biriyle olmasını asla istemiyordu. Nedenini bir gün öğrenmeyi umuyordum. Ali'den mesaj gelince onu karşılamak için annemin yanından kalktım. Etrafa bakınırken nişan alanından uzaklaşmıştım. Bir yandan telefonuma bakarken tam yerini sordum. Akşam olduğu için etrafı pek göremiyordum. Önüme bakmadan yürüdüğüm için biriyle karşı karşıya geldim. Eğer o durmasaydı fena bir çarpışma yaşanacaktı. Kolumu tutan adama bakmak için başımı kaldırdığımda tanıdık bir çift gözle yüzleştim.

Bir an yıllar öncesine gittim. Bisikletten düştüğüm o andı... yine böyle göz göze gelmiştik.

"İyi misin?" Sorusu o anın dağılmasını sağladı.

Başımla onayladığımda "İyiyim," deyip bir adım geriye gittim. Sancak'ı yıllar sonra ilk defa bu adada görmüştüm. O günden sonra bir daha buraya ayak basmamıştı. Onu burada görmek dengemi bozmuştu. Çünkü sanki hiç gitmemiş yıllarda hiç geçmemiş gibi geliyordu.

"Hoş geldin. Bu taraftan gidebilirsin." Kibarlığı elimden bırakmadan elimle yolu gösterdim.

"Geç kaldım sanırım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Tam zamanında geldin." Bakışlarım hızlıca üstünde gezindi. Siyah gömlek siyah kot ve siyah ceket giymişti. Karanlık duruyordu ve hoş, fazla hoş. Görmezden geldiğim bir ayrıntıydı.

Sancak cevap vereceği sırada Ali "Gülce," diye seslendi.

Sancak'a arkamı dönüp bana doğru gelen adama baktım. Ali birkaç adım uzağımdaydı.

"Yanlış sokaktan ilerlemişim," diye açıklama yaparken yanıma gelip yanağımı öptü. "Geç kalmadım umarım."

Gülümserken boğazımı temizledim. "Hayır, gecikmedin." Sancak'ın bakışlarını üstümüzde hissediyordum ve bu beni saçma bir şekilde geriyordu.

"Arkadaşın mı?" Ali'nin sorusu üzerine ona döndüm ve göz göze geldik. Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya devam ederken "Sayılır," diye cevap verdim. "Daha çok abimin arkadaşı, Sancak."

Ali, Sancak'a elini uzattı. "Ben de Ali."

Sancak önce ona sonra uzattığı eline baktı. Yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Elini uzattı ve Ali'nin elini sıktı.

"Gidelim artık."

Ali elini çektiğinde gülümsedi. "Olur." Sonra elini belime yerleştirdi. "Gidelim Gülce."

Sancak'ın rahatsız edici varlığını arkamda bırakmak istiyordum. Bu yüzden biraz aceleci bir şekilde arkamı döndüm. Ali'nin sırtıma uyguladığı hafif baskı unuttuğum teması hatırlattı. Aramızda ufak tefek temaslar olduğu için yadırgamadığım bir dokunuştu.

"Erken çıkmama rağmen geç kalacaktım az daha."

"Zamanında geldin."

"Neyse ki," diye iç çekti.

Nişan alanına döndüğümüzde Çınar ve Vildan'ın da geldiğini gördüm. Onlarla selamlaştıktan sonra hepimiz aynı masaya geçtik. Vildan siyah saten bir elbise elbise giymişti. İnce askılı mini elbisenin içinde oldukça hoş görünüyordu. Ona doğru eğilip "Çok güzel olmuşsun," dedim. Kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim, Çınar seçti elbiseyi."

"Çok yakışmış."

Çınar'ın elini tuttu. "Zevkli sevgilim."

Gözlerim Sancak'ın annesine kaydı. Acaba oğlunun geldiğini biliyor muydu? Yanında duran kocası huzursuz görünüyordu. Yıllar sonra yaşanacak olan yüzleşme umarım burada olmazdı. Şarkı sustuğunda Başak ve Fatih, daima aşk ile yazan beyaz fon perdenin önünde durdular. Akşam çöktüğü için hafif bir esinti olsa da üşümemize neden olmuyordu. Fatih'in aile büyüklerinden biri elindeki makasla onlara doğru döndü. Çınar'ın yanında duran Vildan alkış çaldı.

"Çok güzeller."

Ona katılıyordum. Gerçekten çok güzel görünüyorlardı. Kurdaleyi kesecek olan adam konuşma yaparken gözlerim etrafta gezindi. Sancak bir köşede kendini herkesten soyutlayarak nişanı izliyordu. Mert ortada bile yoktu. Ayrılmaz denen üçlü grup çok fena dağılmıştı.

"Bu ne ara geldi?"

Abimin sesini duyunca ona döndüm. Dik dik Sancak'a bakıyordu.

"Bilmem. Nisan geldi mi?"

Gözleri beni buldu. "Ne bileyim ben Gülce. Elin kızının bekçisi miyim?"

"Elin kızı?" diye şaşkınca tekrarladım.

"Evet bu saatten sonra elin kızı."

Ardından arkasını dönüp annemin yanına gitti. Nisan'a hala deliler gibi aşıktı. Ama aptal gururu yüzünden böyle saçmalıyordu. Başımı iki yana doğru salladım. Anneme böyle durumlarda çok kızıyordum. Oğlunun hayrına biraz daha ılımlı olabilirdi. Fakat ilk günden beri Nisan'a karşı o kadar katı davranmıştı ki en son durum babasına kadar gitmişti. Adamın tepkisi de abimin zoruna gitmiş ve olan ikisine olmuştu.

Fatih ve Başak yeni bir dansa başladığında bu defa çiftler de onlara eşlik etti. Çınar Vildan'ı dansa kaldırırken Ali de bana döndü. "Dans edelim mi?"

Yüzüme o kadar masum bakıyordu ki reddedemedim. Elimi uzattığımda içten bir şekilde gülümsedi. Başak'ların yanına gittiğimizde Ali ellerini belime yerleştirdi. Yüzünü kulağıma doğru eğince sıcak nefesi tenimi gıdıkladı. "Gecenin en güzel kızını kaptım."

Tatlı iltifatı karşısında gülümserken karşıya baktım ve onunla karşılaştım. Yüzüne bakmak duvara bakmak gibiydi. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamadım ama yine de rahatsız oldum. O kadar rahatsız oldum ki gözlerine bakmaya devam edemedim.

"İyi misin? Gerildin sanki."

Ali'ye dönüp gülümsemeye çalıştım. "İyiyim."

Başak ve Fatih yanımıza gelince birbirimize bakıp ufak bir çığlık attık ve pistin ortasında sarıldık.

"Resmen nişanlandın Başak."

"Ay ben evleniyorum Gülce."

Tekrar sarıldık. "Çok mutlu ol yoksa gebertirim seni."

"Fatih'le evleniyorum kızım, aksi mümkün olur mu?"

"Nişanlımı alabilir miyim artık?"

Fatih yanımıza geldiğinde düşünceli bir ifadeyle baktım. "Bilmem, versem mi acaba?"

Elini uzatıp Başak'ın beline yerleştirdi ve nazikçe kendine doğru çekti. "Aldım bile."

"İyi hadi verdim bende."

Başak kıkırdadığında yanımda duran Ali'nin telefonu çaldı.

"Buna bakmam lazım."

Yanımızdan ayrıldığında Fatih'de Başak'ı aile büyükleriyle tanışmaya götürdü. Pistin ortasında dikilmek yerine kenara çekildim. Aradan geçen dakikalara rağmen Ali bir türlü gelmemişti. Ona bakmak için etrafta gezinmeye başladım. Eleni'nin mekanı denize yakın olduğu için arkamız sahildi. Ve orada Ali yerine Sancak'ı gördüm. Ellerini cebine yerleştirmiş denize bakıyordu ve çok yalnız görünüyordu. Topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı ses dikkatini çekmiş olmalı ki başını çevirip bana baktı.

Gittiği geceyi düşündüm. Kaleye gittiğimde telaşlıydım. Ona ne diyeceğimi neden geldiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kafamın içinde dönen cümleleri anımsadım.

İtiraf ettiğin yorgunluğunu gözlerinde gördüm. Bu yorgunluğu göğsümde gidermen için geldim belki de sana. Bilmiyorum. Nedenini sorma sadece...

Gözlerine bakarken yıllar önce söylemek istediğim şeyler, kafamda bozuk bir plak gibi çalıp duruyordu.

Sadece ben bu gece sana geldim ya sende benden gitme olur mu? Eğer bir gün gidersen de ben o yola sırtımı dönerim çünkü.

Ona bu sözleri söyleyemek istediğim gece, benden gideceğini nereden bilebilirdim ki? Bilemezdim.

"Gülce."

Yıllar sonra karşıma geçen adamın gözlerinde şahit olduğum duygular, farklıydı. Bana farklı bakıyordu. Bu duyguların silik yansımasını ilk defa gördüğümde on dokuz yirmi yaşlarındaydım. Korktuğumu hatırlıyorum, göl yeşili gözlerindeki hislerin derinliğinden çok korkmuştum.

Korkumun asıl nedeni onun duyguları mıydı yoksa kabullenmek istemediğim kendi duygularım mıydı? Bunu öğrenme fırsatım hiç olmamıştı. Çünkü o gece Bozcaada'yı terk edip gitmişti.

Hafifçe gülümsedi. Kalbim tekledi, kalbim ikinci defa bir adamın gözlerine baktığımda tekledi.
Bunu ilk defa yaşadığım gün, yine böyle karşımda dikilmişti. Gözlerime uzun uzun bakıp "Bana artık abi deme," demişti. Toy yüreğime boyumdan büyük fidanın tohumlarını ekmişti o gün. Çok değil birkaç saat sonra ise kendi elleriyle söküp gitmişti.

"Konuşabilir miyiz?"

Cevap vermedim. Çünkü onunla konuşmak istemiyordum. Bunu yüzümde gördü.

"Bir şey demeyeceksin değil mi?" Cevabını bile bile sormuştu bu soruyu. Çünkü Sancak, ona bir şey demeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. İkimiz de sessizleştiğimizde bakışlarını benden uzağa çevirdi. O kadar uzun baktı ki neye baktığını kendi gözlerimle görmek istedim.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldadım arkamda sabitlediği bakışlarına anlam veremeyerek.

Gökteki görkemli ayın üzerimize saçtığı ışığa bakarken, "Ay ışığı," diye fısıldadı. Bu sefer de gözleri denizin üzerindeki parıltıya sabitlendi. "Ve yakamoz."

Ben öylece ona bakarken, arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

O gece, yüreğime vuran *ay ışığı yakamozu* yaktı.

Yakamoz yandı.
Ay ışığı, yaktı.
***Ay ışığı ve yakamoz* , ilk kez o gün bir yangının gölgesindeydi.**

•

İkisinin kimyası....

Alıntı ve iletişim için instagram umrantn